

A szolgáló élet

KRISZTUS
OLDALÁN

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/2.

A szolgáló élet

KRISZTUS OLDALÁN

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/2.

A szolgáló élet

KRISZTUS OLDALÁN

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2012

A tanulmányokat összeállította:
Cserbik János

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-963-7493-92-8
ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Énektanulás 2012 második negyedévében	9
Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek	10
<i>I. tanulmány – 2012. április 7.</i>	
Sürgető felhívás	11
<i>II. tanulmány – április 14.</i>	
A Szabadító szolgálata	21
<i>III. tanulmány – április 21.</i>	
Az elhívás	30
<i>IV. tanulmány – április 28.</i>	
Az örömhír	41
<i>V. tanulmány – május 5.</i>	
Csapatmunka – közösség és szolgálat	54
<i>VI. tanulmány – május 12.</i>	
Szolgálat és jellemfejlődés	68
<i>VII. tanulmány – május 19.</i>	
Jézus és az emberek	80
<i>VIII. tanulmány – május 26.</i>	
Jézus, a gyógyító	94

IX. tanulmány – június 2.	
Jézus, a lelkigondozó	106
X. tanulmány – június 9.	
Jézus „belső szobája”	117
XI. tanulmány – június 16.	
Próbák és nehézségek	128
XII. tanulmány – június 23.	
Hiteles szolgálat	139
XIII. tanulmány – június 30.	
Örökségünk	149
Áhítatok minden napra	
Április	162
Május	163
Június	164

Bevezetés

„Minden tudomány közül a legfontosabb a lélekmentés tudománya. A legszebb munka, amelyre ember vágyakozhat: a bűnből kiemelni és szentségre vezetni embertársait.”
(Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 277. o.)

Negyedéves Biblia-tanulmányunk az evangélium hirdetéséről szól. Tanulmányaink célja, hogy mindannyian felbátorodjunk, újra elhívást nyerjünk a Mesterrel együtt végezni szolgálatunkat. Mire van szükség ehhez? Olykor a külső események sürgető szavát, máskor egyes evangelizációs módszerek jelentőségét hangsúlyozzuk – véletlenül sem a rossz szándék vezérel ilyenkor bennünket –, miközben egyetlen kérdést kellene csak feltenni magunknak, és csendben, őszintén, Isten előtt megválaszolni. Van-e erősebb bizonyás tevés annál, amikor „a Lélek bizonyást tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk” (Rm 8,16)? „Ha a Lélek bizonyást tesz lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, mi lesz ennek az eredménye? A hívő lélek teljesen aláveti magát Isten akaratának” – írja Ellen White.¹ A Krisztus befogadásából származó hatalom, jellem teszi hitelessé és erőssé az örömhír üzenetét. Az üzenet, az igyekezet, a módszer vagy tapasztalat mind-mind csak „gyümölcse” annak a hitnek, amely Isten valódi „fiaivá” tesz minket a Szentlélek belső munkája nyomán. „Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1,12)

Mi következik ebből? „Ne légy nyugtalanul tevékeny, hanem légy buzgó a hitben, és egy cél vezéreljen: hogy lelkeket vonzz Jézus Krisztushoz, a megfeszített Üdvözítőhöz. Nem az ér-

telem meggyőződését szolgáló logikus prédikációk fogják ezt a munkát elvégezni. A szívet kell meggyőzni és meglágyítani. Akaratodat Isten akarata alá kell rendelned, és minden törekvéseidet a menny felé kell irányítanod. Az élő Isten Igéjéből kell táplálkoznod, és azt átvinned a gyakorlati életbe. Isten Igéjének meg kell ragadnia és irányítania kell egész lényedet.”²

Ez a tapasztalat teszi alkalmassá az embert az örömhír továbbadására. A Szentlélek jellemformáló munkáját megtapasztalva nincs határa a szolgálatban való fejlődésnek. A Lélek gyümölcsei magukkal hozzák a szükséges lelki ajándékokat is, ahogyan szintén Ellen White-nál olvashatjuk: „Ami a világon a legértékesebb – az egyszerűség, alázat, megbízhatóság, tisztaság, makulátlan tisztesség –, azt nem lehet sem venni, sem eladni; de ingyen megkaphatja a tudatlan és a művelt, a fekete és a fehér ember, az alázatos kétkezi dolgozó és a király is. Alázatos munkások osztoznak majd a Megváltó örömében, akik nem a saját erejükre támaszkodnak, hanem mindig Istenben bízva egyszerűen munkálkodnak. Állhatatos imáik lelkeket vezetnek a kereszthez. Együtt munkálkodva önfeláldozó erőfeszítéseikkel, Jézus szíveket fog megindítani, és véghezviszi a lelkek megtérésének csodáit. Férfiak és nők gyülekezeti közösségeket hoznak létre, gyülekezeti helyiségek épülnek, iskolák jönnek létre. Isten munkásainak szíve pedig megtelik örömmel, amikor látják az Úr üdvözítő kegyelmét.”³

Mennyei Atyánk segítsen nekünk beilleszkedni az Ő hatalmas és bölcs terveibe!

JEGYZETEK

1 *Manuscript Releases*, XIV., 276–277. o.

2 Uo.

3 *Testimonies*, VII., 26–28. o.

Énektanulás 2012 második negyedévében

„Énekeljetez Istennek, énekeljetez; énekeljetez királyunknak, énekeljetez! Mert az egész föld királya Isten: énekeljetez bölcsességgel!” (Zsolt 44,7–8)

Folytatjuk a *Hitünk énekei* című könyvből a kevésbé ismert énekek megtanulását, illetve föllevenítését. Ezúttal három éneket ajánlunk mindenki figyelmébe:

172. ének: „*Dicsőséges égi Felség...*”

365. ének: „*A nap immár felvirradván...*”

*Áldott és örömteli éneklést kíván
a zenei osztály*

Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek

I. TANULMÁNY – 2012. ÁPRILIS 7.

„Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint,
még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”
(Péld 22,6)

A felnőttek Biblia-tanulmányai mellett a gyerekeknek is készülnek szombatiskolai tanulmányok. Szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe a hamarosan megjelenő *Állatok a Bibliában* című, óvodásoknak készült gyermekszombatiskolai tanulmányt. Családi áhítatokra is alkalmas, mert napi egy feladat kapcsolódik a bibliai témához.

A *Égi szó – Jézus példázatai* az újszövetségi időkbe kalauzolja kis olvasóit. A fejezetek Jézus egy-egy példabeszédének üzeneteit és örök igazságait tárják fel előttük. A kisiskolás korosztálynak ajánljuk önálló, mindennapi Biblia-tanulmányozásra.

Az *ősatyák élete* című tanulmány éppúgy heti hat kérdést tartalmaz, mint a felnőttek Biblia-tanulmánya, és negyedéves felosztású. A kérdések mellett érdekes feladatokat, fejtörőket, gondolkodtató kérdéssorokat is összeállítottunk, figyelembe véve a gyermekek életkori sajátosságait.

Az énekek megtanulásához segítségül szolgál a *Csak nyisd ki a szíved* című CD.

A CD megrendelhető a médiaosztálynál és a BIK Könyvkiadónál, a tanulmányok kaphatók a BIK-nél (a médiaosztály és a kiadó elérhetőségei e könyv hátlapján található).

Örömteli közös tanulást kíván
a gyermekosztály

Sürgető felhívás

I Hogyan tárta elénk Isten a szolgáló élet mintáját?

„Az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.” (Mk 10,45)

„Aki, amikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgáló formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,6–8)

„Jézus élete az állandó önfeláldozás élete volt. Ezen a világon nem volt otthona, kivéve, amit barátai szeretetből – mint vándornak – nyújtottak neki. Azért jött, hogy a legszegényebbek életét élje értünk, s a nincstelének és szenvedők között munkálkodjék. Elismerés és megbecsülés nélkül járt az emberek között, akikért olyan sokat tett. Mindig türelmes és derűs volt; a szenvedők az élet és a béke hírnökét üdvözölték benne. Meg-

látta, mire van szükségük férfiaknak és nőknek, gyermekeknek és ifjaknak. Mindnyájukat hívta: Jöjjetek énhozzám!”¹

Szolgálatára már a mennyben elkezdődött, amikor Atyjával együtt tervet készített, majd meghozta a döntést, hogy elhagyja a büntelenség világát. Isteni lényként letette hatalmát, „megüresítette magát”, hogy a bűnös ember közvetlen környezetében, belülről, hozzánk hasonlóan megtapasztalva a kísértés erejét, „testközelben” fejezze ki megmentő szeretetét, jóságát. Nem várt viszonzószolgálatot, sem hálát – egészen a keresztségig ment, hogy a durva és értelmetlen szeretetlenségre is választ és megoldást adjon, meghalva a bűnösökért.

„A keresztségben összpontosul Isten minden kinyilatkoztatása, amely az ember iránti szeretetét hirdeti. Hogy ez igazán mit jelent, azt nyelv nem tudja kifejezni, toll nem tudja leírni, emberi értelem képtelen felfogni. A Golgota keresztségét szemlélve csak ennyit tudunk mondani: »Úgy szerette Isten e világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Jn 3,16) A mi bűneinkért keresztre feszített Krisztus, a halálból feltámadt Krisztus, a mennybe ment Krisztus – ez a megváltás tudománya, amelyet ismernünk és tanítanunk kell.”²

2 Hogyan nyerhet elhívást az ember is a szolgáló életre?

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk, az élet Igéjéről. (És az élet megjelent, és láttuk, s tanúbizonyosságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.)” (1Jn 1,1–2)

„Áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6,20)
„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” (Rm 12,1)

„Az emberek olyan mértékben vágynak hirdetni Krisztus szeretetének erejét, amilyen mértékben befogadták – hirdetés pedig elmélyíti és növeli az értékét saját lelkük számára.”³

Az örömhír továbbadására nem lehet és nem szabad pusztán emberileg „feltüzelnéni” egymást. Az evangéliumi munkát nem érdemes úgy végezni, hogy „a lelkész prédikációt tart a bizonyágtévesztésről, amivel a hívekben büntudatot ébreszt. A büntudat terhe alatt a tagok részt vállalnak a lelkész programjaiban, egészen addig, amíg a lelkiismeret hangja el nem halkul. Ekkor a lelkésznek újabb prédikációt kell tartania, hogy felújítsa és megerősítse a hívek büntudatát. Hatására a tagok újra munkába lendülnek, de ezúttal már csak a legodaadóbbak. Végül a hívek betelnek a prédikációkkal, a gyülekezet tagjainak büntudata mind erőtlenebb, a programok pedig egyre gyengébbek. Ez a módszer elcsüggeszti a lelkészeket. Lassan arra a megállapításra jutnak, hogy a hívek közönyösek és nem szeretnek dolgozni az Úrért. A hívők viszont a büntudat terhe alatt élnek; érzik, hogy dolgozniuk kellene, de képtelenek munkába fogni ilyen körülmények között...”⁴

Kinek jó ez? Az emberi igyekezet, erőlködés csak emberi eredményeket szülhet. Áldás helyett ebből emberi hibák kö-

vetkeznek (csüggedés vagy dicsekvés), majd emberi magyarázkodás, öngigazolás, végül fogadkozás – és kezdődik előlről az egész.

Hogyan kerültek el az apostolok ezt a hibás magatartást a maguk idejében? Milyen indíték vitte előre őket szolgálatuk végzésében?

„Amikor a tanítványok *Jézus tiszta és szent életéről gondoltak*, úgy érezték, semmilyen teher nem lehet túl nehéz, semmilyen áldozat nem lehet túl nagy azért, hogy életükben *bizonyítást tegyék Krisztus jellemének szépségéről*. Arra gondoltak, bárcsak újraélhetnék az elmúlt három esztendő, mennyire másként tennének sok mindent! Ha ismét találkozhatnának a Mesterrel, buzgón törekednének kimutatni neki, milyen mélyen szeretik, és őszintén fájjalják, hogy egy-egy hitetlen szóval vagy cselekedettel megszomorították! Ugyanakkor megvigasztalódtak azzal a gondolattal, hogy *bocsánatot nyertek*. Elhatározták, hogy amennyire csak lehetséges, hitelenségüket azzal teszik jóvá, hogy bátran megvallják Krisztust a világ előtt.”⁵

3 Mit jelent elkötelezettnek lenni az emberekért végzett szolgálatra?

„Ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem. Mert ha akaratom szerint művelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfársággal bízattam meg.” (1Kor 9,16–17)

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig feláll Jézus, és kiáltott: Ha valaki szomszúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon! Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víz folyamai ömlenek annak belsejéből.” (Jn 7,37–38)

„Hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki számot akart vetni a szolgálóival... Nem tudván pedig fizetni, parancsolta annak ura, hogy adják el azt, a feleségét és gyermekeit, és mindenét, amije volt, és fizessenek. Leborulván azért a szolga előtte, könyörgött néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátotta őt, és az adósságot is elengedte neki...” (Mt 18,23–27)

„Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki iszik az élő vízből, maga is vízforrás lesz. Aki kap, adni fog. Krisztus kegyelme a lélekben olyan, mint a forrás a pusztában, amely ha feltör, mindenkit felfrissít, s a pusztulás szélén állók sóvárgással vágnak inni az élet vízből.”⁶

„Ha keresztények vagyunk, ez a munka lesz a mi örömünk. Addig, amíg egy emberben nem ébred hála, amiért ilyen hű baráttra lelt Jézusban, nem mondható el róla, hogy megtért. Nem zárhatja szívébe a megmentő és megszentelő igazságot.”⁷

„A lélekmentés legyen az életműve mindazoknak, akik Jézust vallják. Adóssai vagyunk a világnak az Úrtól kapott kegyelemért, a ránk áradt világozottságért, továbbá azért a szépségért és erőért, amit az igazságban felfedezhettünk.”⁸

„Mindenki, aki részesült Krisztus megbocsátó szeretetéből, akit megvilágosított Isten Lelke, érezni fogja, hogy valameny-nyi emberrel szemben, akivel kapcsolatba kerül, tartozása van. Az Úr az alázatos szívűeket felhasználja azok megszólítására, akiket a felszentelt lelkészek nem tudnak elérni. A hívők indíttatást nyernek olyan szavak szólására, amelyek Krisztus megmentő kegyelmét nyilatkoztatják ki.”⁹

4 Milyen külső események erősítik elhívásunkat az odaadó szolgálatra?

„Rettegés, verem és tör vár rád, földnek lakója! És lesz, hogy aki fut a rettegés szavától, verembe esik, és aki kijön a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld, inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, reá nehezedik bűne és elesik, és nem kél fel többé!” (Ésa 24,17–20)

.....

.....

.....

„Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, amikor a tenger és a hab zúgni fog, amikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljönni...” (Lk 21,25–27)

A jövővel kapcsolatos bizonytalanság és félelem – akár személyes életünkkel, akár szereteteink vagy a világ jövőjével kapcsolatos – nyomasztó a gondolkodó ember számára. Egy-egy gond, tragédia vagy természeti csapás által szembesülünk leginkább kicsinységünkkel, azzal, hogy miközben valódi örömeket és tartós békét keresünk, ez a Föld mindezeket nem biztosíthatja. A *ma* bizonytalanságával és a *jövő* beláthatatlanságával küszködő ember számára készített tervet és küldött örömhírt a mennyei Atya. Munkatársakat keres, akik készek az angyalokkal együttműködve terjeszteni a szabadítás jó hírét.

„Azt a munkát, amelyet a tanítványok végeztek, nekünk is végeznünk kell. Legyen minden keresztény misszionárius! Megértő és könyörülő szívvel szolgáljunk a segítségre szorulóknak! Önzetlenül igyekezzünk könnyíteni a szenvedő emberiség fájdalmán! Mindenki találhat tennivalót, helyet, ahol Krisztusért dolgozhat. Milliók és milliók – betegek, tudatlanok és bűnösök – soha még csak nem is hallottak arról, hogy Krisztus szereti őket. Ha mi volnánk abban a helyzetben, és ők a miénkben – mit kívánnánk tőlük a magunk számára?”¹⁰

Közös megbeszélésre:

– Hányféle emberi nyomorúsággal talákoztunk az elmúlt héten (utcán, munkahelyen, bárhol)? Vegyük számba!

– Milyen lehet remény nélkül élni? Voltunk-e már reménytelen élethelyzetben? Volt-e valaki, aki vigasztalt, bátorított? Hogyan tette?

– Hogyan készítjük fel a nehézségekre azt, akit szeretünk, akinek a sorsa fontos számunkra?

5 Miért a szolgálat útját jelölte ki Isten az ember számára az üdvösség felé haladva?

„Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete. Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” (Jn 13,15–17)

„Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiórt áll, mert nyomorúságos idő lesz... megszabadul a te néped, aki csak beírva találtatik a könyvben... Az értelmesekek pedig fénylenek, mint az ég fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön-örökké.” (Dn 12,1–3)

.....
.....
.....
.....

Jézus szerint az, aki szeretve szolgál, nem veszít, hanem nyer. Örömet és békét, barátokat, testvéreket – ellenfelekből lett harcostársakat. Tanulja az együttérzés, a másokkal együtt örülés leckéit – jelleme erősödik.

Jézus maga is erre adott példát: az Atya szeretetét élte meg az emberek felé, amikor szolgált. Így készült fel a kereszten rá váró nagy küzdelemre. Ez adta neki is azt a jellemtisztaságot és erőt, amely mindennapi életében olyan egyértelműen alátámasztotta szavait és tetteit. Miközben az Ige olvasása és imádság által tiszta gondolatokra, érzésekre teszünk szert, a mindennapi kapcsolatainkban meghozott önzetlen döntéseink teszik jellemünk részévé a felismert igazságokat.

Lehet e nélkül is élni, de a kényelem, az önérdek élete, a „miért jó az nekem?” gondolkodás üressé, magányossá tesz. „Értelmesek” – így nevezi a Szentírás azokat, akik képesek a saját kényelmükkel és indulataikkal is harcba szállni. Nemcsak nekik jelent ez a harc majd győzelmet, de mások számára is segítséget, gyógyulást hoz az önfeláldozó élet.

„Nem fáradhatunk bele, nem lehetünk félénkek. Rettenetes veszteség volna, ha az örök élet dicsőségét elcserelnénk a könnyű életért, a kényelemért, a gyönyörökért és a testi élvezetért. A győztesre Isten kezéből ajándék vár. Senki nem szolgál rá közülünk, ezt Ő ingyen adja. Csodálatos és dicsőséges lesz ez az ajándék, de emlékezzünk arra, hogy »csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve«. Amikor tehát a győzelemért ví-

vott küzdelemre kapunk ösztönzést, igyekezzünk, hogy koronánkat Jézus erejével csillagok sokasága ékesítse. »Az értelmesek pedig fénylenek, mint az ég fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön-örökké.«¹¹

6 Milyen különleges tapasztalat részesévé teszi Isten a másokért szolgáló embert?

„Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pt 4,11)

„Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességen munkálkodnak.” (Jak 3,18)

„A mással jól tevő ember megkövéredik, és aki mást felüdít, maga is üdül.” (Péld 11,25)

.....
.....

„A szerető szolgálat a menny megdicsőülése. Mindent, amit irgalmasan teszünk a nélkülözők és a szenvedők javára, úgy tekintenek, mintha Jézusért vinnénk végbe. Amikor támogatjuk a szegényeket, amikor együtt érzünk a lesújtottakkal és az elnyomottakkal, és védelmezzük az árvákat, *szorosabb kapcsolatba kerülünk a Mindenhatóval.*”¹²

„Az Úr lát és megért téged, és gyengeséged dacára is felhasznál, ha talentumodra az Ő szolgálatára szentelt ajándékként tekintesz, és így ajánlod fel; a tevékeny és önzetlen szolgálatban ugyanis *a gyengék erősek lesznek*, és Isten drága, di-

csérő szavaiban gyönyörködhetnek majd. *Az Úr öröme* az erő egyik alkotóeleme. Ha hűséges vagy, a minden értelmet felülhaladó *békesség lesz jutalmad* ebben az életben, az eljövendőben pedig bemehetsz Urad örömébe.”¹³

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 14. o.
- 2 Uo., 299. o.
- 3 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1889. február 19.
- 4 Russell Burrill: *Forradalom az egyházban*, 28–29. o.
- 5 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 36. o.
- 6 Ellen G. White: *The Desire of the Ages*, 195. o.
- 7 Uo., 141. o.
- 8 Ellen G. White: *Testimonies*, IV., 53. o.
- 9 Uo., VI., 43. o.
- 10 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 62. o.
- 11 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. október 25.
- 12 Ellen G. White: *Testimonies*, II., 25. o.
- 13 Uo., VIII., 34. o.

---

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

A Szabadító szolgálata

|| Mire szólt Jézus megbízatása, amikor emberfiaként jött a földre?

- „Nem kiált és nem lármoz, nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.” (Ésa 42,2–3)
- „Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn 14,9)
- „Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által... Aki az ő dicsőségének visszatükrözése, és az ő valóságának képmása.” (Zsid 1,1–3)
- .....
- .....
- .....

Jézus eljött a világba, hogy nyilvánvalóvá tegye az igazságot, Isten törvényét az embereknek. Nem tanítani jött az igazságot, hanem megmutatni. Aki látta és megértette Őt, mind nyilvánvalóan tanúskodott, hogy látta az igazságot, és nem csak hallotta azt prédikációkban vagy szép beszédekben. Az igazság hiteles képviselője volt Jézus küldetése, erre kapott megbízatást Atyjától, erről szóltak az ószövetségi prófeciák,

mert az elbukott emberiségnek semmire sincs akkora szüksége, mint Krisztus életére, az igaz jellem mércéjére.

Jézus igaz élete a mennyei Atya természetének bemutatása volt. Az Istenről a bűneset után kialakult hamis kép az ördög találmánya, amivel kioltja a Teremtő iránti bizalmat az ember lelkében. Az ellenség célja azonban nem csupán ennyi volt, ugyanis tudta, hogy a bizalmát vesztett ember egyedül marad a gondjaival. Félelmei eluralkodnak rajta, élete öncélúvá válik, kapcsolataiban a maga érdekeit keresi, így képtelen a boldog, békés életre.

Jézus, a Krisztus – felkent szabadítóként – azért jött, hogy ebből a kegyetlen rabszolgaságból adjon szabadulást a reménytelen embernek. Atyját tanításaiban legtöbbször a „ti Atyátok”-nak nevezte; fáradhatatlanul járt-kelt, hogy az isteni szeretetet minden lehetséges módon kifejezve oszlassa az emberi szívekben lévő bizalmatlanságot, félelmet.

2 Mi volt Jézus szolgálatának a célja?

„Erőssége voltál a gyengének, erőssége a szegénynek szorongásában, a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen.”
(Ésa 25,4)

„Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

„Mindenkihez volt együtt érző szava, akin látta, hogy megfáradt – pedig neki is nagyon nehéz terheket kellett hordoznia. Osztozott az emberek gondjaiban, és elismételte nekik

a természetből vett tanításait a szeretetről, a kedvességről és Isten jóságáról.

Arra tanította mindnyájukat, hogy vegyék észre, milyen értékes képességekkel ajándékozta meg őket Isten, amelyeket helyesen felhasználva örök gazdagságot szerezhetnek. Minden hiábavalóságot kigyomlált az életéből, és tulajdon példája által tanította, hogy minden pillanatnak örökkévaló következményei vannak, vagyis az időt olyan becsben kell tartani, mint egy kincset, és szent célokra érdemes fordítani. Egyetlen ember mellett sem ment el úgy, mint valami értéktelen holmi mellett, hanem igyekezett nekik megmentő gyógyírt nyújtani. Bármilyen körben is tartózkodott, mindig a körülményeknek és az időnek megfelelően tanított. Igyekezett reményt ébreszteni a legfáradatlanabb, legegyszerűbb emberekben is, eléjük tárva annak bizonyosságát, hogy feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, s olyan jellemük lehet, amely Isten gyermekeivé teszi őket. Gyakran találkozott Sátán befolyása alatt sodródókkal, akiknek nem volt erejük kitörni a csapdából. Az ilyen elcsüggedt, beteg, megkísértett és elbukott emberekhez Jézus a leggyengédebb szóval szavaival szólt, amelyre nagy szükség volt, és amit meg is érthettek. Olyanokkal is találkozott, akik közelharcot vívtak a lelkek ellenségével. Állhatatosságra biztatta őket, s tudatosította bennük, hogy övék lesz a diadal, mert Isten angyalai mellettük állnak és győzelemre segítik őket.”¹

3 Mit mondtak az ószövetségi jóvendölések a Megváltó beszédéről, tanítói szolgálatáról? Mit jelentett „a bölcs beszéd” Jézus gyakorlatában?

„Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg Isten örökké.” (Zsolt 45,3)

„Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reg-

gel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.” (Ésa 50,4)

„Mily szépek a hegyeken az örömondó lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!” (Ésa 52,7)

Szavai a szeretet törvényét, a „mennyeek országának” elveit tanították. Új gondolatokat ébresztett az emberekben. Hol szeretettel készített helyet a belátás munkálásának, hol a mélyen a szív rejtekeibe világító tanítások okozta sebekre ajánlott gyógyírt. Gondolkodtatta hallgatóit, de nem elvont igazságokról adott lenyűgöző, ám haszontalan ismeretet. Hogyan lehetnek békében önmagukkal? Hogyan gyakorolják egymás irányában a könyörületet, a megbocsátást? Ezek voltak a leckék, amelyeket napról napra eléjük tárt.

Tanításai általában mindenki számára érthetőek voltak. „Azzal keltette fel az emberek érdeklődését, hogy a legközismertebb, mindennapi dolgokra mutatva hirdette az igazságot... A mező lilioma, a magvető, a mag kisarjadása, gabonaaratás, az ég madarai – ezeket a képeket használta, ezekből vezette le az isteni igazságokat, mert ezek mindig emlékeztetik majd hallgatóit a tanításaira. Megértette velük, hogy Isten nagyra értékeli a saját képére teremtett embert. »Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza Isten, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitűek?«”²

4 Hogyan bánt Jézus azokkal, akik ellenségesen viszonyultak hozzá? Miért nem érezhettek részéről ellenszegülő lelkiületet?

„Ismét bement a zsinagógába, és volt ott egy megszáradt kezű ember. És lesték őt, hogy meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák őt... Ő pedig elnézván őket harag-

gal, bánkódván szívük keménysége miatt, mondta az embernek: Nyújtsd ki a kezedet...” (Mk 3,1–5)

„Jeruzsálem! Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hánszor akartam egybegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk a csibéit a szárnyai alá, és ti nem akartátok!” (Lk 13,34)

„Ezt pedig azért mondták, hogy megkísértsék őt, hogy legyen mivel vádolniuk. Jézus pedig lehajolván, az ujjával írt a földre. De mikor szorgalmazva kérdezték, felegyenesedve mondta nékik: »Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.« És újra lehajolván, írt a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymás után kimentek, a vénektől kezdve mind az utolsóig.” (Jn 8,6–9)

„Az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló krisztusi szeretet inkább képes megjavítani a gonosztevőt, mint a fegyver és a törvényszék. Ezekre is szükség van a törvényszegő megfélemlítése végett, de a szerető szívű misszionárius ennél többet tud tenni. A kárhozzátás miatt megkeményedett szívet sok esetben meglágyítja Krisztus szeretete.”³

Ha Jézus ellenséges indulattal, indítékkal találkozott, akkor sem veszítette el békéjét. Tisztán látta az igazságtalanságot, gyűlölte a bűnt, de inkább a bűnös miatti bánkódás jellemezte érzéseit, semhogy védekezéséppen hasonló szeretetlenséggel válaszolt volna. Tisztelte és becsülte a lehetséges győztest a pillanatnyilag bűnösben is. Szeretete rendíthetetlen volt, annak ellenére, hogy tiszta lényét jogosan bosszanthatta vagy fárasztthatta volna az emberi kicsinyesség, önzés. Terheit Atyja segítségével hordozta. Imádkozott ellenségeiért; sírt a bűnös város, Jeruzsálem felett, és szomorúan figyelte Júdás tény-

kedéseit. Megalázni, megszégyeníteni a bűnösöket – legyenek képmutató írástudók vagy erkölcstelen farizeusok – soha nem akarta és nem tette, mert ezzel csak tovább keményítette volna szívüket. Nem legyőzni jött a vele ellenségeskedőket, hanem szabadulást és szövetséget ajánlani nekik.

5 Miért az önzetlen fáradozás és gondoskodás útján fejezte ki leginkább Jézus az emberek iránti jóságát?

„Kimenvén Jézus, látta a nagy sokaságot, megsánta őket, és a betegeket meggyógyította.” (Mt 14,14)

„Szánakozom e sokaságon, mert immár harmadnapja, hogy velem vannak, és nincs mit enniük. És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton, mert némelyek közülük messziről jöttek.” (Mk 8,2–3)

„Amikor a város kapujához közelített, íme egy halottat hoztak ki, egyetlenegy fiát az anyjának, aki özvegyasszony volt, és a városból nagy sokaság volt vele. Látván őt az Úr, megkönyörült rajta, és mondta néki: Ne sírj.” (Lk 7,12–13)

„Jézus munkájának célja az volt, hogy minden szenvedést enyhítsen. Kevés pénzt adhatott, de gyakran megtagadta magától az élelmet, hogy kiségitse azokat, akik nála is jobban szűkölködtek. A szomjasaknak friss vizet adott, és minden feltűnést kerülve tette kezükbe saját ennivalóját. Szervedéseik enyhítésével az általa tanított igazságok az irgalmasság tetteivel társultak, így megmaradtak az emberek emlékezetében.”⁴

„Sokan érzik úgy, hogy nagy kiváltság lenne számukra, ha felkereshetnék Jézus földi életének színhelyeit, ha ott járhat-

nának a lábnyomában, ha megláthatnák azt a tavat, amelynek partján úgy szeretett tanítani, azokat a dombokat, hegyeket és völgyeket, ahol gyakran megpihent az Údvözítő. De nem kell elmennünk sem Názáretbe, sem Kapernaumba vagy Bethániába, hogy Jézus nyomdokában járassunk. Megtalálhatjuk a Megváltó lábnyomait minden betegágy mellett a szegény kunyhókban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoráiban, illetve minden helyen, ahol az emberek híján vannak a vigasztalásnak. Valahányszor azt tesszük, amit Krisztus is tett, amikor itt járt ezen a földön, az Ő nyomdokában járunk.”⁵

„Az igazi irgalmasság segít az embernek önmagán segíteni. Ha valaki az ajtónkhoz jön és enni kér, ne küldjük el éhesen – szegénysége lehet balszerencse következménye is. De az igazi jótékonyság a mások jóléte iránti őszinte érdeklődés – ez több az ajándékozásnál. Igyekeznünk kell megérteni a szegények szükségleteit, és olyan segítséget nyújtani nekik, amely leginkább a hasznukra van. Sokkal nagyobb áldozat az időnket odaosztani, figyelmességgel és személyes erőfeszítéssel szolgálni, mint pénzt adni.”⁶

„Csak Krisztus módszerével lehet igazán közel jutni az emberekhez. A Megváltó közöttük járt. A javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk: Kövessetek engem!

Személyes szolgálattal kell mások közelébe kerülnünk. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a beteget gondozni, a szomorúakat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlánokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – a teremtő Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen.”⁷

6 Mivel koronázta be Jézus személyes életpéldáját és tanításait?

„Betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta... megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, mindenki a maga útját járta, de az Úr mindnyájunk vétjét őreára vetette... mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott, pedig ő sokak bűnét hordozta.” (Ésa 53,4–6,12)

„Mondta pedig Péter: »Ember, nem tudom, mit mondasz!« És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. És hátrafordulván az Úr, tekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amint néki mondta: »Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.« És kimenvén Péter, keservesen sírt.” (Lk 22,60–62)

Krisztus tanításai világos útmutatást adtak arról a másikkal, Isten szerinti életről – az emberek pedig szívesen hallgatták. Aki megtapasztalta a kegyelem testét gyógyító erejét is, az még nagyobb elkötelezettséggel figyelte, követte a Mester szolgálatát. A tanítványok naponta tanúi voltak az isteni szeretet és bölcsesség bőségének, de Jézus tudta, hogy a valódi változáshoz még nekik is meg kell érteniük valamit. Keresztelő János annak idején a Jordánnál „a világ bűneit magára vevő Isten bárányaként” mutatta be Őt – ám ezt a tanítást nagyon kevesen értették meg három és fél éves szolgálata alatt. A „világ” szabadítójaként, Izráel nagyhatalmú királyaként sokan szívesen látták volna, de kevesen voltak, akik bűnösségükben Jézusban bízva az elveszés helyett örök életet nyerhetnének (Jn 3,16). Új ismeret, új megtapasztalás várt még a szűk tanítványi körre is – látni Krisztust miattam és helyet-

tem a kereszten. Ez hozott teljes szabadulást Péternek és a többi tanítványnak, Nikodémusnak, a római századosnak, a latornak és még sokaknak, akik szemlélve Jézus áldozatát, megértették az Atya szeretetét.

„A hatalmas áldozat mindazok számára elegendő, akik hisznek. Krisztus szeretete új élettel tölti be a hívő szívét. Tekintsetek Istenre, és ne az emberre! Isten a mennyei Atyátok, aki türellemmel hordozza gyengeségeiteket, megbocsát és meggyógyít. »Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.« (Jn 17,3) Krisztust szemlélve el fogtok változni, míg meggyűlölitek büszkeségeiteket, magabizásotokat, öngazultságotokat és hitetlenségeiteket. Ezeket a bűnöket fölösleges teherként félredobjátok, s alázattal és bizalommal jártok Isten előtt. Szeretetet, türelmet, gyengédséget, jóságot fogtok gyakorolni, mindazt, ami Isten gyermekeiben lakozik, és ami végül helyet talál majd a szentek társaságában.”⁸

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 91. o.
- 2 Kiben bízhatunk? II., 525. o.
- 3 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 63. o.
- 4 Ellen G. White: *The Desire of the Ages*, 86–87. o.
- 5 Uo., 640. o.
- 6 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 130. o.
- 7 Uo., 92. o.
- 8 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1894. március 20.

*Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat,
akik a természetes gyógymódokat részesítik előnyben.*

Az elhívás

I Miért emberek által akarja bevégezni Atyánk a megváltási tervet?

„Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig mint a ti szolgálítókat, Jézusért. Mert Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a szívünkben az Isten dicsősége ismeretének Jézus Krisztus arcán való világotatásáért. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.” (2Kor 4,5–7)

„De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Isten velem való kegyelme.” (1Kor 15,10)

Nincs hitelesebb képviselője az örömhírnéknek, mint amikor egy gyenge, bűnnel terhelt életű ember tanúskodik embertársának a Krisztusban való szabadulásról. Az evangélium továbbadása ahhoz hasonló, mint amikor az egyik éhező koldus boldogan és jóllakottan elmondja koldustársainak, hol osztanak kenyeret ingyen az éhezőknek.

Az angyalok ezt a szolgálatot az emberi eszközhöz hasonló hitelességgel nem végezhetik el. Az evangélium leghatalmasabb prédikálása, amikor a korábban önző, irigy vagy békétlen ember hit által megváltozott életével tanúskodik Isten megváltó szeretetéről. Ez ellen nincs érv – ez nem elmélet, hanem valóság.

2 Kiknek szól Jézus megbízása? Mi az elhívás feltétele?

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által... Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,5–9)

„...Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön-örökké! Amen... És énekeltek új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet, és megnyisd annak pecsétjeit: mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból, nyelvből, népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön.” (Jel 1,5–6; 5,9–10)

A tanítványa tévésnek ugyanakkor van egy másik fontos összefüggése is. A gyümölcsstermés nem áll meg a jézusi jellemvonások megjelenésénél, hanem a gyümölcsben új mag, új élet kezdődik és sokszorozódik. „Az a keresztény, aki nem »termeli újra« önmagát azáltal, hogy másokat tanítványa tesz, nem igazi tanítvány. Lehetetlen tehát Krisztus követőjének lenni úgy, hogy ne osszuk meg másokkal is Krisztus személyét. A tanítványoknak nemcsak beszélniük kell az embereknek Krisztusról, hanem tanítványa is kell tenniük őket... Jézus tanítványsága egész életre szóló feladatra hívja az embereket, hogy tanítványokká tegyenek másokat. Jézus azt akarja, hogy sok gyümölcsöt teremjünk, ez pedig nem egyetlen esetleges megtérőt jelent egy egész életen át.⁵

4 Hogyan képzelhető el az egész világra kiterjedő küldetés elvégzése? Milyen gyümölcsei vannak és lesznek e munkának?

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek...” (Mt 24,14)
„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek...” (Jel 14,6)

.....

.....

.....

Az ige tanítása ígéret a jövőre és feladat a jelenre nézve. Emberileg elképzelhetetlen távlatokat nyit meg előttünk, bár ha visszatekintünk az apostoli korszakra, valamennyire képet

kaphatunk az Isten Lelke által indított misszió erejéről és hatalmáról. Szerény eszközök, egyszerű infrastruktúra, nyelvi akadályok és sok más nehézség sem tudta megállítani az evangélium terjedését. Krisztus volt a központ. Ő volt személyes Megváltójuk; megbízójuk a munkában, példájuk az önfeláldozásban, segítőjük a nehézségben, és üzenetük – életükön és szavaikon keresztül.

„Az evangéliumi megbízatás Krisztus országának nagy misszionáriusi oklevele. A tanítványoknak odaadón kellett munkálkodniuk az emberekért, mindenkinek átadva a kegyelmi meghívót. Nem várhattak arra, hogy az emberek majd felkeresik őket, nekik kellett elmenni hozzájuk az üzenetükkel.”⁶

„Főiskoláinkról és munkásokat képző központjainkból misszionáriusokat kell küldenünk a távoli országokba. Iskolaéveik alatt a hallgatók ragadjanak meg minden alkalmat, hogy felkészüljenek erre a munkára. Ott kipróbálhatják magukat, és nyilvánvalóvá lehet, mennyire használhatók, s vajon keresztül-árad-e rajtuk a mennyei befolyás.”⁷

„A pogány Afrikában, Európa és Dél-Amerika katolikus országaiban, Kínában, Indiában, a tenger szigetein és a föld minden sötét zugában Isten készenlétben tartja választott gyermekeit, akik előtűnnek majd a sötétség közepette, és világosan megmutatják a hitehagyó világnak, hogy milyen átforgató ereje van az isteni törvény megtartásának. Már most is megjelennek minden nemzet, minden nyelv és nép között; s a leg-sötétebb hitehagyás órájában, amikor Sátán a legnagyobb erőfeszítéseket teszi, hogy halálbüntetés terhe mellett felvetesse »mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal« (Jel 13,16) a hamis nyugalomnap hűségjelét, akkor az Istenhez hűségesek, »feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei... fénylenek,

mint csillagok e világon» (Fil 2,15). Minél sötétebb az éjszaka, annál fényesebben tündökölnék.”⁸

5 Mit jelent az értelem, a szív, az erő teljes odaszánása az evangélium hirdetésére? Mi a gyakorlati felkészülés legjobb iskolája?

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22,37–40)

„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” (Rm 12,1)

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16,10)

.....
.....
.....

Az Isten iránti hálás szeretet elkötelezetté tesz az embertársaink iránti szolgálatra. Ez azonban nem egyszerűen valamilyen részvételt jelent bizonyos misszióprogramokban. Aki szereti Istent – és embertársait is, mint önmagát –, az nem elégszik meg a kevéssel, ami megerőltetés nélkül is megy. Az Isten iránti „teljes szív, lélek és értelem” gazdag, odaadó és találatos szolgálatban és szeretetben fog megmutatkozni!

Aki szívből szolgál, az nem a saját képességei vagy tudása csillogtatására törekszik, még ha erre kivétel nélkül minden emberben meg is van a hajlam. Észrevenni a „kicsi”, nem lát-

ványos feladatokat – ez a jellem igazi próbája, és az alkalmaság igazi mércéje.

„Kétkezi munkások, ügyvédek, kereskedők, mindenféle foglalkozást űző emberek tanulnak és képezik magukat, hogy szakmájukat mesteri fokon elsajátítsák. Vajon Krisztus követőinek kevésbé kell intelligenseknek lenniük, miközben azt vallják, hogy a Megváltóhoz szegődtek el, és az Ő szolgálatát végzik? Maradjanak tudatlanságban afelől, hogyan kell ezt a munkát a leghatékonyabban végezni? Hiszen az örök élet elnyerésének munkája minden földi szempont felett áll. Ahhoz, hogy Jézushoz tudjunk vezetni embereket, ismernünk kell az emberi természetet, tanulmányoznunk kell a sokféle gondolkodásmódot. Körültekintő magatartásra és buzgó imára van szükség ahhoz, hogy tisztában legyünk vele, hogyan szólíthatjuk meg az embereket Krisztus csodálatos üzenetével.”⁹

„Nem elég teletömni a fiatalok fejét fontosnak látszó tananyagokkal, azt is meg kell tanulniuk, hogyan oszthatják meg másokkal, amit kaptak... Hogy az oktatás teljes értékű legyen, a főiskolásoknak adjunk időt misszionáriusi munka végzésére – időt arra, hogy megismerkedjenek a lakóhelyükön, körülöttük élő családok lelki szükségleteivel. A tanulmányaik ne mérítsék ki őket annyira, hogy ne maradjon idejük a megszerzett ismeretek gyakorlati felhasználására. Bátorítani kell őket, hogy tegyenek komoly missziós erőfeszítéseket a tévelygők érdekében, ismerkedjenek meg velük, és vigyék el nekik Krisztus üzenetét. Ha alázatosan dolgoznak, Krisztusnál keresve a bölcsességet, imádkozva és vigyázva, másoknak is átadhatják a saját életüket gazdagító ismereteket... Az iskolaév során vegyenek részt a városi missziómunkában, valamint a környező városokban és falvakban is. Kisebb csoportokat alkothatnak a keresztény segítő munka végzésére. A főiskolásoknak meg kell érteniük, melyek az Isten iránti kötelezettségeik. Nem várhat-

nak arra az időre, amikor befejezve tanulmányaikat, majd valami nagy munkát végezhetnek az Üdvözítőért, hanem igyekezzenek iskolaéveik alatt is magukra venni Krisztus igáját a másokért végzett önzetlen szolgálatban.”¹⁰

6 Mi az alkalmasság lelki alapja? Miért csak a Szentlélek segítségével teljesíthető a megbízatás?

„Jézus pedig Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába.” (Lk 4,1)

„Velük összejőve meghagyta nekik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atya ígését... Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában, és a földnek mind végső határáig.” (Ap csel 1,4–8)

„Mester, idehoztam hozzád az én fiamat, akiben néma lélek van... Mondtam a tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták.« Ő pedig felelvén néki, mondta: »Ó, hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?« ...Mikor pedig bement a házba, a tanítványai megkérdték őt külön: »Mi miért nem űzhettük ki azt?« Ő pedig mondta nekik: »Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel.«” (Mk 9,18–29)

„Mielőtt a tanítványok elindultak misszióútjukra, Jézus felvitte őket a hegyre. Pünkösöd erejének és dicsőségének megnyilatkozását megelőzte a Megváltóval töltött éjszaka, az együttlét a galileai hegyen, a búcsújelenet az Olajfák hegyén, és az angyalok ígérete, valamint a napokig tartó imádkozás és bensőséges együttlét a felházban.

Jézus, amikor valamilyen nagy próba vagy fontos feladat előtt állt, elvonult a hegyek magányába, és az éjszakát az Atyához imádkozva töltötte. Éjszakai imádkozás előzte meg az apostolok elhívását, a hegyi beszédet, a megdicsőülést, a tárgyalássorozat gyötrelmét, a lelki kínszenvedést a kereszten, és a feltámadás dicsőségét.”¹¹

„Széles területek nyílnak meg a Márták előtt, akik lelkesen és tevékenyen végzik szolgálatukat a Megváltóért. Először azonban üljenek le Máriával Jézus lábához. Krisztus kegyelme szentelje meg a szorgalmat, igyekezetet, lendületet – ekkor legyőzhetetlen hatalom munkálkodik majd általuk.”¹²

„Olyan misszionáriusokra van szükség, akik szívüket adják a munkába. Akinek Isten megérintette a szívét, az nagyon szeretne közeledni olyan emberekhez, akik még sohasem hallottak a Teremtő szeretetéről. Fáj a szíve, látva állapotukat, és elindul a menny által küldött és ihletett követként, hogy olyan munkát végezzen, amelyben közreműködhetnek az angyalok.

Ha kiváló értelmi képességgel megáldott emberek ezt az ajándékot önzően használják, egy bizonyos próbaidő után magukra maradnak, hogy a saját útjukat járják. Isten elhív kevésbé tehetségesnek látszó, önmagukban kevésbé bízó embereket is, és a gyengéket megerősíti, mert ők bíznak abban, hogy megteszi értük, amire saját maguk képtelenek. Isten elfogadja az őszinte szolgálatot, és kipótolja hiányosságait.

Az Úr sokszor olyan embereket választ munkatársaiul, akiknek csekély műveltség megszerzésére volt csak lehetőségük. Ezek az emberek nagy igyekezettel használják képességeiket, és az Úr megjutalmazza műve iránti hűségüket, kitartó szorgalmukat, tudásszomjukat. Látja könnyeiket, és hallja imáikat. Bölcsességgel és ismerettel ajándékozta meg munkatársait. Sikerük titka az Isten iránti bizalmuk. Naponta tanulnak tőle, akinek bölcsessége csodálatos, és hatalma végtelen.”¹³

Az örömhír

„Minden gyülekezeti tag boruljon térdre Isten előtt, és őszinte imában kérje a Lélek kiáradását. Így kiáltson: »Uram, növeld hitemet! Add, hogy megértsem szavadat, mert az Igéd-ben való jártasság fényt ad! Üdíts fel jelenléteddel! Töltsd be szívemet Szentlelkeddel, hogy úgy szerethessem testvéreimet, ahogyan Krisztus szeret engem!« A legőszintebben kell törekednünk az egy akaratra, egy közös célra. Egyedül a Szentlélek keresztsége emelhet erre a magaslatra bennünket. Gyertek, önmagunkról lemondva készítsük fel lelkünket a Szentlélek befogadására, hogy nagy munkát végezhesen értünk, hogy ne azt mondjuk: »Nézd, mit teszek, mire vagyok képes!«, hanem így szóljunk: »Lásd meg Isten jóságát és szeretetét!«”¹⁴

JEGYZETEK

- 1 Russell Burrill: *Forradalom az egyházban*, 24–25. o.
- 2 *Review and Herald*, 1887. február 15.
- 3 Russell Burrill, i. m., 25. o.
- 4 Russell Burrill: *Az igazi tanítványság*, 26–27., 38. o.
- 5 Uo., 32–33. o.
- 6 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 28. o.
- 7 Ellen G. White: *Counsels to Teachers*, 549. o.
- 8 Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 120. o.
- 9 Ellen G. White: *Testimonies*, IV., 67. o.
- 10 Ellen G. White: *Counsels to Teachers*, 545–547. o.
- 11 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 367 o.
- 12 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 525. o.
- 13 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 97 o.
- 14 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. június 10.

Az e heti adomány a Reménység Rehabilitációs Házat (Nágocs) támogatja.

Í Milyen értéke van a Szentírásnak mint az evangélium hordozójának? Milyen kettős szerepe van Isten beszédének?

„Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövetekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.” (2Pt 1,19)

„De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízottak, tudván, kitől tanultad, és hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3,14–17)

„Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.” (Zsid 4,12)

Miért nagy kincs a Szentírás? Két okból. Isten gondoskodott arról az emberi történelem során, hogy az évezredek múlásával – ahogy az ember egyre távolodik a teremtéstől, és egyre mélyebb válságba sodorja a világot – legyen egy megbízható, hite-

les forrása a bölcsességnek. A Biblia „igen biztos” – hiszen próféta beszédként nemcsak „idejében mondott” szó, de az isteni előre ismerés titkaiba is betekintést enged. Az ember „gyermekségétől fogva” kutathatja Isten igazságát, amely „hasznos a tanításra”, mert „bölcsész tesz”. Létezik tehát egy isteni kinyilatkoztatás, amely szilárd tájékozási pontként segít eligazodni az emberi hagyományok és vallási tekintélyek világában.

Ám ennél is nagyobb ajándéknak bizonyul az Ige, amikor az ember nem a tudás és tudomány forrásaként kezeli, hanem személyes megváltásának útját keresi benne. Az apostolok mindig erre helyezték a nagyobb hangsúlyt, és az *örömhír hordozójaként* tekintettek az írásokra. Hiszen a Szentlélek elvégzi általa a lelkünkben, amit saját magunkért nem tehetünk meg. Éles kardként hatol a lélekbe, hogy „megítélje a szív indulatait”; fedd, jobbít és igazságra nevel – nem kevesebb céllal, mint az isteni jellem kiformalását munkálva, „*hogy tökéletes legyen az Isten embere*”. Felkészítve a jó, önzetlen cselekedetekre, míg nem megjelenik a „hajnalcsillag” – Krisztus – az ember szívében, és megmutatkozik az életén keresztül.

2 Miért a megváltásról, szabadulásról szóló örömhír az isteni üzenet magva? Hogyan volt jelen Pál apostol szolgálatában egyszerre az erő és az erőtlenség?

„Én is, amikor hozzátok mentem, atyámfiain, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcsességgel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg köztetek. A beszédem és a prédikálásom nem emberi bölcsesség hitető beszédében állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten

erején nyugodjék. Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét, hanem Isten titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt Isten a mi dicsőségünkre.” (1Kor 2,1–7)

Gyűjtsük ki az igeszakaszból: Mit állít egymással szembe soraiban az apostol?

.....
.....
.....

„Krisztus vérének erejét elevenen mutassuk be, hatalommal tárjuk az emberek elé, hogy hitük megragadhatta Megváltónk érdemeit. Az Ószövetség papja a meleg vért a kegyelem trónja elé hintette, mialatt a jó illatú áldozat felhője felszállt Isten trónja elé. Ehhez hasonlóan, mialatt bevalljuk bűneinket, s könyörgünk Krisztus engesztelő vérének erejéért, imáink felszállnak a mennybe, Üdvözítőnk jellemének, érdemeinek jó illatával. Érdemtelenységünk ellenére tartzuk állandóan emlékezetünkben, hogy van valaki, aki elveheti bűneinket, megmentheti a bűnöst. Isten eltöröl minden egyes bűnt, melyet töredelmes szívvel beismerünk.”¹

3 Miért Jézus az evangélium főszereplője? Hogyan válik az ember személyes szabadítójává?

„Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem

azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhóztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (Jn 3,14–17)
Vö.: „Bocsátott Isten a népre tüzes kígyókat, s megmaradták a népet, és sokan meghaltak Izráel népéből... És mondta az Úr Mózesnek: »Csinálj tüzes kígyót, és tüzd fel azt póznára: ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon.« Csinált azért Mózes rézkígyót, és feltűzte azt póznára. És lett, hogy ha a kígyó valakit megmart és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” (4Móz 21,6–9)
„Ismét hasonlatos a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejtette azt; és örömében elmegy, s eladván mindenét, amije van, megveszi azt a szántóföldet.” (Mt 13,44)

Lélekért lélekkel kellett fizetni, bűnösért igazzal, erőszakra szeretettel kellett válaszolni – mert mind jog szerint, mind a bűn természete szerint csak így oldható meg, hogy az emberi szív félelmét bizalom váltsa fel, önzését pedig istenfélelem és a bűn gyűlölete.

„Jézus *hite* – beszélnek ugyan róla, de nem értik. Miből áll a harmadik angyal üzenetében olvasható *Jézus hite*? Jézus bűneink hordozójává vált, hogy így bűneinket megbocsátó Üdvözítő lehessen. Úgy bántak el vele, ahogy mi érdemelnénk, hogy velünk bánjanak. Eljött a világunkba, magára vette bűneinket, hogy mi pedig az Ő életszentségét vehessük magunkra. Az e képességébe vetett hit, hogy hiánytalanul, teljesen meg tud menteni bennünket, ez *Jézus hite*.

A bűnös számára kizárólag Jézus Krisztus vérében rejlik az üdvösség, amely vér megtisztít bennünket minden bűntől. A kiművelt emberfő roppant ismerettömeget tartalmazhat, foglal-

kozhat tudományos eszme-futtatásokkal, az emberek nagyak tarthatják és köztiszteletnek örvendhet, de ha nincs megmentő, üdvösségre vezető ismerete az érte megfeszített Krisztusról, s ha hit által nem ragadja meg Krisztus életszentségét, akkor elveszett. Krisztus a mi bűneinkért sebesített meg, a mi vétkeinkért rontatott meg, békességünknek büntetése rajta volt, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg. Jézus Krisztus vére által meg vagyunk mentve – ez az egyedüli reménységünk a földön. Ez lesz az énekünk az örökkévalóságon át is.”²

„Egyre hangzik a laodiceai üzenet. Vedd ezt az üzenetet minden egyes részletével, és hirdesd az embereknek, bárhol is nyit utat előtted a gondviselés. *A hit általi megigazulás és Krisztus igazsága az a két kérdés, amelyet a pusztuló világnak hirdetniünk kell.* Bárcsak megnyitnád a szívedet Jézus előtt! Jézusnak, a mennyei kincsek csodálatra méltó árusának hangja szól hozzád: Azt tanácsolom neked, vegyél tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdag legyél, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen...”³

4 Hogyan szólalhat meg a krisztusi szabadítás üzenete a világ számára? Mik azok a legalapvetőbb igazságok, amelyekre Isten szerint a mai kor emberének szüksége van?

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait. Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságának haragborából adott inni minden pogány népnek. Ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából... Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,7–12)

„Az emberek Jézus visszatérésére való felkészítésében az az első lépés, hogy a kereszt lábához vezessük őket, és hogy teljesen elfogadják Jézust, mint aki igazságának gyönyörű, folt nélküli ruhájába öltözteti őket, s megszabadítja őket bűneikből... Az örökkévaló evangélium célja az, hogy Jézus győzelmét átültesse azok életébe, akik Megváltójuknak fogadták el Őt.

Az igeszakasz három parancsa – féljétek Istent, neki adjatok dicsőséget, és imádjátok Őt – a helyreállítás üzenetét közvetíti, amely az örökkévaló evangélium keretén belül hirdettetik, hogy felkészítsen Jézus eljövételére.

Ahelyett, hogy a hitelvek »tedd, ne tedd« rideg listáját mutatnánk be, inkább Isten igéjének nagyszerű elveit tárjuk fel, és engedjük, hogy az emberek használják Isten adta elméjüket a helyes döntések meghozatalához.

Érdekes, hogy az angyal bejelentése, miszerint az ítélet elkezdődött, része az örökkévaló evangéliumnak. Más szavakkal, a Jelenések könyvében szereplő ítélet nem összeegyeztethetetlen az evangéliummal. Tulajdonképpen maga az evangélium. Nem lehet az evangéliumot helyesen prédikálni az ítélet hirdetése nélkül.”⁴

Krisztus mennyei közbenjáró, végső ítélethirdetést előkészítő szolgálata egyszerre meghívás a szentségre, a jellemváltozás tapasztalatára, és felhívás a felelős gondolkodásra – tekintettel az advent közelségére.

Az első üzenetet szorosán követi a második angyal kijelentése, amely az evangéliumhamisításra figyelmeztet. „A *Babilon* szó a *Bábel* szóból ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli.”⁵ Ugyanakkor kifejez egy gondolkodást is, amely a világban zajló végső folyamatok táplálója: „Babilon azokat jelképezi, akik az emberi érdemeket és cselekedeteket az ingyen kegyelemről szóló evangélium helyére teszik.”⁶

Így jutunk el az utolsó, legkomolyabb felhívásig, amely egyértelmű választás elé állít minden embert. Az első két üzenet az igaz és hamis megoldás ellentétére mutatott rá. A kegyelmével embert kereső Isten végső, szabadító igazságát és ítéletét állította szembe az istenit mellőző emberi „épitmény-nyel”, „Babilonnal”, amely nem több, mint hitetés és bálvány. Ledől, tehát nem ad szabadítást sem a világ bajaiból, sem az egyén nyomorúságától – ám az ellenség ezzel akarja magabiztossá tenni az embert, hogy ne érezze Teremtője hiányát. Saját értelmére, erejére, eredményeire akarja, hogy támaszkodjon – csak ne keresse a szabadulást, amely Istentől jön. Ezért állítja választás elé az utolsó üzenet az embert: emberi jegyet visel-e gondolkodásom, életem – avagy Isten parancsolatainak betöltése a céлом hit által, egy megváltozott jellem gyümölcseként?

Mi mindent foglal magában tehát a tanítványságra hívás végső üzenete?

1. Azt az igazságot, hogy **az üdvösség egyedül kegyelem által van – hit által.**

2. Jézus elfogadását személyes Megváltóként és Úrként.

3. Az üdvösség és a végső győzelem reménységét – különös tekintettel Jézus mennyei szentélyben folyó befejező, ítélő munkájára.

4. Üzenetet egy teljes helyreállításról – a test, a gondolkodás és a jellem helyreállításáról –, amely azáltal valósul meg, hogy engedünk az értelem megtisztítására felszólító figyelmeztetésnek, az egészséges életmódról szóló üzenetnek, és mélységes kapcsolatot építünk ki Jézussal a szombat megünneplése által.

5. Egy prófétikus igazság megértését, amelyet a Szentírás végidőről szóló kijelentései tartalmaznak, sürgetve és bátorítva minket Krisztus eljövételének aktív, cselekvő – azt szóban és jellemben képviselő – várására.⁷

5 Ki válhat alkalmassá a végső örömhír képviselésére? Hogyan függ össze mindez a személyes jellemfejlődésünkkel?

„Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől.”
(Jel 18,1)

„Kelj fel, világosodj, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz.”
(Ésa 60,1–3)

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát... Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,17–21)

.....

.....

.....

.....

„Sokan azt mondják, hogy az igaz hittérítő lelkület rátermettség, különleges adomány, nagyszerű ajándék, amelyben csak a lelkipásztor és néhány egyháztag részesült, a többieknek pedig a szemlélő szerepe jutott. Nincs ennél nagyobb tévedés. Minden igaz keresztényben benne él a hittérítő lelkület, mert kereszténynek lenni nem más, mint krisztusinak lenni. Senki sem él magának, és »akiben nincs a Krisztus Lelke, az

nem az övé«. Aki megízlelte az eljövendő világ erejét, akár öreg, akár fiatal, akár tanult, akár tanulatlan, azt ugyanaz a lelkület ragadja magával, mint amely Krisztust készítette. A megújult szív első mozdulata: az Üdvözítőhöz vezetni másokat is. Akikben nem él ez a kívánság, azok csak azt bizonyítják, hogy kihűlt bennük az első szeretet. Alaposan meg kell vizsgálniuk a szívüket az ige fényénél, és Krisztus Lelke által friss keresztségre kell törekedniük.”⁸

Mennyi békétlenség van az emberek szívében sorsukkal, végső soron pedig Istennel szemben! Mennyire fontos, hogy szolgálatunk – a páli igék fényében – valóban a békéltetés szolgálata lehessen!

„Az emberi agy képtelen felmérni, mennyi bajt okozott az örök gyötrelmről szóló tévtanítás. A Biblia vallását, amely tele van szeretettel, jósággal és részvétellel, beárnyékolja a babona, körülveszi a félelem. Ha meggondoljuk, hogy Sátán milyen hamis színekkel festi meg Isten jellemét, csodálkozhatunk-e azon, hogy az emberek a mi irgalmas Teremtőnket rettegik, sőt gyűlölik? Azok az ijesztő nézetek, amelyek Istentről világszerte elhangoznak a szószékeken, emberek ezreit, sőt millióit teszik kételkedővé és hitetlenné.”⁹

Milyen tanács szól a hamisság leleplezésére? „Amikor igyekszünk bemutatni az igazságot, gyakran támad ellenállás, ám ha erre érvekkkel próbálunk válaszolni, csak növeljük az ellenkezést, amit nem engedhetünk meg magunknak. Tartsuk magunkat a pozitív üzenetekhez! Isten angyalai vigyáznak ránk, és tudják, hogyan gyakoroljanak hatást azokra, akiknek az ellenkezését nem akarjuk érvekkkel legyőzni. Ne időzzünk a felmerülő kérdések negatív vonatkozásainál, hanem gondolkodásunk a felemelő, pozitív igazságokkal foglalkozzon, és rögzítsük ezeket komoly ima és a szív odaszentelése által.”¹⁰

„Akik a hármasság üzenetét szóban vagy írásban hirdetik, mérlegeljék azt a tényt, hogy a Békesség Fejedelme nem hozott fel vádat az ellenséggel szemben. Vonjuk le ebből a tanulságot! Hordozzuk Jézus Krisztus igáját, gyakoroljuk Megváltónk alázatosságát. A nagy Tanító mondja: »Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.« Ha tőlem tanultok, »nyugalmat találtok a lelketeknek«. Misszionáriusaink végezzenek megtérésre vezető munkát, amit nem kell megbánniuk. Sokkal többet kellene tanulnunk Krisztus szelídségéből azért, hogy az élet illata lehessünk az életre.»¹¹

„Azoknak az embereknek, akikhez Jelenések 2,4 szavai szólnak (*az efézusi korszak hívői*), kiváló tulajdonságaik vannak, melyeket a Hű Tanúbizonyosság elismer, mégis ezt mondja: »Az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.« E hiány pótlásáról gondoskodni kell. Az összes többi jó tulajdonság sem pótolhatja ezt a hiányosságot.

A gyülekezet minden egyes tagja tanulmányozza ezt a jelentős figyelmeztetést! Lássá meg mindenki, hogy az igazságért folytatott elméleti küzdelemben nem veszítette-e el Krisztus gyengéd szeretetét? Nem szorult-e ki Krisztus a prédikációkból és a szívekből? Nincs-e veszély abban, ahogy sokan az igazságot valló misszionáriusokként tevékenykednek, de Krisztus szeretete nem szövi át a munkájukat?

Bárcsak felismerné a gyülekezet, mennyire szüksége van az első szeretet tüzeire! Amikor az hiányzik, minden más kiválóság elégtelen. A megtérésre való felhívás egyike azoknak, melyeket nem lehet veszélytelenül figyelmen kívül hagyni. Az igazságban mint elméletben való hit nem elegendő. Ennek az elméletnek a hitetlenek előtti feltárása nem tesz benneteket Krisztus tanúivá. **Akiket elvek vezérelnek, azok szilárdan és határozottan álljanak ki amellett, ami jó – mégis minden kapcsolatukban nagylelkű, krisztusi lelkületet és igazi önuralmat tanúsítsanak!**»¹²

6 Miért nem elég az örömhír pusztán eszmei továbbadása? Milyen erő rejlik a személyes tapasztalataink megosztásában?

„Amikor beszállt a hajóba, a volt ördögös kérte őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg néki, hanem ezt mondta: »Menj haza a tieidhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.« El is ment, és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus, és mindnyájan elcsodálkoztak.» (Mk 5,18–20)

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén.» (Gal 6,14–16)

„A két meggyógyított ördögös volt az első két misszionárius, akiket Krisztus kiküldött az evangélium prédikálására Dekapoliszban. Ezek a férfiak alig néhány pillanatra részesültek abban a kiváltságban, hogy hallgathatták a Mester tanításait. Egyetlen prédikációját sem hallhatták, nem taníthatták az embereket úgy, ahogy a tanítványok, akik naponta együtt voltak Krisztussal. De a személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. Arról tudtak beszélni, amit ismer-

tek, amit maguk láttak, hallottak és tapasztaltak a Megváltó hatalmából. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét Jézus kegyelme megérintette...”¹³

„Pál ékesen szóló előadó volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett benyomást gyakorolni hallgatóira a szónoklatai által. Most azonban mindezt mellőzte. Mellőzte a cikornyás előadásmódot, nem merült költői leírásokba, amelyek ugyan elkenyезtetik az érząceket és betöltik a képzeletet, azonban nincsenek kapcsolatban a mindennapi élettel – az apostol igyekezete inkább arra irányult, hogy az életfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal vesse hallgatói szívébe. Az elkápráztató előadásmód ugyan kiválthat rajongó érzelmeket, ám az ilyen módon bemutatott igazság gyakran nem tudja azt a táplálékot nyújtani, amely szükséges a hívő megszilárdítására és megerősítésére az élet harcaiban. A küzdő lelkek közvetlen szükségletei és jelenlegi próbái: a kereszténység alapvető elveinek ezekre kell megválaszolniuk, egészséges és gyakorlatias útmutatásokkal.”¹⁴

„A menny Jézus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja nyilvánkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük kegyelmét, ahogy a régen élt szent emberektől megismertük; de bizonyágtevésünk akkor lesz a legeredményesebb, ha saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha életünkben megmutatkozik az Ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más és más, a tapasztalataink is különbözőek. Az Örökkévaló olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán viseli egyéniségünket. Ha az Úr kegyelmének e dicsőítését Krisztuséhoz hasonló élet fémjelzi, akkor a lelkek megmentéséért végzett munkánkat olyan erő kíséri, amelynek nem lehet ellenállni.”¹⁵

JEGYZETEK

- 1 *Jelenések könyve magyarázata* – Ellen G. White írásaiból, 194. o.
- 2 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?* I., 217–218. o.
- 3 Ellen G. White, 24. levél, 1892.
- 4 Russell Burrill: *Az igazi tanítványság*, 77–84. o.
- 5 *Jelenések könyve magyarázata* – Ellen G. White írásaiból, 394. o.
- 6 Russell Burrill, i. m., 85. o.
- 7 Uo., 93. o. alapján.
- 8 *Jelenések könyve magyarázata* – Ellen G. White írásaiból, 59. o.
- 9 Uo., 395. o.
- 10 Ellen G. White: *Testimonies*, IX. 147–148. o.
- 11 *Jelenések könyve magyarázata* – Ellen G. White írásaiból, 412. o.
- 12 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 223. o.
- 13 Ellen G. White: *The Desire of the Ages*, 340. o.
- 14 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 251–252. o.
- 15 Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 100. o.

---

*Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Csapatmunka – közösség és szolgálat

¶ Mi a hívő közösség isteni rendeltetése és célja? Milyen veszélyre figyelmeztet ezzel kapcsolatban Jézus?

„...megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,9)

„Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt; és senki semmi tulajdonát nem mondta magáénak, hanem mindenük közös volt. És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” (Ap csel 4,20–33)

„Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol.” (Mt 12,30)

„Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajön, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt. Ha pedig ama gonosz szolga így szólna szívében: »Halogatja még az én uram a hazajövetelt«, és az ő szolgatársait verni kezdené...” (Mt 24,45–49)

.....

.....

„Jézus földi gyülekezete missziós célból szerveződött, és Isten azt szeretné, ha az egész közösség abban foglalatoskodna, hogy utat találjon nagyokhoz és kicsikhez, gazdagokhoz és szegényekhez az igazság üzenetével. Krisztus egyháza szolgálatra szerveződött. Jelszava a szolgálat.”¹

„Boldog az a gyülekezet, amely eredményesen veszi ki a részét ebből a munkából. Az a férfi vagy nő, aki szánakozással és szeretettel viszonyul a tévelygőkhöz, s aki azért fáradozik, hogy visszahozza őket a nagy Pásztor nyájába, áldott munkára kötelezi el magát. Milyen csodálatos, hogy amikor ilyen módon egy bűnöst nyerünk meg, nagyobb az öröm a mennyben, mint a kilencvenkilenc igaz felett!”²

„Nagy gyülekezeteink sok tagja gyakorlatilag semmit nem tesz. Jó munkát végezhetnének, ha ahelyett, hogy egy helyre tömörülnek, inkább szétszóródnának, és olyan helyeket keresnének fel, ahová nem jutott még el az igazság. A túl sűrűn ültetett fák nem pompáznak. A jó kertész úgy ülteti el a fákat, hogy elég helyet kapnak a növekedésre, és ne legyenek csenevészek, sem betegesek. Ugyanez a szabály jól működne nagy gyülekezeteink számára is. Sok tag épp e munka hiánya miatt haldoklik lelkileg. Betegesek és erőtlenek. Ha »szétültetnénk« őket, lenne helyük, hogy nagyra nőjenek és megerősödjenek.”³

„A semmittevés szüli a testvérekkel szembeni gonosz pletykát, hozza be a széthúzást Krisztus gyülekezetébe. Jézus így szól: Aki velem nem gyűjt, tékozol.”⁴

„Napjainkat hanyagságban és tétlenségben töltve soha nem nyerhetjük el az üdvösséget. Olyan nincs, hogy valaki igazán megtért, s eközben tunya, haszontalan életet él. Az nem lehetséges, hogy csak úgy besodródjunk a mennybe. Egyetlen lusta ember sem juthat be oda... Akik elutasítják az Istennel

való együttműködést itt a Földön, a mennyben sem munkálkodnának együtt vele.”⁵

„Ha egy erős embert eltiltanának a munkától, mindjárt elgyengülne. A gyülekezet, amely kivonja magát a másokért viselt felelősség alól, s elzárja a szívét másoktól, hamarosan lelki gyengülést tapasztal. A munka által marad erős az erős. Hasonlóképpen a lelki munka, a fáradozás, a teherviselés tölti be erővel Krisztus gyülekezetét.”⁶

2 Miért több a krisztusi tanítványság a gyülekezeti tagságnál? Hogyan kamatoztathatjuk Istentől kapott képességeinket, lehetőségeinket?

„Éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, előhívatta a szolgálait, és amije volt, átadta nékik. És adott az egyiknek öt talentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az erejéhez képest, és azonnal útra kelt. Elmenvén pedig, aki az öt talentumot kapta, kereskedett azokkal, és szerzett más öt talentumot... Sok idő múlva pedig megjött ama szolgálknak ura, és számot vetett velük. Előjött pedig az is, aki az egy talentumot kapta: »Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy... Azért félvén, elmentem és elástam a talentumodat a földbe, ímé megvan, ami a tied.« Az ő ura pedig felelvén, mondta néki: »Gonosz és rest szolga... Mert mindenkinek, akinek van, adatik és megszorítottatik, akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van.«” (Mt 24,14–29)

.....

.....

.....

Válaszoljunk egy mondatban:

– Miért fontos az a részlet, hogy minden szolga kapott feladatot a gazdájától?

– Miért különböző nagyságú feladatot bízott szolgálira a gazda? Mit bizonyít ez?

– Mit jelent a jelképes „kereskedni” kifejezés a mi esetünkben?

– Hogyan jellemezte a gazda a talentumát elásó szolgát? Hogyan igyekszik az ember megmagyarázni lelki és gyakorlati lustaságát a példázat szerint?

– Miért csak két lehetséges viszonyulásról beszélt Jézus: „kereskedett”, „elásta”?

– Mit jelent az, hogy „akinek van, adatik”?

„Semmi nem ébreszti fel úgy az önfeláldozó igyekezetet, semmi nem erősíti úgy a jellemet, mint ha valaki beáll a másokért munkálkodók közé. Számos hitvalló keresztény, gyülekezeti kapcsolatokra vágyva, kizárólag önmagára gondol. Élvezni kívánja a közösséget és a lelkesi gondoskodást. Nagy és virágzó gyülekezet tagja lesz, és megelégszik azzal, hogy keveset tesz másokért. Ily módon a legértékesebb áldásoktól rabolja meg magát. Sokaknak válna üdvére, ha feláldoznának kellemes, kényelemkedvelő társasági kapcsolataikat. El kell menniük oda, ahol erejüket keresztény munkálkodásban hasznosíthatják, és megtanulhatnak felelősséget hordozni.”⁷

„Amire ma gyülekezeteink épülése érdekében szükség van, az a bölcs tagok lelkiismeretes munkája a gyülekezetben lévő talentumok felismeréséért és fejlesztéséért – amelyeket a Mester használatára lehet pallérozni. Jó tervre van szükség a gyülekezeti tagok munkába állítására... Kiképzésre, oktatásra van szükség. Akik a gyülekezetek látogatásán fáradoznak, tanítsák meg a testvéreket a misszionáriusi munka gyakorlati módszereire is.”⁸

„A meg nem élt, tovább nem adott igazság elveszti életadó képességét, gyógyító erejét. Áldása csak akkor tartható meg, ha másokkal megosztják. Isten iránti szolgálatunk egyhangúságát fel kell oldani. Minden gyülekezeti tag végezzen szolgálatot a Mesterért. Egyesek nem tudnak oly sokat tenni, mint mások, de mindenki tegyen meg minden tőle telhetőt, hogy visszaszorítsa a világon végigsöprő betegségek és nyomorúság áradatát. Sokan szívesen dolgoznának, ha megtanítanák nekik, hogyan kezdjék el. Oktatni és bátorítani kell őket. Minden gyülekezet legyen keresztény munkásokat kiképző iskola. Tagjaikat meg kell tanítani Biblia-órák tartására, szombatiskolai osztályok vezetésére és tanítására, s arra, hogyan segíthetik legjobban a szegényeket, miként gondozzák a betegeket, és hogyan dolgozzanak a megtéretlenekért. Szükség van egészségügyi iskolákra, főzőtanfolyamokra és a keresztény segítő munka különböző ágaira. Nemcsak tanításra van szükség, hanem a tapasztalt oktatók melletti tényleges munkára is. A munkát vezessék a tanítók, míg mások tanulhatnak mellettük. A példa értékesebb, mint a sok magyarázat. Mindenki fejlessze fizikai és szellemi képességeit a maximumra, hogy dolgozhasson Istenért bárhol, ahová Ő hívja.”⁹

Z Milyen gyakorlati példát és gyakorlati tanácsot olvashatunk az Újszövetségben a munkaszervezésről? Gondoljuk végig a dőlt betűvel szedett szakaszokat!

„Válasszatok azért, atyámfiak, közületek hét férfiút, akiknek jó bizonyosságuk van, akik Szent Lélekkel és bölcsességgel teljesek, akiket erre a foglalatosságra beállítsunk.” (Ap csel 6,3)
„Azért hagyta el téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, ahogyan néked meghagytam. Ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt vagy enge-

detlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen mint Isten sáfára... vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatürtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy *intessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.*” (Tit 1,5–9)

„Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek *egy akaratton* lesznek a földön minden dolog felől, amit csak *kérnek*, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol *ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben*, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,19–20)

„...elszakadtak egymástól, és Barnabás *maga mellé véve Márkot*, elhajózott Ciprusba; Pál pedig Silást választván *maga mellé*, elment, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól.” (Ap csel 15,37–40)

„Az angyalok összhangban munkálkodnak. Tökéletes rend jellemzi minden egyes mozdulatukat. Minél gondosabban követjük az angyali seregek rendjét, annál sikeresebbek lesznek e mennyei eszközök javunkra tett erőfeszítései. Ha nem érezzük szükségét az *összhangoltan végzett cselekvésnek*, és rendetlenek, fegyelmezetlenek és szervezetlenek leszünk, akkor az angyalok, akik teljesen szervezettek és tökéletes rendben végzik a munkájukat, nem dolgozhatnak értünk sikeresen. Szomorúan fordulnak el, mert nincsenek felhatalmazva arra, hogy megáldják a zűrzavart, a ziláltságot és a szervezetlenséget. Akik a mennyei hírnökökkel való együttműködést óhajtják, velük egyetértésben kell dolgozniuk. Akik felülről kaptak olajat, minden erejükkel elő fogják segíteni a rendet, a fegyelmet és a cselekvési egységet, s akkor Isten angyalai együttműködhetnek velük.”¹⁰

„Nagy gonddal kell kiválasztanunk az új *gyülekezet tisztviselőit*. Legyenek olyan férfiak és nők, akik teljesen megtértek. Azokat válasszuk meg, akik a leginkább alkalmasak mások oktatására, irányítására, akik egyaránt szolgálnak szavaikkal és tetteikkel.”¹¹

„A véneknek és az egyes területeket irányító embereknek a gyülekezetekben többet kellene törődniük a munka mederbe terelését szolgáló *tervek készítésével*. Úgy kell rendezniük a dolgokat, hogy minden tagnak jusson tennivaló, senki élete ne sodródjon céltalanul, hanem betöltsék, amit különböző képességeik szerint tudnak... Nagyon fontos, hogy a gyülekezeti tagok ilyen szellemű *oktatásban* részesüljenek, hogy Isten önzetlen, odaszentelt és hatékony munkásaivá váljanak. A gyülekezet pedig csak ilyen pályát futva nyer védelmet a gyümölcstelenné és halottá válással szemben... Válgék valamennyi gyülekezeti tagból élő kő Isten templomában, fényt árasztva magából.”¹²

„Ha a gyülekezet létszáma nagy, a tagok szerveződjenek *kis csoportokba*, hogy ne csak a testvérekért, hanem a hitetlenekért is munkálkodjanak. Ha egyes helyeken csak ketten-hárman élnek, akik ismerik az igazságot, akkor is alakítsanak kis csoportot.”¹³

4 Hogyan egészítik ki egymást a közösség erősebb és gyengébb tagjai?

„Hiszen egy Lélek által mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok... Isten elhelyezte a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, amint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban

sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy a fej a lábának: Nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesekek. És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.” (1Kor 12,13–27)

„Barnabás azt tanácsolta, hogy vegyék maguk mellé Jánost, akit Márknak hívnak. Pál azonban azt tartotta méltónak, hogy aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. Meghasonlítás támadt azért, úgyhogy elszakadtak egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózott Ciprusba...” (Ap csel 15,37–40)

„Atyámfiai, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé – nem mondatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírakká? Halljátok meg, szeretett atyámfiai, avagy nem Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?” (Jak 2,1–5)

„Láttam, hogy az Úr gondviselése helyezte gyülekezetünkbe, keresztény közösségbe az özvegyeket, árvákat, vakokat, süketeket, sántákat és egyéb módon megnyomorított embereket – hogy próbára tegye népét. Isten angyalai figyelik, hogyan bánunk ezekkel az emberekkel, akik együttérzésünkre, szeretetünkre és önzetlen adományainkra szorulnak. A Mindenható ilyen módon vizsgálhatja a jellemünket. Ha miénk a Biblia valódi vallása, akkor éreznünk kell: tartozunk Krisztusnak azzal, hogy testvéreink iránt szeretettel, kedvességgel és érdeklődéssel viseltetünk. A szeretetért, amit már akkor tanúsított irántunk, amikor még bűnösök voltunk és méltatlanok a kegyelmére, mi sem tehetünk kevesebbet, mint hogy szívünkön viseljük és önzetlenül szeretjük azokat, akik kevésbé szerencsések nálunk.”¹⁴

Együtt szenvedni, együtt örülni; felkarolni azt, aki elesett, és újra lehetőséget adni neki – ahogy Barnabás *maga mellé vette* Márkot –, így működik Krisztus teste, a keresztény közösség. Még Pál apostolt is elejtette az ellenség, és inkább *választott maga mellé megfelelő társat*, mint hogy fáradozzon a munkatársáért. Krisztus nélkül „legmagasztosabb” szolgálataink közepette is csúnya szeretetlenségről tehetünk bizonysgot.

„Isten szerkesztette egybe a testet” – tanít bennünket Pál, aki később maga is belátta tévedését, és elismerte Márk alkalmasságát. Fogadjuk egymást társakká Krisztusban! Engedjük, hogy Isten egymás által csiszoljon, formáljon minket – az üdvösségre. Amikor a szeretet legyőzi bennünk az előítéletet, félelmet, akkor tudhatjuk, hogy igazán Jézus munkatársai vagyunk. Válasszuk inkább eleve a gyengét társunkul, ne sajnáljuk az időt a fáradságos testvéri, munkatársi kapcsolatok építésére; ne rangot, tudást, vagyont tiszteljük a másik emberben. „Nem mondatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírakká?” – óv bennünket az apostol.

„Sok fiataalt, aki otthon megfelelő nevelésben részesült, kell kiképezni a szolgálatra... tapasztalt munkásokkal társulva. Az isteni vezetéssel *együtt járva, a tapasztaltabb munkatársak imáival támogatva* nagyszerű és áldott feladatokat végezhetnek. Amikor *együtt fáradoznak* idősebb társaikkal, *fiatalos erejüket* a legjobb haszonnal kamatoztatva, mennyei angyalok társaságát élvezhetik majd. Az Úr munkatársaiként kiváltságuk, hogy bátorsággal és szabadon énekeljenek, imádkozzanak, higgyenek és dolgozzanak. A remény és a bizalom, amelyet a mennyei segítők jelenléte erősít, imára, dicsőretre és az igaz hit őszinte megnyilvánulásaira készíti őket.”¹⁵

5 Hogyan nyújt segítséget a Szentlélek a hívő közösség fejlődésében, növekedésében? Hogyan egészítik ki egymást a hívő közösségben szétosztott lelki ajándékok?

„**Ő** adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig *pásztorokul és tanítókul*, hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére... Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban; akiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerinti munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.” (Eféz 4,11–16)

„**Jutott** Derbébe és Listrába: és imé volt ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia; kiről jó bizonysgot tettek a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. Pál magával akarta vinni őt...” (Ap csel 16,7–9)

„**Minden** dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga, szolgatárs az Úrban, akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat

és megvigasztalja a szíveteket, Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, aki közületek való; minden itteni dolgot megismertetnek ők veletek.” (Kol 4,7–9)

„Amikor ígéretes és rátermett férfiak tértek meg, amint Timótheus esetében is láttuk, Pál és Barnabás komolyan igyekezett bizonyítani nekik a szőlőben való munkálkodás szükségességét. Amikor az apostolok más helyre távoztak, e férfiak hite nem fogyatkozott meg, sőt inkább növekedett. Hűségesen megtanították őket az Úr útjára, és arra is, hogyan fáradozzanak önzetlenül, buzgón és kitartóan felebarátaik üdvösségéért. Az újonnan megtérőknek ez a *gondos kiképzése* fontos tényező volt abban a figyelemre méltó sikerben, amelyet Pál és Barnabás ért el, pogány vidékeken prédikálva az evangéliumot.”¹⁶

„Pál apostol érezte, hogy hatalmas a felelőssége a fáradozásai nyomán megtért emberek lelki jólétéért. Arra vágyott, hogy növekedjenek az egyedül igaz Isten és Jézus Krisztus ismeretében. Szolgálati során gyakran találkozott olyan férfiak és nők kis csoportjaival, akik szerették Jézust, és Pál imára borult le velük együtt, arra kérve Istent, tanítsa meg nekik, hogyan maradhatnak élő kapcsolatban Krisztussal. Gyakran *tanácskozott velük* arról, melyek a legjobb módszerek az evangélium továbbadásában. Miután útjaik elváltak, gyakran könyörgött Istenhez, hogy őrizze meg testvéreit a gonosztól, és segítse őket buzgó és tevékeny misszionáriusokká válni.”¹⁷

„Testvéreinket azzal tudjuk a legnagyobb mértékben segíteni, ha megtanítjuk őket Istenért munkálkodni, továbbá arra, hogy **Krisztustól fűggenek, és ne a lelkészeketől.**”¹⁸

„Ha a lelkész olyan területen dolgozik, ahol már élnek hitre jutott testvérek, először ne a hitetlenek megtérítésére törekedjen, hanem inkább a gyülekezeti tagok kiképzésére, hogy megfelelő munkatársai lehessenek. *Munkálkodjon értük egyenként*, törekedjen felrázni őket, hogy vágyakozzanak mélyebb tapasztalatokat szerezni Istennel, és másokért munkálkodni. Amikor felkészültek arra, hogy imáikkal és munkájukkal támogassák lelkészüket, nagyobb sikerek kísérik majd az erőfeszítéseiket.”¹⁹

„A lelkésznek nem kell úgy éreznie, hogy az összes beszéd megtartása, minden fáradozás és imádkozás az ő feladata: a gyülekezetekben *segítőket kell kiképeznie*. Az alkalmakat mindig más és más vezesse, az összejöveteleken mindig más tartson bibliai felolvasásokat. Ha így cselekszenek, használni fogják Istentől kapott talentumaikat, s közben mint munkások kiképzésben is részesülnek.”²⁰

„Segítsünk testvéreinknek a munka megkezdésében! *Oktatásra és bátorításra* van szükségük. Ne csak hallgassák a tanítást, hanem végezzenek tényleges munkát, tapasztalt vezetők irányításával. A tanítók járjanak elől a munkavégzésben, hogy a hozzájuk csatlakozók tanuljanak a példájukból.”²¹

6 Mi hitelesíti a gyülekezet szolgálatát?

„Azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, önekik adtam, hogy **egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: én öbennük, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és ismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.**” (Jn 17,22–23)

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legye-

tek erősek! Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”
(1Kor 16,13–14)

„Mindenekelőtt legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre, mert a szeretet sok vétket elfedez. Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai. Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja, ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pt 4,8–11)

.....

.....

„Emlékezzünk arra, hogy a krisztusi élet a kereszténység mellett felhozható legerősebb érv, s hogy a gyenge keresztény jellem többet árt a világnak, mint a világi ember jelleme.”²²

„A világot nem az fogja meggyőzni, ami a szószékről tanítás gyanánt elhangzik, hanem ahogy a gyülekezet él. A szószéki szolgálat az evangélium elméletét hirdeti: a gyülekezet gyakorlati istenfélelme annak erejét bizonyítja.”²³

„Isten műve a Földön nem fejeződik be addig, amíg a gyülekezeteink tagságát alkotó férfiak és nők nem kezdenek egy emberként dolgozni, s nem egyesítik erőfeszítéseiket a lelkészek és a tisztségviselők erőfeszítéseivel.”²⁴

„A gyülekezet valódi jelleme sem magasrendű hitvallásán, sem a névsoron nem mérhető le, hanem az mutatja meg, hogy tagjai mit tesznek a Mesterért, s hány állhatatos és hű munkás van közöttük. A személyes érdeklődés, az éber, egyéni erőfeszítés többet végez el Krisztus ügyéért, mint amennyire a prédikációk és hitvallások képesek lehetnek.”²⁵

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *A nagy orvos lábnymán*, 95. o.
- 2 Ellen G. White: *Testimonies*, II., 22. o.
- 3 Uo., VIII., 244. o.
- 4 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1888. március 13.
- 5 Ellen G. White: *Christ's Object Lesson*, 280. o.
- 6 Ellen G. White: *Testimonies*, II., 22. o.
- 7 Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 151. o.
- 8 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 117. o.
- 9 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 96 o.
- 10 Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, 85. o.
- 11 Ellen G. White: *Testimonies*, VI., 85. o.
- 12 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. szeptember 2.
- 13 Ellen G. White: *Testimonies*, VII., 22. o.
- 14 Uo., III., 511. o.
- 15 Uo., IX., 119. o.
- 16 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 186–187. o.
- 17 Uo., 262. o.
- 18 Ellen G. White: *Testimonies*, VII., 19. o.
- 19 Ellen G. White: *Gospel Workers*, 196. o.
- 20 Uo., 197 o.
- 21 Ellen G. White: *The Ministry of the Healing*, 149. o.
- 22 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 21. o.
- 23 Uo., VII., 16. o.
- 24 Ellen G. White: *Gospel Workers*, 352. o.
- 25 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. szeptember 6.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Szolgalat és jellemfejlődés

I Miért választ bennünket Isten munkatársul?

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kérteek az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeresséteek.” (Jn 15,16–17)

„Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a hitetek mellé ragasszatek jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt... Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcsstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról.” (2Pt 1,3–9)

.....

.....

.....

„Azért élünk ezen a világon, hogy lelkeket nyerjünk az Üdvözítőnek. Ha másoknak ártunk, magunknak is ártunk – ha mások áldására élünk, magunknak is áldást szerzünk, mert minden egyes jó tett visszahat a saját szívünkre is.”¹

„Ha visszautasítjuk a kiváltságot, hogy Krisztussal együtt szolgáljunk, akkor elutasítjuk az egyetlen olyan felkészítést, amely alkalmassá tesz arra, hogy részesedjünk dicsőségében, s amely jellemerővel és jellemszépséggel ajándékoz meg ebben az életben.”²

Isten minden gyermekét egyben a munkatársának is választja, mert nem vezet más út a jellem fejlődéséhez. A gyümölcsstermő élethez nem lehet megállni a szövetségkötés után. A növekedés, fejlődés egyetlen útja a szeretetből fakadó szolgalat útja.

Minden napnak megvan a maga szolgálata, szeretet- és hitleckéje, amit meg kell értenünk ahhoz, hogy növekedjünk. Az igazi szolgáló élet által – miközben szép és jelentős eredmények, gyümölcsök kísérik – Isten még nagyobb munkát végez el magában a szolgálóban. Jelleme letisztul, mert Krisztust képviselve ő maga is hasonul, változik. Nem Istennek van szüksége a szolgalatunkra, hanem nekünk, hogy formáljon minket a szolgalat közben.

Óvakodnunk kell tehát, hogy soha ne az eredményesség legyen a fontos, mert ilyenkor az emberi nem engedi, hogy az isteni természet bontakozzon ki a szolgálóban. Ehelyett saját erejére, képességeire hajlamos támaszkodni az ember, és így övé a győzelem, de a vereség is. Sajnos hasonló gyengeség az is, amikor a szolgalat Istentől nyert gyümölcseit utólag magának tulajdonítja az ember – a munka nagyságát, nehézségeit vagy mennyiségét hangsúlyozva. Figyeljük meg, hogyan fogadta Jézus az első nagyobb misszióútjukról visszatérő tanítványait: „Visszatért pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: »Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!« Ő pedig

mondta nekik: »Láttam a Sátánt mint villámlást lehullani az égből. Ímé *adok néktek hatalmat*, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és *semmi nem árthat néktek*. De *ne azon örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek*, hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.« Azon órában örvendezett Jézus lelkében, és mondta: »Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted.« (Lk 10,18–21) Együtt örült velük, miközben a győzelmet a menny Urának tulajdonította. A lényeg viszont nem az *eredmény*, főleg nem *az én eredményem!* Ha Isten az Ő kegyelméből nagy dolgok eszközévé és tanújává tett, övé a dicsőség és a hála, hogy a mennyei feljegyzésekben szerepelhettek. Szolgáljak hát úgy – hittel, alázattal –, hogy ott is maradjon a nevem a mennyei könyvekben.

2 Mit akar megtanítani nekünk Isten, miközben mellette szolgálunk? Hogyan függ egymástól jellem és szolgálat?

„Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.” (Mt 7,17–18)

„Hát nem ez a böjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az iga köteleit megoldjad, szabadon bocsásd az elnyomottakat, és minden ígát széttépjétek? Nem az-e, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba vidd, ha mezítelent látsz, felruházd, és tested előtt el ne rejtse magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, s igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ.” (Ésa 58,6–8)

„Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felőli reménységetek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt. Tudván, Istentől szeretett atyámfiak, hogy ki vagytok választva; hogy a mi evangéliumunk nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is. És követőinkké lettetek, és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongatás között, Szent Lélek örömeivel.” (1Thess 1,3–6)

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők – aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5)

„Az igaz istentisztelet az együtt munkálkodás Krisztussal. A beszéd, az imádságok, az intések hitvány, hamis gyümölcsök, mint a fára aggatott díszek, ám azok a gyümölcsök, amelyek a jó cselekedetekben – a nélkülözőről, az árván maradt-ról és az özvegyről való gondoskodásban – mutatkoznak meg, valódiak, és egy jó fán természetes módon teremnek.”³

Ésaiás figyelmeztetése és tanácsa azoknak szól, akik a vallásos cselekmények körforgásában élve akarnak isteni áldásokhoz jutni, miközben önzés és igazságtalanság jellemzi emberi kapcsolataikat. Bármely embertársunk iránti szeretetlenségünk értelmetlenné és hamissá teszi Isten iránti szeretetünk és hűségünk bizonygatását – bármilyen nagy dolgot is teszünk. „Ha jövődöt tudok is mondani, s minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nin-

csen énbennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13,1–3) A krisztusi önzetlenség, szolgálat ugyanis a jellem gyümölcse, ám igazat mondani vagy vallásos szolgálatot végezni e nélkül is lehet – csak semmi hasznom abból.

„A thesszalonikai hívek igazi misszionáriusok voltak... A bemutatott igazsággal szíveket nyertek meg, újabb és újabb emberek csatlakoztak a hívőkhöz.”⁴ Munkálkodó hit és fáradozó szeretet jellemezte őket. Az ige befogadása esetükben nem állt meg az igazság melletti szóbeli kardoskodás szintjén. Maga a Szentlélek adott erőt nekik, formálta jellemüket, tette őket szerető és szeretetre méltó emberekké. Jellem és szolgálat nem maradt el egymástól, hanem egymást erősítette, ebben mutatkozott meg a Szentlélek ereje.

Reménység Jézus Krisztusban – ez vezette győzelemre a thesszalonikai hívőket is. Krisztustól függni, „Őbenne maradni” – ez az a lecke, amit az emberi természet a legnehezebben akar befogadni.

3 Miért a lelki alázat, semmiségünk tudata az egyedül biztonságos alap a szolgálathoz? Mit kellett megértenie Péternek ahhoz, hogy belátásra és alázatra jusson?

„Amikor Jézus megszűnt beszélni, mondta Simonnak: »Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra.« És felvén Simon, mondta neki: »Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.« És ezt megtéve halaknak nagy sokaságát kerítették be; szakadozott a hálójuk. Intettek azért a társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. És eljőve, megtöltötték

mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedtek. Látván pedig ezt Simon Péter, Jézus lába elé esett, mondván: »Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!« És mondta Simonnak Jézus: »Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz.« És a hajókat a szárazra vonván, elhagyták mindenüket, és követték őt.» (Lk 5,4–11)

„Korunkban mindenki hatalomért kiált. Ezt látjuk mindenhol. A keresztény számára hozzáférhető az isteni hatalom, amely mérhetetlen, és csak a hívő ember parancsára vár, aki majd felhasználja azt a menny szolgálatában... Az Úr mindenkor meghallja az alázatos, megtört szív kiáltását, és nincs olyan hatalom a földön, mely az ilyen lélek és Isten közé ékelődhetne. Bárcsak felismernénk és megértenénk ezt! A képzetlen, társadalmilag alacsony státuszú ember Krisztus kegyelme által csodálatosan eredményes lehet a lélekmentésben. Ennek titka, hogy Istenbe vetett hite és bizalma által érte el az embereket. Attól tanul naponta, aki csodálatos a tanácsadásban és hatalmas a munkálkodásban. Isten kegyelme, hatalma által az Úr munkatársa lett. Azok élete és tapasztalata, akik nem emberekre, hanem Istenre támaszkodnak, olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, melynek levele nem hervad el, hanem mindenkor zöld, és mindenkor meghozza gyümölcsét.”⁵

„Azok, akik a Golgota keresztjének árnyékában állnak, nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Érzik, hogy bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik legközelebb vannak Jézushoz, azok látják legtisz-

tábban, hogy milyen esendő és bűnös az ember, s reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik.”⁶

„Az alázatos munkás, aki engedelmesen válaszol az Úr hívására, bizonyos lehet abban, hogy megkapja a mennyei támogatást. Egy ilyen nagy és szent felelősség elfogadása önmagában is felemelő a jellem számára. A legmagasabb rendű szellemi lelki erőket hozza működésbe, megerősíti és megtisztítja az elmét és a szívet. Csodálatos, hogy az Atya erejébe vetett hit által a gyenge ember milyen erőssé válik, mennyire határozott lesz erőfeszítéseiben, milyen nagyszerű eredményeket ér el. Aki csekély tudással, de alázattal indul el, és továbbadja, amit megismert, s eközben szorgalmasan igyekszik további ismereteket szerezni, a mennyei tárházra lel, amely mindenkor a szolgálatára áll. Minél inkább törekszik arra, hogy világosságot adjon át másoknak, annál nagyobb világosságban részesül. Minél többet próbálkozik valaki azzal, hogy szeretettel elmagyarázza Isten Igéjét másoknak, annál nyilvánvalóbbá lesz számára is. Ha használjuk tudásunkat és gyakoroljuk képességeinket, egyre több ismeretet és erőt nyerünk.”⁷

4 Hogyan tervezte meg a feladatokat Atyánk minden egyes gyermeke számára? Hogyan ismerhetjük fel ezeket a terveket és utakat?

„Kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Eféz 2,8–10)

„Minden utadban megismered őt, és akkor ő igazgatja a te útjaidat.” (Péld 2,6)

.....
.....
.....
.....

„Nem minden gyülekezeti tag nyer elhívást, hogy idegen országokban munkálkodjék, de minden egyes tag feladata a kapott világosság továbbadása, Krisztus evangéliumának hirdetése. Isten napján senki nem nyerhet bocsánatot, ha bezárkózott önző, egyéni érdekei mögé. Van munka minden elme és minden kéz számára: a legkülönbözőbb gondolkodású és képességű emberek vehetik ki a részüket belőle.”⁸

„Mindenki számára ki lett rendelve egy bizonyos munka, és senki sem helyettesíthet mást. Mindenkinek van egy csodálatosan fontos küldetése, amelyet nem hanyagolhat el, nem vehet semmibe, mert annak a betöltése egy lélek boldogságát, elhanyagolása pedig egy olyan ember lelki nyomorúságát vonja magával, akiért Krisztus meghalt.”⁹

5 Hogyan mutatja meg Isten a kegyelmét az erőtlén ember életében? Mi mindenre használja fel a szolgálatunkat?

„Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Íme, itt vagyok. Ha elveted közüled az ígát, s megszűnsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni, ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megeléged: feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, csontjaidat

megecsősíti, és olyan lesz, mint a meööntözött kert, s mint a vízforrás, amelynek vize el nem fogy.” (Ésa 58,9–11)

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, és a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrassá tesz az, bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.” (Zsolt 84,6–8)

„Hálát adok annak, aki engem megecsősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélt, rendelvén a szolgálatra... Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könnyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek benne az örök életre.” (1Tim 1,12–16)

„A másokra árasztott minden fénysugár a saját szívében is felragyog. A bánatos lelkűek felé irányuló minden kedves és együtt érző szó, minden, az elnyomottak sorsának könnyebbé tételére irányuló tett, a felebarátaink szükségleteit betöltő összes adomány, amit úgy adtak, szóltak, tettek, hogy Isten dicsőségét tartották szemelőtt, áldást hoz annak, akitől származik. Akik így munkálkodnak, a mennyei törvénynek engedelmeskednek, és Istentől nyernek dicséretet.”¹⁰

„Ez az a recept, amelyet Krisztus felírt a félénk, kételkedő, remegő léleknek. A bánattal terheltek, akik gyászos arccal járnak az Úr előtt, serkenjenek fel és segítsenek valakit, akinek támogatásra van szüksége.”¹¹

„Biztos orvosság az elcsüggedtek számára a hit, az ima és a munka. A hit és a tevékenység napról napra növekvő bizonyosságot és megegedést ad. Kísért a gondolat, hogy átengedd magadat a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj, még ha a látszat mindennél félelmetesebb is! Legyen hited Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Övé minden hatalom. Végtelen szeretete és könnyörülete soha nem fogy el. Ne félj attól, hogy nem váltja be az ígését. Ő az örök igazság. Soha nem mondja fel szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkel kötött. Hűséges szolgálót a szükségletük szerinti mértékben ruház fel teljesítő-képességgel.”¹²

„Akik vállalják a rájuk bízott munkát, nemcsak mások számára jelentenek áldást, hanem ők maguk is áldásban részesülnek. A jól végzett munka tudata visszahat saját lelkükre. A csüggedt elfelejti levertségét, a gyenge erős lesz, a tudatlan értelmes, és mindenki biztos segítőt talál Krisztusban, aki elhívta.”¹³

6 Milyen ígérettel bátorítja Isten az oldalán szolgáló embert? Hogyan ér célba a szolgálatunk?

„Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék mennyei Atyáto-
kat.” (Mt 5,16)

„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dél-
lig.” (Péld 4,18)

„Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon bennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljk. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szeretlek titeket.” (Jn 15,11–12)

„Énekelték Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Bárány énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak az útjaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted, mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15,3–4)

„Jóllehet a végső, nagy jutalom Krisztus eljövetelkor adatik meg, az Istenért végzett hűséges szolgálat már ebben az életben elnyeri jutalmát. Isten munkatársa akadályokkal, ellenállással, zord és szívfacsaró rosszállással találja szembe magát. Előfordulhat, hogy nem is láthatja fáradozásai gyümölcsét. Mindezek ellenére tevékenykedésében áldott jutalomra lel. Mindazok, akik átadják magukat Istennek, és önzetlenül szolgálják az emberiséget, a dicsőség Urával munkálkodnak együtt. Ez a gondolat megédesít minden vesződéséget, megacélozza az akaratot, és erőt ad a léleknek.”¹⁴

Isten országában, az üvegtenger mellett állva két gondolat biztosan nem foglalkoztatja már az embert: hogy mennyi gond és küzdelem volt a földi életben, és hogy mi mindent tett, mennyit szolgált Isten oldalán. Addigra minden a helyére kerül. Mire odaérünk, Isten elveszi a *gondok, bántások listáját* csakúgy, mint „*nagyszerű*” tetteink emlékét a szívünkben. Az előbbire megtanít már e földi életben úgy tekinteni, ahogy az apostol is gondolkodott róla: „Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk

igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,17) Szolgálatunk és minden fáradozásunk emléke pedig eltörpül majd annak a kegyelemnek a megtapasztalása nyomán, amellyel Isten bennünket, bűnösöket a meg nem érdemelt üdvösséggel ajándékoz meg. Legfeljebb a jézusi példázat hálas szavai jutnak majd eszünkbe: **„Haszontalan szolgák vagyunk, mert amit kötelesek voltunk cselekedni, csak azt cselekedtük.”** (Lk 17,10)

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *Testimonies*, IV., 72. o.
- 2 Ellen G. White: *Education*, 264. o.
- 3 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. augusztus 16.
- 4 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 256. o.
- 5 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, III., 974. o.
- 6 Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 420. o.
- 7 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 354. o.
- 8 Ellen G. White: *Historical Sketches*, 290–291. o.
- 9 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. december 12.
- 10 Ellen G. White: *Testimonies*, IV., 56. o.
- 11 Uo., VI., 266. o.
- 12 Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 164–165. o.
- 13 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 95. o.
- 14 Ellen G. White: *Testimonies*, VI., 305–306. o.

---

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Jézus és az emberek

I Hol és hogyan érintkezett Jézus az emberekkel? Miért a személyes kapcsolatok útján a leghatékonyabb az evangéliumi munka?

„Bemenvén Jézus Péter házába, látta, hogy annak napa fekszik és lázas...” (Mt 8,14)

„Körüljárta Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát, s gyógyítva mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között. Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.” (Mt 9,35–36)

„Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leült a tenger mellett. És nagy sokaság gyülekezett őhöz, annyira, hogy a hajóba ment leülni, az egész sokaság pedig a parton állt.” (Mt 13,1–2)

„Krisztusi együttérzéssel kell közel kerülnünk az emberekhez, egyenként, s fel kell keltenünk érdeklődésüket az örök élet iránt. Lehet bár a szívük oly kemény, mint a kő, és meglehet, hiábavaló erőfeszítésnek tűnhet az Üdvözítő bemutatása számukra; de miközben a logika csődöt mondhat, és az érvelés erőtlennek bizonyulhat a meggyőzésre, a személyes mun-

kában megnyilvánuló krisztusi szeretet meglágyíthatja a kőszívet, úgy, hogy az igazság magva szárba szökkenhet benne.”¹

„Mindenütt jelen van az az irányzat, amely szervezetek munkájával akarja pótolni a személyes erőfeszítést. Az emberi bölcsesség társulásra, központosításra, nagy templomok és intézmények felépítésére törekszik. Tömegek hagyják intézményekre és szervezetekre a jótékonykodást, okot találnak a világtól való elzárkózásra, és a szívük kihűl. Önzők és érzéketlenek, az Isten és az emberek iránti szeretet kihál a lelkükből. Krisztus minden követőjének kijelöli a feladatát – olyan munkát, amelyet nem bízhat másra. Hogy szolgáljanak a betegeknek és szegényeknek, hirdessék az evangéliumot az elveszetteknek – ezt nem lehet bizottságokra vagy segélyszervezetekre bízni. Egyéni felelősség, egyéni igyekezet, személyes áldozat az, amit az evangélium igényel.”²

„Sokan vannak, akik nem hallgatnak igeszolgálatokat, nem vesznek részt istentiszteleteken. Ahhoz, hogy az evangéliumot megismerjék, el kell vinni hozzájuk. Sokszor testi szükségleteik enyhítése az egyetlen út, amelyen keresztül megközelíthetők... Akik betegeket gondoznak és a szegények ínségét csillapítják, sok alkalmat találnak arra, hogy imádkozzanak velük, olvassanak nekik Isten Igéjéből, és beszéljenek a Megváltóról. Felragyogtathatják a remény sugarát a kudarcot vallott és elcsüggedt életekben. Érdek nélküli, kedves cselekedetekben kifejezésre jutott önzetlen szeretetük megkönnyíti a szenvedőknek, hogy higgyenek Krisztus szeretetében.

Sokan nem hisznek Istenben, és az emberekbe vetett bizalmukat is elvesztették. De értékelnek minden együtt érző és segítőkész cselekedetet. Szívük megindul, amikor látnak valakit, aki földi dicsőítést vagy ellenszolgáltatást nem igényelve jön el otthonukba, szolgál a szegényeknek, táplálja az éhezőket, felruhazza a mezíteleneket, vigasztalja a fájó szívűeket, és min-

denkinek a figyelmét gyengéden felhívja Krisztusra, hiszen az Ő könyörületének és szánalmának az ember csak követe. Hála és hit ébred bennük. Látják, hogy Istennek gondja van rájuk, és készek meghallgatni Igéjét, ha megnyitják előttük.”³

2 Miért nem számított sohasem Jézusnak, hogy milyen származású, rangú vagy társadalmi helyzetű emberrel állt szemben? Mire tanít a Megváltó példája? Miért hajlamos az emberi szív a személyválogatásra?

„Közeledtek pedig hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.” (Lk 15,1–2)

„A sokaság pedig meglátta őket, amint mentek, és sokan megismerték őt, s minden városból egybefutottak oda gyalog, és megelőzték őket, és hozzá gyülekeztek. És kimenvén Jézus, nagy sokaságot látott, és megszánta őket... És kezdte őket sokra tanítani.” (Mk 6,33–34)

„Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28)

„Bár Jézus zsidó volt, tartózkodás nélkül vegyült a samáriaiak közé, semmibe véve nemzetének farizeusi szokásait. Előítéleteikkel szemben elfogadta e lenézett emberek vendégszeretetét. Betért otthonukba éjszakai szállásra, leült asztalukhoz, evett a kezükkel készített ételekből, tanított az utcáikon, s a legszívélyesebben és legudvariasabban kezelte őket. Amíg szívüket az emberi együttérzés szálaival magához kötötte, is-

teni kegyelemmel felkínálta nekik az üdvösséget, amit a zsidók elutasítottak.

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem – minden emberben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercsoport vette körül, az időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott.”⁴

Hányféle emberhez küld bennünket Isten?

„A fekete ember neve a fehér ember neve mellé kerül az élet könyvében. Mindnyájan egyek Krisztusban. *Születés, foglalkozás, nemzetiség vagy bőrszín nem teszi az embert sem magasabb rendűvé, sem alábbvalóvá másoknál.* A jellem teszi az embert. Ha egy rézbőrű, egy kínai vagy egy afrikai hittel és engedelmesen Istennek adja szívét, Jézus a bőrszínére való tekintet nélkül szereti, és hön kedvelt testvérének nevezi őt.”⁵

„Míg a halál el nem nyeletik diadalra (1Kor 15,54), mindig lesznek árvák, akikre gondot kell viselni, akik rendkívüli módon szenvednek, ha gyülekezeti tagjaink gyengéd együttérzése és szerető jóakarata nem nyilvánul meg irányukban. Az Úr ezt hagyta meg számunkra: »a bujdosókat házadba bevigyed«. A keresztény hitnek atyákat és anyákat kell nyújtania az ott-hontalanoknak. Az *özvegyek* és az *árvák* iránt imáinkban és tettekben megnyilvánuló együttérzés örök emlékezetben lesz Isten előtt, és idővel elnyeri jutalmát.”⁶

„Ritkán fordulunk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel azok felé, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt *a világ nagyjainak* számítanak. Sok keresztény tétovázva közelíti meg ezt az osztályt. Ennek azonban nem szabad így lennie. Ha fuldoklót látnánk, nem néznénk tétlenül pusztulását csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látnánk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétováznánk, hogy vissza-

tartsuk-e, bármi legyen a hivatása. Így lelkük veszélyére is tévovázás nélkül figyelmeztetnünk kell az embereket... Tömegeknek, akik sikeresek a világban, és akik sohasem alacsonyodnak le a közönséges bűnök elkövetéséig, vesztüket okozza a gazdagság szeretete. Nem az üres poharat nehéz vinni, hanem azt kell a legóvatosabban egyensúlyozni, amely csordultig van. A szenvedés és szerencsétlenség csalódást és fájdalmat okoz, de a lelki élet legnagyobb veszedelme a siker... Senkit ne hanyagoljunk el pusztán azért, mert úgy tűnik, hogy túlságosan rajong a világi dolgokért.”⁷

„Meváltónk, amíg az emberek között élt, mindvégig osztozott a *szegények* sorsában. Tapasztalatból ismerte gondjaikat és nehézségeiket, így vigasztalni és bátorítani tudott minden egyszerű embert. Akik valóban megértették Jézus életének tanítását, azok sohasem gondolják azt, hogy különbséget kellene tenni a társadalmi osztályok között, és jobban kellene tisztelni a gazdagokat az arra érdemesebb szegényeknél.”⁸

„Hibákat követtünk el azzal, hogy nem törekedtünk megszólítani az igazsággal *más egyházak lelkészeit* és a *magasabb társadalmi osztályokhoz tartozókat*. Túlságosan is őrizkedtünk a *más hitű emberektől*. Bár nem barátkozhatunk velük úgy, hogy átvegyük a gondolkodásmódjukat, de mindenütt vannak becsületes emberek, akikért körültekintően, bölcsen és értelemmel, a lelkük iránti szeretettel betöltekezve kell munkálkodnunk.”⁹

3 Miért nem rettent meg Jézus a súlyosan megkísértett, durva természetű emberektől sem? Miben több a szeretet az emberi bátorságnál?

„És eveztek a gaderénusok tartományába, mely Galileával átellenben van. És mikor Jézus kiment a földre, jött elébe a

városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. És mikor meglátta Jézust, felkiáltott és lábai elé esett, s fennszóval mondta: »Mi közöm van nékem hozzád, Jézus, felséges Istennek Fia? Kérlek téged, ne gyötörj engem!« Mert azt parancsolta annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadta őt: azért láncokkal és béklyókkal megkötözve őrizték, de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztába hajtaték. Megkérdezte pedig őt Jézus, mondván: »Mi a neved?« És ő mondta: »Légió«, mert sok ördög ment bele... És minekutána kimentek az ördögök az emberből... a pásztorok látván, mi történt, elfutottak, s hírré adták a városban és a falukban. Kimentek azért megnézni, mi történt, és mentek Jézushoz, és ülve találták az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, Jézus lábainál, és megfélemlének. Elbeszélték pedig nekik azok is, akik látták, mi módon szabadult meg az ördöngös.” (Lk 8,26–36)

„Tisztában vagy-e azzal, hogy amikor elfordulsz a látszólag javíthatatlan és visszataszító emberektől, azokat a lelkeket mellőzöd, akik megkeresésére Jézus e világba jött? Talán éppen amikor elfordulsz tőlük, akkor van leginkább szükségük a részvétedre. Látszólag nemtörődöm módon élnek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Sokan lennének közülük megnyerhetőek Krisztusnak.”¹⁰

„Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza embertársát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek

milyen szüksége van az Ő isteni-emberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéretesek szívében is; arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermekeiként hirdetné őket.

Sokszor találkozott Sátán foglyaiként vergődő emberekkel, akiknek nem volt erejük e csapdából kitörni. Ezekhez a csüggedt, beteg, megkísértett, elbukott emberekhez Jézus a legnagyobb tapintattal és részvétellel szólt; azt mondta, amire szükségük volt, és amit megértettek. Mások éppen közelharcot vívtak a lelkek ellenségével: őket kintásra bátorította – győzni fognak, mert Isten angyalai mellettük állnak, és győzelemhez segítik őket.”¹¹

„A kihívó viselkedéssel szemben is kedvességet tanúsító lelkelet hathatósabban szól az igazság mellett, mint bármilyen, egyébként erőteljes érv.”¹²

4 Milyen tanácsot adott Jézus a tanítványainak az igazi önzetlenség gyakorlására? Hányféle módon szolgálhatja otthonunk az örömhír terjedését?

„Amikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, ne-hogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: és boldog leszel, mivel-hogy nem fizethetik vissza néked, mert majd visszafizette-tik néked az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,12–14)

„A vendégszeretetről el ne feledkezzetek, mert ezáltal némelyek tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg.” (Zsid 13,2)

Soroljunk bibliai példákat a vendégszeretetről! Mitől való-ban örömteli és kedves alkalom egy vendéglátás?

„A mi munkánk ezen a világon, hogy mások javára és áldá-sára vendégszerető módon éljünk; az pedig gyakran megesik, hogy csak némi kényelmetlenség árán tudjuk vendégül látni azokat, akiknek valóban szükségük van a gondoskodásunk-ra, illetve a társaságunk és az otthonunk nyújtotta jótéte-ményre.”¹³

„Sokan vannak még, akik számára áldássá tehetnénk ottho-nunkat. Társas összejöveteleinket, vendéglátásainkat ne a világ szokásai irányítsák, hanem Krisztus Lelke és Isten Igéjének tanításai! A zsidók minden ünnepükbe bevonták *a szegényt, az idegent*... A nép vendégeinek tekintették őket, akikkel minden társadalmi és vallási örömnépkor megosztották vendégsze-retetüket, s gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. A szívélyes, meleg köszöntés, egy hely a kandallótok mellett, egy szék az asztalotoknál, a kiváltság, hogy osztozhatnak áhítatotok áldásaiban, olyan lesz sokuk számá-ra, mint mennyei fénysugár.

Legyen otthonunk a megkísértett *fiatalok menedéke*. Sokan válaszut előtt állnak... A bűn hívogatja őket. Szórakozóhelyeit fényessé és vonzóvá teszi. Ott tárt karokkal fogadnak minden érkezőt. Hívjuk meg őket magunkhoz: a mesterkéletlen, ked-ves szavak, kis figyelmességek elsöprik a lelkük körül sűrűsödő kísértések fellegét. A mennyből származó együttérzés őszinte megnyilatkozásában olyan erő rejlik, amely megnyitja a Krisz-tus Lelkének egyszerű, szerető érintését igénylők szívének aj-

táját. Ha érdeklődést tanúsítanánk a fiatalok iránt, ha meghív-
nánk őket otthonunkba, ahol bátorító, segítőkész befolyás
áradna rájuk, sokan boldogan lépnének arra az útra, amely föl-
felé visz.”¹⁴

5 Milyen szerepet kaptak az evangélium továbbadásában a
nők? Mi teszi különösen építővé a szolgálatukat?

„Eközben megjöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asz-
szonnyal beszélt... Otthagytta azért az asszony a vödörét, és
elment a városba, s mondta az embereknek: »Gyertek, lás-
satok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit
cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?« Kimentek azért a vá-
rosból, és hozzá mentek... Abból a városból pedig sokan
hittek benne a samaritánusok közül annak az asszonynak
a beszédéért, aki bizonyosságot tett.” (Jn 4,27–39)

„Joppében pedig volt egy női tanítvány, név szerint Tábita,
mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének monda-
tik: gazdag volt jó cselekedetekben és alamizsnákban, me-
lyeket osztogatott.” (Ap csel 9,36)

„Ezek mindnyájan egy szívvel-lélelkel foglalatosságok voltak
az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és
Máriával, Jézus anyjával és az ő atyjafiaival együtt.” (Ap
csel 1,14)

„Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuk fonogatásából és
arany felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való, ha-
nem a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romol-
hatatlanságával, ami igen becses Isten előtt.” (1Pt 3,3–4)

„A nők olyan munkát tudnak elvégezni a családokat segítve,
amit a férfiak nem. Közel kerülhetnek olyan szívekhez, ame-
lyekhez férfiak nem férhetnek hozzá. Szükség van a szolgálá-
tukra. A tapintatos és alázatos nők jó munkát végezhetnek,
meglátogatva az embereket, és bemutatva nekik az igazságot.
Isten ilyenformán elmondott Igéje elvégzi kelesztő munkáját,
amelynek hatására egész családok térnek majd meg.”¹⁵

„Akik Istennek dolgoznak, egyesítsék magukban Márta és
Mária tulajdonságait: a szolgálatkészséget és az igazság őszinte
szeretetét. Az ént és az önzést ki kell iktatniuk a látóterükből.
A menny buzgó női munkásokat igényel, akik elővigyázatosak,
melegszívűek, gyengédek és hűek az elveikhez. Állhatatos nők-
re vár, akik alább szállítják gondolkodásukban az ént és a kénye-
lemszeretetet, s inkább Krisztusra irányítják figyelmüket, az
igazság ígéit szólva, együtt imádkozva azokkal, akikhez közel
tudnak kerülni, munkálkodva a lelkek megtérésén.”¹⁶

6 Miért szánt Jézus különösen fontos szerepet a személyes
igei beszélgetéseknek? Hogyan követték Mesterük pél-
dáját az apostolok?

„Amikor az úton mentek, ő bement egy faluba, egy Márta
nevű asszony pedig befogadta a házába. És ennek volt egy
Mária nevezetű testvére, aki Jézus lábánál leülvén, hallgat-
ta az ő beszédét.” (Lk 10,38)

„Amely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzatok
meg, ki abban méltó, és ott maradjatok, amíg továbbme-
hettek. Ha bementek a házba, köszöntsétek azt. És ha méltó
a ház, szálljon a ti békességetek reá...” (Mt 10,11–13)

„Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki szá-
mot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídség-
gel és félelemmel.” (1Pt 3,15)

„Érkezett pedig Efézusba egy Apollós nevű zsidó, alexandriai származású, ékesen szóló férfiú, ki az íráskönyvekben tudós volt. Ez meg volt tanítva az Úr útjára; és lélekben buzgó lévén, szólt és tanította nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudta... Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priscilla, maguk mellé vették őt, és nyilvánvalóbban kifejtették előtte az Isten útját.” (Ap csel 18,24–26)

„Egy szerezsen férfiú, Kandakének, a szerezsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, aki az egész kincstár felügyelője volt, feljött imádkozni Jeruzsálembe, és visszatérőben a szekérén ülve olvasta Ésaiás prófétát. Mondta pedig a Lélek Filepnek: »Járulj oda, és csatlakozz ehhez a szekérhez!« Filep azért odafutamodván, hallotta, amint Ésaiás prófétát olvasta. És mondta: »Vajon érted-e, amit olvasol?« Ő pedig mondta: »Mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza nekem?« És kérte Filepet, hogy üljön mellé... Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdette neki Jézust.” (Ap csel 8,27–35)

„Az Üdvözítő nem várta meg, míg nagyobb gyülekezet se reglik egybe. Tanításait gyakran kezdte meg úgy, hogy alig néhányan gyűltek köré... Krisztus munkása ne gondolja, hogy nem tud ugyanolyan buzgón szólni kevés hallgatónak, mint egy nagyobb gyülekezet előtt. Lehet, hogy csak egyvalaki hallja az üzenetet, de ki mondhatja meg, milyen messze ható lesz annak befolyása? Még a tanítványok számára is oly csekély dolognak tűnt, hogy az Üdvözítő egy samáriai asszonyra vesztegessen az idejét. Ő azonban komolyabban és ékebben

érvelt előtte, mint ha királyok, tanácsnokok vagy főpapok álltak volna vele szemben. A tanítás, amelyet annak az asszonynak adott, eljutott a föld legtávolabbi részébe is.”¹⁷

„Százakat és ezreket láttam, amint családokat keresnek fel, és megnyitják előttük Isten Igéjét. Szívek ébredtek bűntudatra a Szentlélek ereje által, és az őszinte megtérés lelkülete nyilatkozott meg.”¹⁸

„Két Biblia-munkás ült egy családi körben, nyitott Bibliával a kezében. Az Úr Jézus Krisztust mint bűnbocsátó Üdvözítőt mutatták be, komoly imában szóltak Istenhez – szívek lágyultak meg, és Isten Lelke befolyása meggyőzte az ott lévőket. Imáik üdén és erővel szólaltak meg. Amikor az Igét magyarázták, lágy fény ragyogta be a Szentírást...”¹⁹

„Ha létezik feladat, amely minden másnál előrébb való, ez kiadványaink eljuttatása a nyilvánossághoz, így készítve embereket a Szentírás kutatására. **A misszionáriusi szolgálat – kiadványaink eljuttatása a családokhoz, beszélgetve, imádkozva velük és értük – nemes hivatás.**”²⁰

„Az igei üzenetről hírt adó folyóiratok és könyvek Isten eszközei, amelyekkel a mának szóló üzenetet folyamatosan az emberek elé tárja. Az igazságról való felvilágosításban és megerősítésben a kiadványok sokkal nagyobb munkát végeznek majd el, mint amekkorát az igeszolgálat egymagában megtehet. A csendes hírnökök, amelyek a könyvtárak szolgálata által az emberek otthonaiba kerülnek, megerősítik az evangéliumi munkát. A Szentlélek olvasás közben éppúgy befolyásolja az emberek gondolatait, mint azokét, akik prédikációt hallgatnak. **Az angyalok szolgálata kíséri az igazságot tartalmazó könyv és folyóirat útját,** ugyanúgy, ahogy a lelkész munkáját is segítik a mennyei követek.”²¹

„Egyes helyeken, ahol nem ismerik az igazságot, munkára alkalmas testvéreknek kell termet, gyülekezésre használható helyiséget bérelniük, ahol egybegyűlhetnek a látogatók. Itt tanítsátok az embereket az igazságra! Nem szentbeszédnek sokaságát kell tartani, hanem vegyétek elő a Bibliát, hadd szóljon Isten közvetlenül Igéjéből. Ha kevesen vannak jelen, minden fényűzés és izgalomkeltés nélkül olvashatják az Úr szavát; olvassuk és magyarázzuk csak az egyszerű evangéliumi igazságot, énekeljünk és imádkozzunk velük.”²²

„Láttam, hogy amint egyre közelebb kerülünk a véghez, kevesebb lesz a prédikálás és több a Biblia-tanulmányozás. Az egész világon kis csoportok alakulnak, Bibliával a kezükben, kötetlen, beszélgetészerű tanulmányt folytatva a Szentírás egy-részéről.”²³

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 57. o.
- 2 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 94. o.
- 3 Uo., 92. o.
- 4 Uo., 17–18. o.
- 5 Ellen G. White, *The Southern Work*, 8., 1891. március 20.
- 6 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. június 27.
- 7 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 230–231. o.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 144. o.
- 8 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 73. o.
- 9 Ellen G. White: *Testimonies*, V., 580–581. o.
- 10 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 191. o.
- 11 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. o.
- 12 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 353. o.
- 13 Ellen G. White: *Testimonies*, II., 645. o.
- 14 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 245–246. o.

- 15 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 128–129. o.
- 16 Uo., VI., 118. o.
- 17 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 194. o.
- 18 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 126. o.
- 19 Uo., 35. o.
- 20 Ellen G. White: *The Colporteur Evangelist*, 80. o.
- 21 Ellen G. White: *Testimonies*, VI., 325–316. o.
- 22 Ellen G. White: *Review and Herald*, 1891. szeptember 29.
- 23 Ellen G. White: *Testimonies*, VI., 87. o.

---

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Jézus, a gyógyító

I Milyen arányban állt egymással Jézus életében a gyógyító, illetve a tanító szolgálat?

„Azon órában pedig sokakat gyógyított meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adta meg szeme világát. És felelvén Jézus, mondta nekik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik.” (Lk 7,21–22)

„És bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát, s gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. És elterjedt a híre egész Szíriában: és hozzá vitték mindazokat, akik rosszul voltak, a különféle betegségekben és kínokban sínylődőket, ördögösöket, holdkórosokat és gutaütötteket, és meggyógyította őket. És nagy sokaság követte őt Galileából és a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.” (Mt 4,23–25)

„Szolgálatára során Jézus több időt szentelt gyógyításra, mint prédikálásra.”¹ Isten gondoskodó, törődő szeretetét fejezte ki gyógyításaival. Nem feladatként végezte szolgálatát a betegekért,

hanem isteni jósága nyilatkozott meg abban, hogy nem tudott közömbös maradni az emberi nyomorúság iránt. Mégsem feltétel nélküli „csodatevő” volt, hiszen számos feljegyzett történetből kiderül, hogy a beteg belátása, hite volt az alap minden esetben a gyógyításainál (vö. Mk 6,3–6).

A betegekért végzett szolgálatának volt egy másik célja is. „A Megváltó minden egyes gyógyítását felhasználta arra, hogy mennyei alapelveket ültessen az emberek szívébe és elméjébe. Ez volt munkájának célja. Földi áldásokat hintett, hogy az emberek szívét kegyelme evangéliumának befogadására készítse. Krisztus, a nagy orvos-misszionárius a mi példaképünk...”²

2 Milyen célt szolgál az evangélium terjesztésén belül a betegekért végzett szolgálat? Hogyan egészíti ki az üzenet-hirdetés munkáját?

„Előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, s gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget... Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítssatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mt 10,1–8)

„Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és add a te szolgálidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, a te kezedet kinyújtván gyógyításra, és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiad, Jézus neve által.” (Ap csel 4,29–30)

„Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos... Egyedül Lukács van velem.” (Kol 4,14; 2Tim 4,11)

.....
.....
„Jézus példáját kell követniük azoknak, akik az Ő gyermekeiknek vallják magukat. Enyhítsétek embertársaitok szenvedéseit, gondoskodjatok szükségleteikről, és hálájuk le fogja bontani a válaszfalakat, így utat találhattok a szívükhöz.”³ Az apostolok idejében is számos csoda történt a betegségek enyhítésére és az evangélium hirdetésének megerősítésére. Isten, amikor szükségesnek látta, megadta, hogy egyszerű tanítványai által is megnyilatkozzon életadó hatalma. Párhuzamosan haladt ez azzal az áldozatos munkával, amelyet az apostoli misszió végzett az örömhír terjesztéséért. A fizikai gyógyítások nem nőttek a lelki üzenet jelentősége fölé.

„Lukács, a nevét viselő evangélium írója, orvos-misszionárius volt. A Szentírás *ama szeretett orvosnak* nevezi. Pál apostol hallott Lukács orvosi tudományáról, és felkereste őt, mint akire az Úr különleges munkát bízott. Megnyerte munkatársának, és Lukács elkísérte útjaira. Egy idő után Pál Filippiben, Macedóniában hagyta Lukácsot. Lukács itt éveken át dolgozott orvosként és az evangélium tanítójaként. Mint orvos szolgált a betegeknek, majd imádkozott azért, hogy Isten gyógyító ereje nyugodjék meg a szenvedőkön. Így nyílt meg az út az evangéliumi üzenet előtt. Lukács orvosi eredményei sok alkalmat kínáltak neki arra, hogy Krisztust prédikálja a pogányok között. Isten azt akarja, hogy mi is úgy dolgozzunk, ahogy a tanítványok tették. A testi gyógyítás és az evangélium hirdetése szorosan kapcsolódik egymáshoz. Az evangélium munkájában a gyógyítás soha nem választható el a tanítástól... Minden evangéliumi munkásnak tudnia kell egyszerű kezeléseket végezni, amelyek enyhítik a fájdalmat, és megszüntetik a betegséget.”⁴

3 Mi mindent foglal magában a gondoskodás beteg embertársainkról?

„Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezíten voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25,34–36)
„Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem.” (Zsolt 119,50)
„És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43,1)
„Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az öt félők iránt. Mert tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk.” (Zsolt 103,13–14)
„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1,9)

.....
.....
.....
„Semmi nem ajándékoz meg akkora lelkiezővel, az igyekezet és a mélyesegs együttérzés oly mértékű erősödésével, mint ha meglátogatjuk és megvigasztaljuk a betegeket és az elcsüggedteket, segítve őket, hogy meglássák a fényt, és hitükkel Jézusba kapaszkodjanak.”⁵

„Az a szeretet, amelyet Krisztus áraszt az ember egész lényére, éltető erő. Gyógyítása érint minden létfontosságú szer-

vet – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel tevékenységre serkenti lényünk legmagasabb rendű képességeit. Száműzi lelkünk ből a bűnt és a bánatot, az aggodást és a gondot, amely felőrli életerőnk. Ez a szeretet derüt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amelyet semmiféle földi esemény nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet. Megváltónk szavai – »Jöjjetek énhozzám... és én megnyugosztalak titeket« (Mt 11,28) – megadják a receptet a fizikai, a szellemi és a lelki betegségek gyógyítására. Krisztus sajnál bennünket akkor is, ha szenvedéseinket saját magunk okozzuk a bűneinkkel. Krisztusban segítséget találhatunk. Ő csodálatos dolgokat tesz azokért, akik bíznak benne.”⁶

„Ha nem mondunk ki kellő időben egy szót, sokszor elmulasztjuk a legdrágább áldásokat. Ha nem figyelünk oda a kínálkozó alkalomra, el fog veszni. A betegágyánál nem vallásról kell beszélni vagy vitatkozni. A szenvedő figyelmét hívjuk fel Jézusra, aki kész megmenteni mindenkit, aki hittel fordul hozzá. Komolyan, gyengéden igyekezzünk segíteni az élet és halál között lebegőknek.”⁷

Bekapcsolódni Isten gondviselő munkájába – alázatot igénylő feladat. Hogy hol is tart lelkében a beteg, szenvedő ember; mik a kérdései, gondolatai – senki nem tudja, csak Isten Lelke. A vigasztalás, együttérzés szolgálatához ezért soha nem elég az emberi rátermettség vagy tudás, esetleg „rutin”. Figyelmes gondoskodással, bátorító, vigasztaló légkörben Isten megelevenítő gondolatait képviselve segíthetünk a rászorulókn – ha van bennünk elég alázat Isten előtt, hogy Őrá figyeljünk, miközben szólunk, segítünk vagy hallgatunk.

4 Hogyan bátorítsuk az embereket rossz szokásaik leküzdésére? Miért fontos együttműködnünk Istennel – tör-

vényeit komolyan véve – egészségünk megőrzésében és helyreállításában?

„**Mondta nékik: Vegyétek szívetekre mindezeket az ígéket, amelyekkel bizonyoságot teszek ellenetek e mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és teljesítsék e törvény minden ígését. Mert nem hiábavaló ige ez néktek, hanem ez a ti életetek, és ez ige által hosszabbítjátok meg napjaitokat.**” (5Móz 32,46–47)

„**Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédeimre hajtsd füledet. Ne távozzanak el a te szemeidőtől, tartsd meg ezeket az elmédben. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.**” (Péld 4,20–21)

„**Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető.**” (1Kor 9,24–25)

„Meg kell tanítani az embereket arra, hogy minden olyan szokás bűn, amely rombolja a testi-szellemi-lelki energiát, s az egészség helyreállhat, ha engedelmeskedünk azoknak a törvényeknek, amelyeket Isten az egész emberiség javára alkotott. Isten soha nem kényszerít arra, hogy helyesen cselekedjünk, de meg akar óvni a rossztól, és rá akar nevelni arra, ami jó.

Az egészség a törvény iránti engedelmességből következik. Ezt a tényt a versenyző atléták és más, erőpróbának kitett emberek is felismerték: a versenyzők a leggondosabban készülnek fel a küzdelemre, alapos edzésnek és szigorú fegyelemnek vetik alá magukat. Fizikai szokásaikat gondosan szabályozzák.

Az egészségre káros dolgok nemcsak a testi energiát csökkentik, hanem a szellemi és erkölcsi erőt is gyengítik. Nehezebben tud jó és rossz között különbséget tenni – és ezért a rossznak ellenállni – az az ember, aki valamilyen egészségtelen szokásnak hódol.”⁸

Gyűjtsünk javaslatokat, ötleteket!

Hányféle módon tudjuk az igei életvitel elveit képviselni *tanácsadással, bemutatni*, kedvet adni az életmódváltáshoz, vagy egészséges *termékekhez hozzájuttatni* az embereket? Mi mindent – irodalmat, előadásokat, alapanyagokat, személyes tanácsadást és segítséget – kínálhatunk? **Hogyan egészsíthetjük ki mindezzel az örömhír lelki üzenetének képviselőjét?**

„A szabad levegő, a természetes környezet csodákat művel sok tehetetlen és csaknem gyógyíthatatlan emberrel... Tanítsd meg őket mélyen lélegezni, és arra, hogy lélegzés és beszéd közben miként edzhetik a hasizmaikat! Ez a tanítás felbecsülhetetlenül értékes lesz számukra.

A szabadban végzett testmozgást életadó szükségletként kell elrendelni. Erre nincs jobb, mint a kerti munka. Gondozzanak a betegek egy-egy virágágyást, végezzenek munkát a gyümölcsösben vagy a konyhakertben! Ha szobájukat elhagyva kimennek a szabadba, ha virágot ápolnak, vagy egyéb kelleme, könnyű munkát végeznek, figyelmük elterelődik önmagukról és szenvedéseikről.

A szabadban, Isten alkotásai között – ahol belélegzik a friss, gyógyító levegőt – lehet a betegeknek legjobban beszélni a Krisztusban való új életről. Itt lehet Isten Igéjét olvasni. Krisztus igaz voltának fénye itt bevilágíthat a bűn szennyezte szívekbe.

Több vallás van egy jó kenyérben, mint sokan gondolnák. A főzés nem lebecsülendő tevékenység: ez a gyakorlati élet egyik legfontosabb tudománya. Étvágygerjesztő, mégis egy-

szerű és tápláló ételeket készíteni ügyességet igényel, de megtanulható. A szakácsoknak ismerniük kell az egészséges ételek egyszerű elkészítési módját. Ízletes és egészséges voltukat egyszerűségük csak fokozza.”⁹

5 Mit tanít a Biblia a gyógyulásért mondott imádságról?
D Mit jelent hittel és alázattal kérni mennyei Atyánkat? Miért óv az Ige ugyanakkor a bármi áron való gyógyulástól?

„Beteg valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úr nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, s az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű, és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, s nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. És ismét imádkozott, s az ég esőt adott, és a föld megeremte gyümölcsét.” (Jak 5,14–18)

„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkeztek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2,1)

„Halálos betegségbe esett Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás, Ámós fia, a próféta, és mondta néki: »Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz, és meg nem gyógyulsz!« És Ezékiás arccal a falnak fordulván, könyörgött az Úrnak... És lőn az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: »Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könnyeidet, íme, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok...«” (Ésa 38,1–5)

További olvasásra: Ésa 39. fejezet – mit tett Ezékiás az „ajándékba kapott” időben?

„Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.” (Mt 24,24)

.....

.....

„Korunkban a régi tanítványokhoz hasonlóan kell imádkoznunk a betegekért. És imáinkat gyógyulások követik majd, mert »a hitből való imádság megtartja a beteget«. Miénk a Szentlélek ereje, a hit csendes bizonyossága, amely igényelheti Isten ígéreteit... Isten Igéjéből eligazítást kapunk arra, hogy milyen a betegek gyógyulásáért mondott különleges ima. Az ilyen ima különösen ünnepélyes cselekmény, és alapos megfontolásnak kell megelőznie. Sokszor az, amit hitnek nevezünk a betegekért mondott imánál, nem más, mint elbizakodottság. Sokan saját maguk okozzák betegségüket, mértéketlen életmódjukkal... Isten a gyógyulásuk érdekében művelt csodával bátorítaná őket a vétkezésre.

Akik azt kívánják, hogy imádkozzunk gyógyulásukért, azok előtt világossá kell tenni, hogy Isten törvényének – a természetinek és a lelkiné is – áthágása bűn, amelynek megvallása és elhagyása nélkül nem részesülhetnek áldásaiban... A hibák rendezése után a beteg baját hittel, nyugodtan az Úr elé tárhatjuk... Isten név szerint ismer mindenkit, és mindenkivel úgy törődik, mintha a földön egyedül csak érte adta volna szeretett Fiát.

Amikor a betegekért imádkozunk, ne felejtsük el, hogy »amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk« (Rm 8,26). Nem tudjuk, hogy az áldás, amit kívánnak, jó lesz-e nekik, vagy sem. Ezért imánkba ezt is foglaljuk bele: »Uram, te a lélek minden titkát ismered. Ezeket az embereket is ismered. Pártfogójuk, Jézus, életét adta értük. Ő jobban szereti őket, mint ahogy mi szeretni tudunk. Ezért ha gyógyulásuk a Te di-

csőségedet és a betegek javát szolgálja, Jézus nevében kérünk, gyógyítsd meg őket! Ha pedig gyógyulásuk nem egyezik meg akaratoddal, kérünk, hogy kegyelmeddel vigasztald meg őket, és jelenléteddel segíts nekik elviselni szenvedésüket!«

Vannak esetek, amikor Isten mennyei hatalmánál fogva meggyógyít betegeket, de nem gyógyít meg minden beteget. Sokan elalszanak Jézusban. Jézus ezt íratta Jánossal Pátmosz szigetén: »Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól, és cselekedeteik követik őket.« (Jel 14,13) Ebből láthatjuk, hogy ha valaki nem gyógyul meg, nem szabad azért kishitűséggel vádolni.

Mindnyájan szeretnénk imánkra határozott választ kapni, mégpedig azonnal, és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy nem úgy kapjuk, ahogyan vártuk. De Isten túl bölcs és túl jó ahhoz, hogysem mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi szeretnénk.”¹⁰

Mennyire fontos, hogy az ember bízson Isten jóságában és bölcsességében! Csak ez óvhatja meg attól, hogy mindenáron a saját akaratát igyekezzen érvényesíteni – akár még nem Istentől származó erőt is megragadva gyógyulása érdekében. Bízunk mennyei Atyánkban, és az örök élet ígéretével a szívünkben mindenekelőtt jellemünk „egészségének” helyreállítását kérjük tőle!

6 Miért fontosabb a betegségből való felépülésnél is a gyógyító Istenbe vetett személyes hit? Mikor képviseljük jól az Ige életmódtanácsait?

„Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz, és azt cselekszed, ami kedves a szemei előtt, s figyelmezel parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését: egyet

sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert *én vagyok az Úr, a te gyógyítód.*” (2Móz 15,26)

„És feltámad néktek, akik félitek az én nevemet, az igazság napja, és gyógyulás lesz a szárnyai alatt.” (Mal 4,2)

.....

.....

.....

„Ne emberektől várjuk testi-lelki gyógyulásunkat, hanem Istentől, aki minden Őhöz forduló meg tud menteni! Aki az ember értelmét teremtette, tudja, mire van szüksége az elmének. Isten az egyedüli gyógyító. A testi-lelki betegségben szenvedő lássa meg Krisztusban a helyreállítót. »Mert én élek – mondja Jézus –, ti is élni fogtok.« (Jn 14,19) Ez az az élet, amelyet meg kell ismertetnünk a betegekkel. Mondjuk el nekik, hogy ha hisznek a gyógyító Krisztusban, ha az egészség törvényeinek engedelmeskedve istenfélelemmel, tökéletes szentségre törekedve együttműködnek vele, Krisztus megeleveníti őket. Ha Krisztust így mutatjuk be, olyan hatalmat, olyan erőt kínálunk nekik, amelynek valódi értéke van, mert felülről származik. Ez a test és lélek gyógyításának igazi tudománya.»¹¹

JEGYZETEK

1 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 14. o.

2 Uo., 14–15. o.

3 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 127. o.

4 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 90., 93. o.

5 Ellen G. White: *Testimonies*, IV., 75–76. o.

6 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 70. o.

7 Uo., 73. o.

8 Uo., 68–69., 79–80. o.

9 Uo., 182., 184., 159., 210. o.

10 Uo., 156–157. o.

11 Uo., 169. o.

---

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Jézus, a lelkigondozó

I Mi a legalapvetőbb feltétel, amely szükséges az emberi szívek gyógyításáért végzett munkához? Mitől óv ez meg bennünket?

„Ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23,8)

„Krisztus, amikor még erőtlenek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Rm 5,6–8)

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el engem a te orcád elől, és szent lelkedet ne vedd el tőlem! Add vissza nékem szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem! Hadd tanítsam a bűnösöket a te útjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.” (Zsolt 51,12–15)

„Még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídség lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhére hordozátok, úgy töltsétek be a Krisztus törvényét. Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.” (Gal 6,1–3)

„Krisztus nem azért szeretett bennünket, mintha mi már előbb szerettük volna Őt, hanem »amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk«. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemeljük. Habár bűneink miatt jogosan ítélné el, Ő nem kárhoztat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény és szent Igéjét elhanyagoljuk, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet arra érdemtelen emberi lények iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségletünk miatt tarthatunk igényt.

Amint én szerettelek titeket – mondja –, úgy szeressétek ti is egymást (Jn 13,34). Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki iránt. Amikor együttérzést és támogatást igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük, hogy megérdemlik-e, hanem azon gondolkozunk, hogyan lehetnénk a segítségükre.”¹

„Krisztusnak mindig fáj, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta szembe magát, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységét, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos előítéllettel vagy eluralkodó szenvedéllyel találkozott, mindezt szánakozó gyengédséggel fogadta.

Amint Krisztus Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk, akik sokszor elbuknak, de igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és nehézségekkel. **Saját gyengeségünk tudatában legyünk könyörületesek mások gyengeségei iránt!**”²

2 Hányféle lelki bajjal találkozhatunk? Mi mindent érdemes figyelembe venni egy emberi jellem állapotának a megértéséhez?

„Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb, dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.” (Ésa 1,5–6)

„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az, kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9)

„Miért csüggedsz el, lelkem, és nyughatatlankodsz bennem?... Istenem! Elcsügged bennem az én lelkem.” (Zsolt 42,6–7)

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.” (2Tim 3,1–4)

„Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok.” (Rm 7,18–19)

.....
.....
.....

Vegyük számba – mindegyik kérdésre mondjunk példákat:

– Hányféle lelki baj, vívódás és küzdelem beszámolóját olvashatjuk a Biblia jellemrajzaiban?

– Hányféle jellemharcot látunk magunk körül, embertársaink életében?

– Életünk egyes szakaszaiban hogyan változtak személyes küzdelmeink frontvonalai, mikor mivel küzdöttünk?

„Vegyük tekintetbe az *átöröklés hatalmát*, a gonosz társaság és környezet befolyását, a rossz szokások hatalmát! Csodálkozhatunk-e azon, hogy ilyen hatásokra sokan fokozatosan elgyengülnek? Csodálkozhatunk-e azon, hogy csak lassan fogadják el a felemelkedésükért való fáradozásunkat?”³

„A bűn minden veszedelem legnagyobbika. A mi dolgunk, hogy megszánjuk a bűnöst, és segítsünk rajta. *Nem lehet azonban mindenkit egyazon módon elérni.* Sokan elrejtik lelki éhségüket. Rajtuk gyengéd szavakkal és kedves figyelmességgel lehet segíteni. Mások nincsenek is tudatában hallatlan ínségüknek. Nem fogják fel, milyen nyomorúságos állapotban van a lelkük. Tömegek süllyedtek olyan mélyre a bűnben, hogy elvesztették ismeretüket az örök valóságokról. Az Úr képmása teljesen megfakult bennük, és jóformán semmit nem tudnak arról, hogy van lelkük, amely elnyerheti vagy elveszítheti az üdvösséget. Nem hisznek Istenben, emberben nem bíznak. Sokan csak az önzetlen jóindulat tetteivel közelíthetők meg. Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebb lesz hinniük Krisztus szeretetében. Szóljunk hozzájuk reményteljes szavakkal, amelyek megteremtik bennük a bizalmat, és felébresztik a szeretetet.”⁴

3 Hogyan nyerte meg Jézus az emberek szívét? Mi teheti befogadóvá a másik embert?

„Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” (Jn 4,10)

„Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden *jótéteményre bőségben* legyetek, amint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek, az ő igazsága örökké megmarad. Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül, ad és megsokasítja a ti vetéseket és *megnöveli a ti igazságotok gyümölcsét*, hogy mindenben *meggazdagodjatok a teljes jószívűségre*, amely általunk hálaadást szerez Istennek.” (2Kor 9,8–11)

.....

.....

„Nem sok haszna van annak, ha az általunk rossznak minősített szokások támadásával próbálunk másokat megreformálni. Az ilyen törekvésből sokszor több kár származik, mint haszon. A samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésekor Jézus nem becsmérelte Jákób kútját, hanem valami jobbat kínált. A beszélgetést arra a kincsre terelte, amelyet adni készült. Felkínált az asszonynak valami jobbat annál, mint amije volt: az élő vizet, az evangélium örömét és reménységét.

Ez szemlélteti a módot, ahogyan nekünk is dolgoznunk kell. Jobbat kell felkínálnunk az embereknek: Krisztus békességét, amely minden értelmet felülhalad. Beszélünk kell nekik Isten szent törvényéről, jellemének tükröképéről, amely kifejezi azt, hogy Isten mit vár el tőlük. Mutasd meg nekik, hogy a világ tovatűnő örömeinél és múltó gyönyöreinél milyen végtelenül különb a menny soha el nem múltó dicsősége! Beszélj nekik a Megváltóban található szabadságról és nyugalomról! »Valaki abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha meg nem szomjúhozik« – nyilatkozta ki Jézus (Jn 4,14). Magasztald fel Jézust, és kiáltsd: »Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!« (Jn 1,29) Csak Ő tudja betölteni a szív sóvárgását, és csak Ő tud békét teremteni a lélekben.”⁵

4 Milyen tanácsokat és ígéreteket adott Jézus az egészséges lelki világ megőrzéséhez?

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

„Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek. Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,26–27)

„Nemde két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10,29–31)

.....

.....

Érzelmek gyógyulása

„Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni, és az érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amelyek gyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzelmek vizsgálásával és szabadjára engedésével kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintünk, hanem Jézusra! Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megoltalmaz! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a bűntudat és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelkedet, gondolj arra, hogy Krisztus kegyelme elég a bűn legyő-

zéséhez, a sötétség eloszlatásához! A Megváltóval közösségre jutva a béke birodalmába lépünk.”⁶

A gondolkodás törvénye

„Lényünk törvénye, hogy gondolataink, érzéseink elmélyülnek és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélünk a hitünkről, ha jobban örülnénk a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk.

Neveljük hát szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztjéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai! Nála mindig megpihenhetünk.”⁷

Hálás szív

„Terheinket, bajainkat elfeledve dicsőítsük Istent, amiért nevének dicsőségére élhetünk. Minden új nap új áldásai indítsák dicsőítésre szívünket szerető gondviselésének ezekért a jeleiért! Amikor reggel kinyitod a szemed, köszönd meg Istennek, hogy megőrzött az éjszaka!

Test és lélek gyógyítására a hálás és dicsőítő lelkületnél nincs jobb orvosság.

Adjunk énekekben hálát és dicsőséget Istennek! Amikor Sátán megkísért, ne adjunk hangot az érzéseinknek! Inkább énekeljünk hittel hálaadó éneket Istennek! Az ének az a fegyver, amelyet mindig használhatunk a csüggedés ellen.”⁸

„Énekeljete néki, zengedeztetek néki, beszéljétek el minden csodatételét! Dicsőítsétek szent nevét, örvendezzen a szívük azoknak, akik keresik az Urat!” (Zsolt 105,2–3)

5 Mi a lelkigondozás célja? Mit jelent tanulni a Lélek munkájával való együttműködést?

„De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség...” (Gal 5,22)

„Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram! Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem értem azt. Hová menjek a te lelked elöl, és a te orcád elöl hova fussak?” (Zsolt 139,4–7)

.....
.....
.....

Az emberi jellem formálásához a lelkigondozó önmagában nem érthet. Bár minden jó irányú változás az ember közreműködésével, de a Szentlélek munkájának köszönhetően megy végbe. A lelkigondozó célja nem lehet az, hogy megítélje a másik embert, majd formálni próbálja, mert mindkettőben hibázik. Ezt csak akkor kerülheti el, ha Isten Lelkével összhangban végzi munkáját. A szolgálat célja tehát nem más, mint bekapcsolódni a Lélek munkájába – hiszen csak Ő ismeri pontosan az emberi gondolatokat, a lelki küzdelmek mögötti okokat és összefüggéseket. Előtte nyitott könyv az emberi szív – mi pedig csak segédek vagyunk egy üdvösségre jutó jellem kimunkálásában.

„Csak Isten, aki olvas a szívben, tudja, hogyan lehet az embert bűnbánatra vezetni. Csak az Ő bölcsessége teheti eredményessé az elveszettekhez való közeledésünket. Odavághatod valakinek ridegen, hogy te szentebb vagy: nem számít, mennyire helyes az okfejtésed, és mennyire igaz az, amit mon-

dasz – soha nem fog a szívéhez szólni. Amikor szabályok vagy érvek ismételtetésével semmire sem lehet jutni, Krisztus szóban és tettben kifejezett szeretete megtalálja az utat a lélekhez.”⁹

„Sokak számára az élet fájdalmas küzdelem; érzik fogyatékoságaikat, nyomorultak és hitetlenek. Úgy vélik, nincs miért hálásnak lenniük. A kedves szavak, az együtt érző tekintet, az elismerés kifejezése sok küzdő és magányos embernek olyan lenne, mint egy pohár hűs víz a szomjazónak. Egy szíves cselekedet olyan terheket emelne le az elfáradt vállakról, amelyek nagy súllyal nehezedenek rájuk. Az önzetlen kedvesség minden egyes szavában és tettében Krisztus szeretete nyer kifejezést – szeretete az elveszett emberiség iránt.”¹⁰

„Senki ne felejtse el, hogy mások életében is vannak a halandók szeme elől elrejtett fejezetek! »Naplójuk« kíváncsi szemektől eltakart, szomorú történeteket őriz. Hosszú, kemény harcokról, lehangoló körülményekről, talán családi bajokról szól, amelyek napról napra apasztják a bátorságot, a bizalmat és a hitet. Az élet csatáját kilátástalanul vívók erősíthetők kis figyelmességekkel, szeretetteljes odafordulással. Egy igaz barát erős, segítőkész kézszorítása többet ér nekik, mint az arany vagy az ezüst. A kedves szavakat angyalok mosolyaként fogadják.

Tömegek küszködnek a szegénységgel, és kénytelenek kis fizetségért kemény munkát végezni, s alig tudják fenntartani magukat és családjukat. A reménytelen gürcölés és a nélkülözés teszi terhüket majdnem elviselhetetlenné. Gondterheltek és lesújtottak, nem tudják, hova forduljanak segítségért. Érezz együtt velük a próbáikban, szívfájdalmukban és csalódásukban! Így lehetőséged nyílik arra, hogy segíts rajtuk. Beszélj nekik Isten ígéreteiről, imádkozz velük és értük, ébressz bennük reményt!”¹¹

6 Milyen döntés meghozatalára biztatta Jézus a szabadulni vágyó embereket? Mi az emberi választás szerepe a belátásban és a hitben?

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel 3,20)

„Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Engedelmeskedjete azért Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete Istenhez, és közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,6–8)

„Én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét. Meghallgat engem az én Istenem! Ne örülj, én ellenségem! El-estem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” (Mik 7,7–8)

„A megkísértett embernek meg kell értenie az akarat igazi erejét. Ez a természetünket szabályozó erő – a döntés, a választás képessége. Minden az akarat helyes működésén múlik. Nem tudjuk megváltoztatni a szívünket, nem tudjuk uralni gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratunkat, és akkor Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül.

Látszólag nincs tehetetlenebb, mint az az ember, aki érzi semmisségét, és teljesen a Megváltó érdemeiben bíz – valójában mégis legyőzhetetlen. Imádság és Isten Igéjének tanulmányozása által, és mert hiszi, hogy Isten állandóan jelen van, a leggyengébb ember is kapcsolatban lehet az élő Krisztussal, aki fogja kezét, és soha nem ereszi el... Bár akarata gyenge és

rosszra hajló, Krisztusban van reménység számára. Ő neme-
sebb érzéseket és szentebb vágyakat akar ébreszteni a szívé-
ben. Biztasd az evangélium kínálta reménység megragadására!
Nyisd meg a Bibliát a megkísértett, küzdő embernek, olvasd el
neki újra és újra Isten ígéreteit! Ezek az ígérek az élet fájá-
nak leveleiként hatnak rá. Türelmesen munkálkodj érte to-
vább, mígnem hálás örömmel megragadja a Krisztusban felkí-
nált üdvösség reménységét! Tarts ki azok mellett, akiknek se-
gíteni próbálsz, különben nem fogsz győzni!

Az akarat helyes gyakorlása által életünk gyökeresen meg-
változhat. Ha átengedjük akaratunkat Krisztusnak, a mennyei
lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatosság-
hoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy és a bűnös kívánságok
feletti győzelem – lehetséges mindazok számára, akik gyenge,
ingatag emberi akaratukat egyesítik Isten mindenható, rendít-
hetetlen akaratával.”¹²

JEGYZETEK

1 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 106. o.

2 Uo., 109. o.

3 Uo., 111. o.

4 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 387. o.

5 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 101. o.

6 Uo., 173. o.

7 Uo., 174. o.

8 Uo., 175–177. o.

9 Uo., 107. o.

10 Ellen G. White: *Thoughts From the Mount of Blessing*, 40. o.

11 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 10. o.

12 Uo., 114–120. o.

*Az e beti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti
ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzeszeget.*

Jézus „belső szobája”

¶ Miért csak Isten tehet alkalmassá minket a szolgálatra?

„Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.” (Jób 14,4)

„A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat, és
a gonosz ember a szíve gonosz kincseiből hozza elő a go-
noszokat.” (Mt 12,35)

„Járjatok méltón az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cse-
lekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten
megismerésében, minden erővel megerősítvén az Ő di-
csőségének hatalma szerint minden kintartásra és hosszú-
tűrésre örömmel, hálákat adván az Atyának, aki alkalm-
sakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a
világosságban.” (Kol 1,10–12)

Örökletesen gyenge állapota miatt az ember csak Isten segítsé-
gével válhat alkalmassá a szolgálatra. Előítéleteink és félelmeink,
hozzá nem értésünk, a sorsok, lelkek bonyolultsága mind-mind
akadályt és nehézséget jelentenek a másokért végzett munkában.
A problémákat Isten nélkül képtelenek vagyunk megoldani.

Másrészt az Isten Lelke nélkül végzett szolgálattal olyan terhe-
ket veszünk magunkra, amelyek meghaladják erőnket. Nem szé-

gyen belátni alkalmatlanságunkat! A végletek elkerülésére – csüggedés vagy magabízás nélküli szolgálatra – csak Isten kegyelme képesíthet.

2 Honnan volt Jézusnak bölcsessége és ereje a szolgálatához?

„Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.” (Ésa 50,4)

„A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.” (Jn 14,10)

„Az alázatos munkás, aki engedelmesen válaszol az Úr hívására, bizonyos lehet abban, hogy megkapja a mennyei támogatást. Egy ilyen nagy és szent felelősség elfogadása önmagában is felemelő a jellem számára. A legmagasabb rendű szellemi erőket hozza működésbe, megerősíti és megtisztítja az elmét és a szívet. Csodálatos, hogy az Atya erejébe vetett hit által a gyenge ember milyen erőssé válik, mennyire határozott lesz erőfeszítéseiben, milyen nagyszerű eredményeket ér el. Aki csekély tudással, de alázattal indul el, és továbbadja, amit megismert, s eközben szorgalmasan igyekszik további ismereteket szerezni, a mennyei tárházra lel, amely mindenkor a szolgálatára áll. Minél inkább törekszik arra, hogy világosságot adjon át másoknak, annál nagyobb világosságban részesül... Ha használjuk tudásunkat és gyakoroljuk képességeinket, egyre több ismeretet és erőt nyerünk.”¹

3 Mi az a legfőbb küzdelem, amit nem kerülhetünk el, ha az Atya tanítványai és eszközei szeretnénk lenni?

„Én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam Isten egyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.” (1Kor 15,9–10)

„Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, amint ismernie kell. Hanem ha valaki Istent szereti, az ismertetik őtöle.” (1Kor 8,1–3)

„Legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok!” (1Pt 4,7)

„Ne feledjük, hogy amint sikereket érünk el a munkánkban, felbukkan a veszély: emberi tervekben és módszerekben kezdünk bizakodni. Egyre kevesebbet imádkozunk, és egyre kisebb lesz a hitünk. Elveszítjük az Istentől való függésünk tudatát, holott egyedül ez vezethet bennünket sikerre. Ámde csak azért, mert megvan ez a hajlamunk, senki ne gondolkozzon úgy, hogy az emberi eszköznek kevesebbet kell vállalnia. Nem vállalhat kevesebbet, viszont többet fog elvégezni a mennyből jövő ajándék, a Szentlélek elfogadása által.”²

„Krisztus nem készített terveket földi életében. Elfogadta Isten terveit, és az Atya napról napra tárta fel ezeket az elgondolásokat. Így kellene nekünk is Istenre bízni magunkat, hogy

életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat Istenre bizzuk, Ő igazgatja lépteinket. Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten tervezzen részedre!”³

„Bárcsak Isten minden gyermeke megértené, mennyire fontos a mértékletesség az evésben, az öltözködésben és a munkában, hogy a tőle telhető legjobb szolgálatot végezhesse Isten művében! Ha valaki a munka és a napi gondok nyomása alatt él, testileg és lelkileg is agyon dolgozza magát, le kell állnia, és pihennie kell egy keveset, nem a maga kedvéért, hanem azért, hogy jobban fel tudjon készülni a későbbi feladatokra. Éber ellenségünk van, aki állandóan a nyomunkban jár, hogy kihasználja minden megingásunkat, és hatékonyan tudjon megkísérteni a gonosszal. Ha az elme túlfeszített állapotba kerül, a test pedig kimerül, abból Sátán előnyt tud kovácsolni, a leghevesebb kísértéseivel támadva a lelket, hogy ily módon okozza Isten gyermekének bukását. Az Úr munkása gazdálkodjon jól az erejével, és amikor a reá rakódó terhek miatt kimerül, vonuljon félre, pihenjen meg, és legyen közösségben Jézussal.”⁴

„Istenünk örökkön-örökké könyörületes, irgalommal teljes, és minden elvárása méltányos. Nem akarja, hogy olyan életvitelt folytassunk, amely egészségünk megromlásához és lelkierőnk meggyengüléséhez vezet. Nem kívánja, hogy olyan lázasan dolgozzunk, aminek vége a halálos fáradtság és idegkimerülés. Értelmet adott nekünk, és elvárja, hogy használjuk, s az élet belénk plántált törvényeivel összhangban éljünk, azoknak engedelmeskedve, hogy szervezetünk kiegyensúlyozott legyen. Mindegyik napnak megvan a maga feladata, de a holnapi munkát nem lehet belesűriteni a mába. Az Isten művében munkálkodóknak érezniük kell, mennyire szent ez a tevékenység – s a holnapi munkára ma kell felkészülnünk, erőnk és képességeink józan felhasználásával.”⁵

4 Mit jelent „Krisztussal együtt megfeszítve” szolgálni az embereket? Hol támadja az örömhír hirdetőjét leginkább az ellenség?

„Krisztussal együtt megfeszítetttem, élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20)

„Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” (Rm 12,10)

„Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?« De Jézus megfordulván, megdorgálta őket, mondván: »Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.« Elmentek azért más faluba.” (Lk 9,54–56)

„Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,38–39)

„Nem szabad semmilyen valóságos vagy vélt sérelmünk miatt bosszankodnunk. Énünk az az ellenség, akitől leginkább kell félnünk. Nincs olyan bűn, amely rombolóbb hatással lenne a jellemre, mint a Szentlélek által meg nem fékezett emberi indulat. Semmilyen győzelem nem olyan értékes, mint amit az énünkön aratunk. Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk! Mihelyt érdekelni fog bennünket mások üdvössége, elfeledkezünk azokról az apró ellentétekről, ame-

lyek oly sokszor jelentkeznek emberi kapcsolatainkban. Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, ez ne zavarja meg egységünket Krisztussal és közösségünket a Szentlélekkel! »Micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve тұrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve тұrtök, ez kedves dolog Istennél.« (1Pt 2,20)

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy »az engedelmes felelet elfordítja a haragot« (Péld 15,1). A hallgatásban csodálatos erő van. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De a harag, ha a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik, hamar elcsitul.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy inkább embertársainknál keressünk megértést és gyógyulást, mintsem Jézusnál. Az irgalmas és hűséges Isten azonban sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akikben bízunk, mert így megtanuljuk, milyen hiábavaló dolog emberben bízni és embert tenni erősségünké. Bízunk teljesen, alázatosan, önzetlenül Istenben!

Ha megértenénk, milyen türelmes velünk Isten, nem ítélnénk és vádolnánk másokat. Krisztus földi életében menyire megdöbbenetette volna környezetét, ha – miután megismerték Őt – egyetlen vádaskodó, gáncsoskodó vagy türelmetlen szót hallottak volna tőle! Sohase feledkezzünk el arról, hogy azoknak, akik Krisztust szeretik, a jellemükkel Őt kell képviselniük.

Legyen szokásod másokról jót mondani! Hangoztasd társaid jó tulajdonságait, és lásd meg a lehető legkevesebbet hibáikból és gyarlóságaikból! Amikor szívesen kifogásolnád azt, amit valaki mondott vagy tett, dicsérj meg valamit az életéből vagy jelleméből!

Amikor hálátlansággal és a szent feladatok elárulásával találkozunk, megvetésünknek vagy felháborodásunknak adunk hangot. Ezt a vétkesek el is várják. Felkészültek rá. De a kedves türelem meglepi őket, gyakran megszólaltatja jobbik énjüket, és felébreszti bennük a nemesebb élet utáni vágyat.⁶⁶

5 Milyen hozzáállást áldhat meg Isten a munkatársai életében? Miért nincs ellentmondásban az önképzés az egyszerűségre törekvéssel?

„Látta Jézus Nátánaelt őhózzá menni, és mondta őfelőle:

»Ímé egy igazán izráelita, akiben hamisság nincsen.« Mondta néki Nátánael: »Honnan ismersz engem?« Felelt Jézus és mondta néki: »Mielőtt hívott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál.«» (Jn 1,48–49)

„De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad.” (Ésa 32,8)

„Láttál-e az ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt áll, nem marad meg az alsórendűek között.” (Péld 22,29)

„Amikor Filep hívta, Nátánael visszavonultan elmélkedett egy csendes ligetben János kijelentéseiről és a Messiásra vonatkozó próféciákról... Filep tudta, hogy barátja kutatja a próféciákat... Gyakran imádkoztak együtt a lomboktól borított, elhagyatott helyen.”⁷

„Miközben Nehémiás Isten segítségével könyörgött, nem ült ölbe tett kézzel, úgy vélekedve, hogy nincs mit tennie, nincs elvégzendő feladata Jeruzsálem helyreállítása érdekében. Bámulatos körültekintéssel és előrelátással minden szükséges előkészületet megtett a vállalkozás sikeréért. Minden egyes mozdulatát nagy elővigyázatosság jellemezte.

E szent férfiú példája tanulságként szolgál Isten egész népének: nem elég hitben imádkozni, eközben szorgalmasan és hű-

ségesen kell munkálkodnunk. Hány nehézséggel találjuk szembe magunkat, hányszor hátráltatjuk a Gondviselés értünk végzett munkáját, mivel a körültekintést, az előrelátást és a gondosságot úgy tekintjük, mint amelyeknek kevés közük van a valláshoz! Ez súlyos tévedés! Kötelességünk művelni és ápolni minden olyan képességet, amely Isten hatékonyabb munkásaivá tesz bennünket. A gondos mérlegelés és a kiérlelt tervek éppoly alapvetőek a mai idők szent vállalkozásainak sikerre vitelében, mint Nehémiás korában voltak.”⁸

„Sokan, akik kiváló munkára lennének alkalmasak, keveset teljesítenek, mert kevésre törekszenek. Ezrek élnek úgy az életüket, mintha nem volna semmiféle nagy cél, amiért érdemes élni, és olyan magas szint, amelyre el lehetne jutni. Az egyik oka ennek az, hogy nem sokra értékelik önmagukat. Krisztus végtelen árat fizetett értünk, és azt akarja, hogy ennek az árnak megfelelően értékeljük magunkat.

Ne elégedj meg alacsony színvonallal! Nem vagyunk azok, akik lehetnénk, vagy akiknek Isten akarata szerint lennünk kellene, pedig Isten nem azért adott nekünk értelmi képességeket, hogy tétlenek maradjunk, vagy földi és hitvány célokat hajszoljunk – hanem hogy a fejlődésben elérjük a csúcspontot, csiszolódjunk, megszentelődjünk, és országa érdekeit szolgáljuk.

Senki se elégedjék meg azzal, hogy pusztán gépként éljen, akit másnak az agya irányít. Isten képessé tett bennünket a gondolkodásra és a cselekvésre, s ha figyelmesen cselekszünk, Istentől kérve bölcsességet, akkor alkalmasak leszünk a terhek hordozására. Vállald Istentől kapott személyiségedet! Ne légy valaki másnak az árnyéka! Hidd el, hogy az Úr munkálkodni fog benned, általad és rajtad keresztül!

Sohase gondold, hogy eleget tanultál, és most már lazíthatsz. Az embert a műveltsége alapján értékelik. Fejlődésednek az egész életeden át kell tartania. Naponta kell tanulnod, és a tanultakat a gyakorlatban használnod.”⁹

6 Milyen ígérettel hív és bátorít bennünket Jézus a veled közös szolgálatunkban?

„Amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozz a te Atyáddhoz, aki titkon van; és a te Atyádd, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.” (Mt 6,6)

„Kora reggel pedig, még szürkületkor fölkelvén, kiment, elment egy pusztára helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1,35)

„Az apostolok összegyülekeztek Jézushoz, és elbeszéltek neki mindent, azt is, amiket cselekedtek, azt is, amiket tanítottak. Ő pedig mondta nekik: »Gyertek el csupán ti magatok valamely pusztára helyre, és pihenjétek meg egy kevésé.« Mert sokan voltak a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük.” (Mk 6,30–31)

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28–29)

„Az igaz élet a kegyességben gyökerezik. Csak az az ember tud embertársainak tiszta, erőteljes életet tartósan felmutatni, akinek az élete el van rejtve Krisztussal Istenben. Minél nagyobb a befolyása az emberek között, annál szorosabb közösségben kell lennie a mennnyel.

Időt kell szakítania – akár a földi dolgok terhére is – az örökékező dolgokon való elmélkedésre. Ellen kell állnia a világ tolokódásának, amely kényszerítő erővel akarja elszakítani az erőforrásától. Imával és igetannalással mindenki másnál jobban el kell rejtőznie Isten védőpajzsa mögé. Szüntelenül és tudatosan

kell összhangban élnie az igazság, igazságosság és irgalom elveivel, amelyek Isten tulajdonságait jelenítik meg a lélekben.

Jézus lelkiismeretes, szorgalmas munkás volt. Soha emberre nem nehezedett akkora felelősség, mint Őrá. Soha senki nem hordozott ilyen nehéz terhet: a világ fájdmának és bűnének súlyát. Soha senki nem fáradozott olyan önemésztő buzgalommal az emberekért, mint Ő. De egészségesen élt.

Legboldogabb akkor volt, amikor munka után kimehetett a mezőre, elmélkedhetett a békés völgyekben és a hegyoldalon, vagy az erdő fái között beszélgethetett Istennel. A kora reggel sokszor találta valamely elhagyatott helyen: elmélkedett, kutatta az Írást, imádkozott. A reggeli fényt énekszóval köszöntötte. Hálaénekével tette vidámmá a munkával telő órákat, és a menny örömét hozta a munkában kifáradtaknak és az elcsüggedteknek.

Szolgálatára során Jézus sokat volt a szabadban. Gyalog ment egyik helyről a másikra, és jórészt a szabad ég alatt tanított.

Krisztus szerette a kék ég alatt, a füvel borított domboldalon vagy a tóparti fenyven maga köré gyűjteni az embereket. Itt, keze alkotásai között, gondolataikat a mesterkéltről a természetesre tudta irányítani.

A Megváltó egész nap szolgált a hozzá forduló sokaságnak. Napszálltakor pedig, avagy kora reggel kiment a hegyek templomába Atyjával beszélgetni. Amikor a fárasztó napot lezáró imádkozás órái után visszatért, látták, milyen nyugodt és üde az arca, egész lényé felfrissült, mintha életerő járta volna át.

Mindazoknak, akik Istentől tanulnak, szükségük van egy-egy csendes órára, kapcsolatra a természettel, bensőséges beszélgetésre a saját szívükkel és Istennel. A Krisztust követők által olyan életnek kell megmutatkoznia, amely szokásaiban, életformájában egészen más, mint a világé.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogyan kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán

kerülünk minden vonatkozásban kétszer azonos helyzetbe. Folytonosan új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk, amelyet Istentől kaphatunk meg.

A mi munkánkban semmire sincs nagyobb szükség, mint az Istennel fenntartott kapcsolat gyakorlati eredményeire. Mindennapi életünkkel kell megmutatnunk, hogy Megváltónkban békét és nyugalmat találtunk. Az Ő békéje, amely szívünkben él, arcunkról sugárzik. Hanganak meggyőző erőt ad. Az Istennel ápolt közösség emelkedetté teszi a jellemet és az életet. Az emberek felismerik, mint az első tanítványok esetében, hogy Jézussal voltunk. Ez olyan erőt ad a szolgálattevőnek, amelyet semmi más nem adhat. Ne engedje, hogy bármi is elvegye tőle ezt az erőt. Az elmélkedés és a cselekvés, a csendes imádkozás és a szorgalmas munka életét kell élnünk.”¹⁰

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 354. o.
- 2 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. július 4.
- 3 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 345. o.
- 4 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. november 14.
- 5 Uo., 1893. november 7.
- 6 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 350–358. o.
- 7 Ellen G. White: *Jézus élete*, 108. o.
- 8 Ellen G. White, *Southern Watchman*, 1904. március 15.
- 9 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 360. o.
- 10 Uo., 85., 31–34., 367–370. o.

---

*Az e heti adomány az Eleki Egészségházat támogatja.
– Az egészségházban 2011-től folyamatosan fogadják azokat,
akik a természetes gyógy módokat részesítik előnyben.*

Próbák és nehézségek

I Miért nélkülözhetetlen részei szolgálatunknak a próbák?
Mi mindenre nevel bennünket az áldozathozatal igei elve?

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy. Hit által lakott az ígéret földjén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéret örökös társaival. Mert várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten... Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, s vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És ha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, lett volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket Isten, hogy Istenüknek nevezzék, mert készített nekik várost.” (Zsid 11,8–16)

.....

.....

.....

„A próba, amelyet Ábrahámnak ki kellett állnia, nem volt könnyű. Isten nem kis áldozatot igényelt tőle. Szoros kötelek fűzték hazájához, rokonságához és otthonához. Még-

sem tétovázott, hanem engedelmeskedett a hívó szónak. Nem kérdezősködött, hogy milyen az ígéret földje – vajon termékeny-e a talaj, egészséges-e az éghajlat. Nem firtatta, hogy kellemes környezet vár-e rá azon a földön, szert tehet-e ott vagyona, gazdagságra. Isten szólt, szolgájának pedig engedelmeskednie kell. Azon a helyen a legboldogabb, amelyet az Úr jelöl ki számára.

Egyesek figyelmét Sátán eltereli nemes és szent küldetésükről. Ugy intézi, hogy földi örömök töltsék ki az életüket. Arra ösztökéli őket, hogy törődjenek csak a saját kényelmükkel, vagy nagyobb földi előnyökért hagyják el azt a helyet, ahol életük áldás lehetne...”¹

„Amikor Krisztus elhívta tanítványait, nem kecsegtette őket hízelgő földi kilátásokkal. Nem ígért nekik nyereséget, sem evilági megbecsülést. De ők sem szabtak semmiféle feltételt. A vámszedő asztalnál ülő Mátéhoz a Megváltó így szólt: »Kövess engem! És az mindeneket elhagyván, felkelt, és követte Őt.« (Lk 5,27–28) Máté, mielőtt szolgálatot tett volna Jézusnak, nem igényelt a korábbi keresetével azonos fizetést. Kérdés és tétovázás nélkül követte Jézust. Elég volt neki, hogy a Megváltóval lehet, hallhatja szavait, vele dolgozhat.

Így volt ez a korábban elhívott tanítványokkal is. Amikor Jézus Pétert és társait elhívta, ők azonnal otthagyták hajójukat és hálóikat. Voltak a környezetükben olyanok, akiket el kellett tartaniuk, de amikor meghallották a Megváltó hívását, nem tétováztak. Nem kérdezték: »Miből fogok megélni, és hogyan tartom el a családomat?« Engedelmeskedtek a hívásnak. Amikor pedig később Jézus megkérdezte tőlük. »Amikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-e valamiben fogyatkozásotok?« – ezt válaszolhatták: »Semmiiben sem.« (Lk 22,35)

Isten minket is hív, ahogy Mátét, Jánost és Pétert is elhívta. Ha szeretete megérinti szívünket, nem az ellenszolgálat-

tás kérdése lesz gondolataink homlokterében. Örülni fogunk annak, hogy Krisztus munkatársai lehetünk, és nem félünk a gondjaira bízni magunkat.”²

2 Milyen tanácsokkal óv minket a Biblia az emberek okozta sebektől?

„A bölcsesség kezdete ez: szerezz bölcsességet, és minden keresményedből szerezz értelmet. Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tiszteltté tesz téged, ha hozzád öleled azt.” (Péld 4,7–8)

„Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, József fiát. És mondta néki Nátánael: »Názáretből támadhat-é valami jó?« Mondta néki Filep: »Jer és lásd meg!«” (Jn 1,46–47)

„Embereknek engedek-e, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálója nem volnék.” (Gal 1,10)

„Dicsőséget emberektől nem nyerek.” (Jn 5,41)

„Akik úgy érzik, hogy munkájukat senki sem értékeli, és akik nagyobb felelősséggel járó feladatra vágnak, gondolkozzanak el ezen: »Nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a puszta felől támad a felmagasztalás, hanem Isten a bíró, aki egyet megaláz, mást felmagasztal!« (Zsolt 75,7–8) Minden embernek megvan a helye a menny örök tervében. De csak akkor tudjuk betölteni a helyünket, ha hűségesen együttműködünk Istennel.

Őrizkedjünk az önsajnálattól! Sohase tápláld magadban azt az érzést, hogy nem becsülnek kellően, fáradozásodat nem értékelik, munkád túl nehéz! Jusson eszedbe, hogy Krisztus mi mindent elviselt értünk, és ez hallgattasson el minden zúgolódó gondolatot! Velünk jobban bánnak, mint ahogy az Úrral tették. »Kívánsz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj!« (Jer 45,5) Az Úr művében nincs helyük azoknak, akik jobban szeretnék elnyerni a koronát, mint hordozni a keresztet. Istennek olyan emberekre van szüksége, akik jobban törekszenek feladatuk elvégzésére, mint a jutalom elnyerésére – olyan emberekre, akik inkább az elveket szorgalmazzák, mint az előléptetésüket.

Az alázas emberek, akik munkájukat Istennek végzik, talán nem dolgoznak olyan látványosan, mint a fontoskodva sürgölődők, de munkájuk mégis sokkal többet nyom a latban. Sokszor azok, akik nagy reklámot csinálnak maguknak, Isten és a nép közé állnak, és munkájuk kudarcnak bizonyul. »A bölcsesség kezdete ez: szerezz bölcsességet, és minden keresményedből szerezz értelmet. Magasztald fel azt, és felmagasztal téged, tiszteltté tesz téged, ha hozzád öleled azt.« (Péld 4,7–8)”³

3 Miért és hogyan válhatnak javunkra a próbák és a nehézségek? Miért bízhatunk mennyei Atyánkban minden körülmények között?

„A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek, de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” (Ésa 54,10)

„Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat.” (Zsolt 139,1–2)

.....
.....
.....

„A kudarc okozta megaláztatás gyakran áldásunkra válik, mert rámutat arra, mennyire képtelenek vagyunk Isten akaratát cselekedni a segítségével.”⁴

„A mi terveink nem mindig azonosak Isten terveivel. Talán úgy látja, hogy nekünk és ügyének is az a legjobb, ha akadályt gördít legjobbnak tűnő szándékaink megvalósítása elé... De abban biztosak lehetünk: megáldja és ügye előbbre vitelére felhasználja azokat, akik őszintén az Ő megdicsőítésére szentelik magukat és mindenüket. Ha jónak látja megtagadni kívánságait, úgy kárpótolja őket, hogy *tanújelét adja szeretetének*, és valamilyen más szolgálatot bíz rájuk.

Ő, aki jobban ismer bennünket, mint mi magunk, sokszor féltő szeretete és sorsunk iránti érdeklődése miatt nem engedi, hogy önző becsvágyunknak tegyünk eleget. Nem engedi, hogy elmenjünk a ránk váró egyszerű, de szent feladatok mellett. Sok esetben pontosan ezek jelentik azt az elengedhetetlen iskolát, amelyben felkészülhetünk a nagyobb feladatokra. Sokszor meghiúsulnak az elképzeléseink, hogy megvalósulhasson az a terv, amelyet Isten gondolt el számunkra.

Sohasem igazán áldozat az, amit Istenért kell tennünk. Bár fel kell adnunk érte néhány dolgot, de csak arról mondunk le, ami a menny felé vezető utunkat akadályozza. Még ha valami önmagában véve jót kell is feladnunk, bizonyos, hogy Isten jobbat tartogat számunkra. Az eljövendő életben világossá válik mindaz, ami itt csalódást okozott. Látni fogjuk, hogy a meg nem hallgatott imáinkat és meghiúsult reményeinket életünk legnagyobb áldásai közé sorolhatjuk. Sokan azért csüggednek

el olyan könnyen, mert nem értik ezt. Sokan, akik őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, meglepődnek és csalódnak, amikor addig nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácsalansággal szembesülnek. Krisztusi jellemért és az Úr szolgálatára való alkalmasságért könyörögnek, ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonságukat elő akarnák csalni. Olyan hibák mutatkoznak meg, amelyeknek a létezéséről sejtelmük sem volt. Az ősi Izráelhez hasonlóan kérdezik: »Ha az Úr vezet minket, miért történik velünk ilyesmi?«

Pontosan azért, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a sikernek Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekben, más-más körülmények között lehetővé teszi, hogy felfedezzék jellemük rejtett fogyatékoságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy a hibákat kijavítsák, és képessé váljanak a szolgálatra. Sokszor a szenvedések tüzébe engedi őket, hogy megtisztuljanak.

Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja: az Úr értéket lát bennünk, amelyet fejleszteni akar.

Bármilyen aggaszt és bánt, ügyedet tárd Isten elé, és erőt kapsz a próbák elviseléséhez. Módot találsz a szabadulásra szorult helyzetedből és nehézségeidből. Minél gyengébbnek és tehetlenebbnek érzed magad, annál erősebb lesz Isten erejében. Minél súlyosabbak a terheid, annál áldottabb lesz a nyugalom, amikor átadod ezeket a Teherhordozónak.

A körülmények barátokat is elszakíthatnak egymástól. A tenger háborgó hullámai csapkodhatnak körülöttünk. De semmilyen körülmény, semmilyen távolság nem választhat el bennünket a Megváltótól. Bárhol vagyunk, Ő mellettünk van, hogy támogasson, megőrizzen, védelmezzen és bátorítson. Krisztus jobban szereti megváltottait, mint az anya gyerme-

két. Kiváltságunk, hogy megnyugodjunk szeretetében, és ezt tudjuk mondani: Bízni fogok Krisztusban, mert az életét adta értem.”⁵

4 Mi mindent jelent bátran és szelíden képviselni az örömhírt a vallási üldöztetések idején? Hogyan jelenik meg a hívők bibliai jellemzésében az okos és szelíd magatartás összhangja?

„Elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. De óvakodjatok az emberektől, mert törvényszékekre adnak titeket, és a gyülekezeteikben megostoroznak, helytartók és királyok elé visznek benneteket miattam, bizonyoságul maguknak és a pogányoknak. De amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, aki szól bennetek.” (Mt 10,16–20)

„Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Báránnyt, valahová megy. Áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. És szájukban nem találtatott álnokság, mert az Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek... Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,4–12)

„A vasárnaprendelettel való dacolás csak megerősíti az üldözésben azokat a vallásos rajongókat, akik a törvény kikényszerítésére törekednek. Ne adjatok nekik alkalmat arra, hogy törvényszegőknek nevezhessenek benneteket! Folytassátok tovább missziómunkátokat, Bibliával a kézben, és az ellenség azt fogja látni, hogy saját ügyében is alulmaradt.

Ha a vasárnapot a missziómunkának szenteljük, akkor tehetlenné válnak az önkényeskedő, vakbuzgó emberek, akik meg akarják alázni a hetednap Adventistákat. Látogassuk meg vasárnap az embereket, megnyitva előttük a Szentírást, így az üldözők számára világossá válik, hogy hiábavaló fáradozás, ha vasárnap törvényekkel próbálják gátolni a munkánkat.

A vasárnapot felhasználhatjuk az Úrért végzett szolgálatra. E napon szabadtéri és házi összejöveleteket tarthatunk. Járhatunk házról házra. Akik írással foglalkoznak, cikkeik elkészítésének szentelhetik ezt a napot. Amikor csak lehetséges, tartunk vallási összejöveleteket vasárnap. Tegyük ezeket az alkalmakat különlegesen érdekessé! Énekeljünk Istent dicsőítő énekeket, szóljunk hatalommal és bizonyossággal az Üdvözítő szeretetéről. Beszéljünk a mértékletességről, és igazi vallásos tapasztalatokról!”⁶

5 Milyen ígérettel erősíti meg elhívásunkat Jézus? Mi mindent foglal magában a Szentlélek munkájának megtapasztalása?

„Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 14,16–17,26)

„Amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem; és igazság tekintetében, hogy én az Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, hogy e világ fejedelme megítéltetett... Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon nyomorúságotok lesz, de bízatok: és meggyőztem a világot.” (Jn 16,8–11,33)

.....

.....

„A Szentlélek kiárasztása után a tanítványokban olyan nagy szeretet élt Krisztus iránt, és azok iránt, akikért az életét áldozta, hogy szavaik és imáik szíveket lágyítottak meg. A Lélek erejével szóltak, és e hatalom befolyására ezrek tértek meg.”⁷

„Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és szorongatásban, amikor minden reménytelennek látszik, amikor gyámoltalannak és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a távolság, amely elválaszthatna minket a mennyei Szentlélektől. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, megtartsa, felemeljen és megvidámítsa bennünket.

A Szentlélek a lelki élet lehelete. Aki részesül benne, részesül Jézus életében. A Szentlélek átítatja elfogadját Krisztus tulajdonságaival. Csak azok állhatnak ki az emberek képviselőiként, hogy az egyház javára szolgáljanak, akiket Isten ily módon oktatótt, akik megismerték a Szentlélek hatását a belső emberre, s akikben megnyilvánul a Megváltóéhoz hasonló jellem.”⁸

6 Mi a hit válasza a nehézségre, fáradságra, ellenségeskedésre? Mire támaszkodva nyerhetünk erőt?

„De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövesd az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget. Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál, és szép vallás-tétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt.” (1Tim 6,11–12)

„De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatam, és elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4,5–8)

.....

.....

.....

„Amikor a Szabadító várásával eltöltött idő túl hosszúnak tűnik, amikor a bánattól meggörnyedve és a terhek alatt roskadozva türelmetlenül várjuk megbízatásunk lejártát, és szeretnénk becsületes módon megkapni a bérünket, emlékezünk arra – és ez az emlékezés csendesítsen le minden zúgolódást –, hogy Isten azért hagyott bennünket a földön, hogy viharokban és küzdelmek során tökéletesítsük a keresztény jellemet, s jobban megismerjük Istent, a mi Atyánkat, és Krisztust, a mi idősebb testvérünket. Továbbá munkálkodjunk a Mester szolgálatában, sok lelket nyerve Jézusnak, hogy majd örömteli szívvel fogadhassuk a szavakat: Jól van, jó és hű szolgám... menj be a te uradnak örömébe.”⁹

„Légy béketűrő keresztény katona! Egy kevés idő még, és eljön, nem késik Megváltónk, akit imádunk. A gyötrelmes várakozás, az éber vigyázás és a gyász éjszákájának hamarosan vége. A jutalmat nemsokára megkapjuk, örök világosságra virradunk. Nincs most idő az alvásra – nincs idő arra, hogy átadjuk magunkat a haszontalan sajnálkozásnak. Aki most elszendereg, az a jó cselekvésének drága alkalmait mulaszthatja el. Drága kiváltság, hogy a nagy aratásban kévéket gyűjthetünk, s minden egyes megmentett lélek újabb és újabb csillag lesz Jézus, a mi Megváltónk koronáján. Ki akarná hát most levetni a páncélt, amikor már csak kevés ideig kell kitartani a háborúban, újabb diadalokat arathatunk, és újabb győzelmi jelvényeket szerezhethetünk az örökkévalóságra.”¹⁰

JEGYZETEK

1 Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 171–172. o.

2 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 346. o.

3 Uo., 344. o.

4 Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 633. o.

5 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 340., 42. o.

6 Ellen G. White: *Testimonies*, IX., 232–233. o.

7 Ellen G. White: *The Acts of the Apostles*, 22. o.

8 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 669–670., 805. o.

9 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1881. október 25.

10 Uo., 1881. október 25.

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Hiteles szolgálat

¶ Miért a jellem az isteni igazság legtökéletesebb kinyilatkoztatása?

„Bementek Kapernaumba, és mindjárt szombatnapon bementvén a zsinagógába, tanított. És elálmélkodtak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.” (Mk 1,21–22)

„Mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.” (Mt 5,20)

„Mondta néki Filep: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!« Mondta néki Jézus: »Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát.«” (Jn 14,8–9)

„Minden ékesszólásnál szebben beszél az igaz, őszinte keresztény csendes, következetes, tiszta élete. Az ember nagyobb befolyást áraszt a lényével, mint azzal, amit mond. A Jézushoz küldött szolgák azzal a hírrel jöttek vissza, hogy soha ember nem szólt úgy, mint Ő. Ennek az volt az oka, hogy soha ember nem élt úgy, mint Ő. Ha másként élt volna, nem tudott volna úgy beszélni. Szavaiban meggyőző erő

volt, mert szeretettel és együttérzéssel, jóakarattal és igazsággal teli, szent és tiszta szívből fakadtak.

Jellemünk, életünk határozza meg, milyen hatással vagyunk másokra. Ahhoz, hogy másokat meg tudjunk győzni Krisztus kegyelmének erejéről, tapasztalatból kell ismernünk ezt az erőt.”¹

„Az igaz jellemet nem kívülről alakítgatják, húzzák az emberre, hanem belülről sugárzik kifelé. Ha másokat az igazság ösvényére kívánunk vezetni, akkor annak elveit el kell rejtenünk a szívünkben. Hitvallásunk hirdetheti az igazság elméletét, ám az igazság ígéiről gyakorlati kegyességünk vall. Következetes élet, szent társas kapcsolatok, tántoríthatatlan feddhetetlenség, tevékeny, jótékony lelkület, istenfélelem – ezek azok a csatornák, amelyeken keresztül világosság árad a világra.”²

„Isten pontosan annak arányában tud felhasználni bennünket, amennyire be tud tölteni Szentlelkével. Teremtőnk azt a munkát fogadhatja el, amely visszatükrözi képmását. Tanítványainak a világ előtti hitelesítő jegyeként magukon kell viselniük az Ő jellemvonásait.”³

2 Miben mutatkozik meg leginkább a krisztusi jellem hasonlatossága egy ember életében?

„Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai... Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,44–45,48)

„Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, akik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméltétek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Isten fiai lesztek: mert ő jóltevő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.” (Lk 6,32–36)

„Az emberek fölébünk kerekedhetnek a viták során, dacolhatnak az érvekkel, ellenállhatnak a felhívásainknak. Az érdeknélküli szeretet azonban olyan érv, amit képtelenek megcáfolni. A Jézus szelídségével jellemezhető következetes élet hatalom a világban.”⁴

„Amint igyekszel másokat Isten közelségébe vonni, tegyen bizonyosságot beszéded tisztasága, önzetlen szolgálatod, derűs viselkedésed a kegyelem hatalmáról.”⁵

„Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb, szerény eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbjeinek tartunk, sokszor felüldítik azoknak az egyszerű szavai, akik szeretik Istent, és akik olyan egyszerűen beszélnek erről a szeretetről, amelyen természetesen társalognak

a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról. A jól felépített beszéd sokszor csekély hatású. A szív ajtaja pedig, amely sokáig zárva volt Krisztus szeretete előtt, kitárul Isten gyermekének keresetlen egyszerűséggel elmondott, őszinte, nyílt szavaira.”⁶

„Akiknek a világ világosságának kellene lenniük, csupán halovány és pislákoló sugarakat bocsátanak ki. Mi a világosság? A kegyes élet, jóság, igazság, könyörületesség, szeretet: az igazság kinyilatkoztatása ez a jellemben és az életben.”⁷

„A kereszténység jelvénye nem külső jel: nem kereszt, sem korona, hanem az Isten és ember közötti egység megmutatkozása. Isten kegyelmének a jellemünk átalakulásában megnyilvánuló erejével kell meggyőzni a világot arról, hogy Isten a világ Megváltójaként küldte el Fiát. Semmi másnak nincs olyan nagy hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény.”⁸

7 Hogyan minősíti szolgálatunkat a családi életünk, kapcsolatunk a hozzátartozóinkkal? Mire tanít és bátorít ezáltal is az Ige?

„Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz, és benne megáldatnak a föld minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és háza népének őutána, hogy megőrizzék az Úr útját, igazságot és törvényt téve.” (1Móz 18,18–19)

„Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve

a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében... Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet?” (1Kor 7,12–16)

„Szükséges azért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú... Aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségen tartja, minden tisztességgel (mert ha valaki a tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?). Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék.” (1Tim 3,2–6)

.....
.....
.....

„Egy igaz család sokkal nagyobb hatást gyakorol az emberek szívére és életére, mint bármilyen szentbeszéd. Ha a fiatalok ilyen otthonból lépnek ki az életbe, továbbadják azt a lelkét, amelyet ők is elsajátítottak. Nemesebb életelveket ismerhetnek meg más családokkal, és felemelő befolyást árasztanak a lakóhelyükön.”⁹

„A feleség és az anya szerepe ugyanolyan fontos, mint a férjé és az apáé... A rendezett keresztény család hathatós bizonyíték a keresztény vallás valósága mellett. Olyan érv ez, amelyet a hitetlenek sem tudnak megcáfolni. Mindenki láthatja, hogy Ábrahám Istene van velük. Ha a hitvalló keresztények otthonában jó vallásos légkör uralkodik, hatalmas befolyást gyakorolhatnak, és valóban a világ világosságává válhatnak.”¹⁰

„A gyermekek számára vonzóvá és ösztönzővé kell tennünk a vallást. A családi áhítat órája legyen a nap legörömtel-

libb szakasza. A felolvasásra szánt igét válasszuk meg jól, legyen egyszerű, és a gyermekek kapcsolódjanak be az éneklésbe. Az imák legyenek rövidek, az alkalomhoz illők.”¹¹

„A kereszténység erejének leghatalmasabb bizonyítéka, amit a világ elé tárhatunk: a rendezett és helyesen irányított család. Ez mindennél jobb ajánlólevele az igazságnak, hiszen élő bizonyossága annak, hogy a kereszténység gyakorlati hatással van a szívekre.”¹²

4 Miért különösen fontos odafigyelnünk munkánk mennyiségének és lelkületének az összhangjára?

„Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3,23–24)

.....

.....

.....

„Nem a munka mennyisége vagy látható eredménye értékes Isten előtt, hanem *a lelkület*, amellyel a feladatot végzik.”¹³

„Bármit is cselekszünk *tiszta szeretetből*, lehet az bármily csekély vagy megvetendő az emberek szemében, mégis mindenestől áldás lesz, mert mennyei Atyánk inkább arra tekint, *mennyi szeretet van benne*, semmint a munka nagy voltára... Megváltónk dicséretét nem az elvégzett feladat fontossága, nehézsége váltja ki, hanem *a hűség*, amit a legkisebb megbízásunkban is tanúsítunk. Nem az elért nagy eredmények,

hanem a készítő *indítékok* esnek nagy súllyal latba Istennél. Többre értékeli a *jóságot és a hűséget*, mint a véghezvitt munka nagyságát.”¹⁴

„Nem a képességeid tesznek eredményessé, hanem az, amit Isten tesz érted. Sokkal kevésbé szabad bízunk abban, amire az ember képes, de sokkal jobban kell hinnünk abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért.”¹⁵

5 Miért az Isten iránti hála a legtisztább és legbiztonságosabb indítéka a szolgálatnak?

„Simon, van valami mondanivalóm neked... Egy hitelezőnek két adósa volt: az egyik adós volt ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. És amikor nem volt nekik miből megadni, mind a kettőnek elengedte. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?» Felelvén pedig Simon, mondta: »Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.« És Jézus mondta néki: »Igazán ítéltél.« És az asszonyhoz fordulván, mondta Simonnak: »Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, lábaimnak vizet nem adott: ez pedig könnyeivel öntözte a lábaimat... Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, ezért igen szeretett...«” (Lk 7,40–47)

„Amikor beesteledett, mondta a szőlő ura a vincellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nekik a bért, az utolsóktól kezdve mind az elsőig. És jöttek a tizenegy órásak, fejenként tíz-tíz pénzt vettek... Így lesznek az utolsók elsők, és az elsők utolsók, mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.” (Mt 20,8–16)

.....

.....

„Mindenki, aki személyes Üdvözítőjeként fogadja el Jézust, vágyva vágyik szolgálni Istent. Megragadja a lehetőséget hálája kifejezésére azzal, hogy Isten szolgálatára szenteli képességeit. Vágyik rá, hogy kimutassa Jézus és az Ő vérén megvett tulajdona iránti szeretetét. Vágyakozik az Istenért végzett munka és az áldozathozatal után. Kiváltságnak tekinti, hogy megtagadja magát, felvegye keresztyét, és kövesse Krisztus nyomdokait – így mutatva ki hűségét és szeretetét. Szent cselekedetei tanúsítják megtérését, s bizonyítják a világnak, hogy igaz, odaadó keresztyén.”¹⁶

„Azok, akik a tizenegyedik órában mentek a szőlőbe, hálásak voltak a lehetőségért, hogy dolgozhatnak. Szívük hálával telt meg az iránt, aki felfogadta őket; és amikor a nap végeztével a gazda egész napi bért adott nekik, ugyancsak meglepődtek. Tisztában voltak azzal, hogy nem szolgáltak rá ekkora fizetésre. Munkaadójuk jóindulata örömmel töltötte el őket. Soha nem felejtették el a gazda jóságát és nagylelkűségét.

Így van azzal a bűnös emberrel is, aki tisztában lévén saját méltatlanságával, a tizenegyedik órában lép a Mester szolgálatába. Munkában eltöltött ideje olyan rövidnek tűnik, hogy úgy érzi, nem szolgált meg a jutalmat, de örömmel veszi, hogy Isten egyáltalán felfogadta. Alázatos, bizakodó lélekkel dolgozik, hálás azért a kiváltságért, hogy Krisztus munkatársa lehet. Az Úr gyönyörködik ebben a lelkületben, és felmagasztalja.”¹⁷

„Lehet, hogy egyesek lázasan munkálkodnak, nagy szeretetet, magasztos és nemes szellemi eredményeket, önmaguk alázas odaszánását fektetik Megváltónk lába elé, még sincs egyetlen morzsával sem többjük, mint az a kegyelem, az a tehetség, amelyet előbb Isten adott nekik. Semmivel sem szabad kevesebbet adnunk, mint amennyi a kötelességünk, és tudunk-e egy morzsával is többet adni annál, amit előbb mi magunk is kaptunk Istentől?”¹⁸

6 Milyen érték megteremtésén fáradozik mennyei Atyánk, miközben a bűnösök szolgálatára tanít?

„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.” (Eféz 4,13)

„Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úr Lelke által.” (2Kor 3,18)

„És látják az ő orcáját, és neve a homlokukon lesz.” (Jel 22,4)

„Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, Isten és ember közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számunkra. A mennyország hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg legjobban.

Gazdagság, magas állás, költséges felszerelések, pazar épületek és berendezések nem lényeges kellékei Isten műve előrehaladásának, mint ahogy az emberek dicséretét kiváltó, hiúságot tápláló eredmények sem. A földi csillogásnak, bármennyire lenyűgöző is, nincs értéke Isten előtt, aki nem a láthatót és mulandót, hanem a láthatatlant és örökkévalót értékeli. Az előbbinek csak annyiban van értéke, amennyiben az utóbbit tükrözi. A legnagyobb művészi alkotás szépsége sem mérhető össze a jellem szépségével, amely az emberi lélekben munkálkodó Szentlélek gyümölcse.

Isten művében az emberi erőfeszítést csak odaszentelt, imádkozó élettel, a krisztusi kegyelem életet átformáló hatalmának megmutatásával lehet eredményessé tenni. Külön-

böznünk kell a világtól, mert Isten reánk helyezte pecsétjét, mert bennünk kinyilatkoztatja saját szeretetét és jellemét, Megváltónk pedig befedez minket igazságával. Amikor Isten kiválaszt embereket a szolgálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük vagy szónoki képességük. Csupán azt kérdezi, elég alázatosak-e ahhoz, hogy megtanítsa őket útjaira, rájuk bízhatja-e igéjét, képviselik-e majd Őt?”¹⁹

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 339. o.
- 2 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 307. o.
- 3 Ellen G. White: *Testimonies*, VII., 144. o.
- 4 Ellen G. White: *The Desire of Ages*, 141–142. o.
- 5 Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 156. o.
- 6 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 232. o.
- 7 Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, 31. o. o.
- 8 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 339. o.
- 9 Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 352. o.
- 10 Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 144. o.
- 11 Ellen G. White, *Southern Watchman*, 1905. június 13.
- 12 Ellen G. White: *Testimonies*, IV. 304. o.
- 13 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 397. o.
- 14 Ellen G. White: *Testimonies*, II., 135, 510–511. o.
- 15 Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, 271. o.
- 16 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, IV., 1495. o.
- 17 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 397–398. o.
- 18 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II., 816. o.
- 19 Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 23. o.

Az e beti adomány a Reménység Anyaotthont (Nágocs) támogatja.

Örökségünk

I Miért ne a szolgálatunk látható eredményei alapján ítéljük meg fáradozásaink értelmét?

„És mondta nekem: Szolgám vagy te, Izráel, akiben én megdicsőülök. És én mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet, de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél.” (Ésa 49,3–4)

„Amint leszáll az eső és a hó az égből, s oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek, s kenyeret az éhezőknek: így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,10–11)

„Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.” (Zsolt 126,5–6)

„Maglehet, a jó mag egy ideig észrevétlenül hever a hideg, önző, világiás szívben, jelét sem adva annak, hogy gyökeret vert, de egyszer, amikor Isten Lelke megérinti azt a szívet, az elrejtőző mag kipattan, és végül gyümölcsöt hoz a menny dicsőségére. Semmilyen munkáról nem tudhatjuk előre, jó lesz-e.

Ezt a kérdést nem mi döntjük el. Mi csak tegyük, amit tennünk kell, az eredményt pedig bízunk Istenre! »Reggel vesd el a magodat, és este se pihentesd kezedet.« (Préd 11,6) Az Úr nagyszerű szövetsége kimondja, hogy amíg a föld lesz, vetés és aratás meg nem szűnnek. Ebben az ígéletben bízva szánt és vet a gazda. Mi se bízunk benne kevésbé, amikor a lelki magvetést végezzük!”¹

„Milyen nagy öröm lesz, amikor a megváltottak találkoznak, és üdvözölhetik azokat, akik terhet hordoztak értük! Milyen meglepettség tölti el azokat, akik úgy élték le az életüket, hogy nem maguknak kedveztek, hanem áldására voltak az elesetteknek, akiknek olyan kevés örömük volt a földi életben. Megértik az ígéletet: Boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza neked, mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.”²

„Mindazok, akik ragaszkodtak Krisztus igazságához, a mennybe jutnak, megkapják a dicsőség koronáját, és boldogan, hálásan dicsőítik Istent. És akkor néhányan ezt mondják: »Ha te nem szólsz hozzám olyan jóságos szavakat, ha nem könnyeztél, könnyögtél és fáradtál volna értem, sohasem látom meg a királyt csodálatos szépségében.« Micsoda jutalom ez! Milyen jelentéktelen az emberektől kapott dicséret ebben a földi, mulandó életben, összehasonlítva a végtelen jutalommal, amely a hűségesekre vár a jövő halhatatlanságában!”³

2 Milyen feladat előtt áll a Jézust váró hívő nép? Hogyan készíti elő a Szentlélek az örömuzenet végső hirdetését?

„És lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok, vénjeitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a

szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.” (Jóel 2,28–29)

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, biznyságul minden népnek, és akkor jó el a vég.” (Mt 24,14)

„Egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez, és mondták: »Urunk, te vagy az Isten, aki teremtetted a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban lévő dolgot... Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. Kezedet kinyújtván gyógyításra, és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiad, Jézus neve által.« És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybe gyűltek, és beteltek mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt.” (Ap csel 4,24–32)

.....
.....

„A tanítványoknak adott megbízatás nekünk is szól. Ma ugyanúgy, mint akkor, a megfeszített és feltámadt Üdvözítőt kell felmagasztalni azok előtt, akik Isten és reménység nélkül élnek a világban. Az Úrnak szüksége van pásztorokra, tanítókra és evangélistákra. Ajtóról ajtóra kell hirdetnünk az üdvösség üzenetét. Minden néphez, nyelvhez és nemzethez el kell vinni a hírt a Krisztus általi bűnbocsánatról. Ne erőtlen, élettelen kifejezésekkel terjesszük az üzenetet, hanem világos, határozott, megindító szavakkal. Százan és százan várnak intésre, hogy megmenekülhessenek. A világnak a keresztény emberekben kell a kereszténység erejének biznyságát látnia. Nemcsak egyes helyeken, hanem az egész világon mindenütt szükség van az irgalmasság üzenetére.

Isten megtanította népét embertársaik felvilágosítására. Képességekkel látta el őket, amelyek segítségével kiterjesztik művét, amíg körül nem öleli a földet. A világ minden részén kórházakat, iskolákat, könyvkiadókat és hasonló intézményeket kell létrehozunk Isten művének véghezviteléhez.”⁴

„Ébredésnek és megújulásnak kell bekövetkeznie a Szentlélek munkája nyomán. Az ébredés és a megújulás különbözik egymástól. Az ébredés jelzi a lelki élet megújulását, a lélek és a szív erejét serkenti, hogy felébredjen a lelki halálból. A megújulás változást jelent a szervezésben, a felfogásban, a magatartásban és a gyakorlatban. A megújulás nem termi meg az igazságosság gyümölcseit, ha nincs kapcsolatban a Lélek ébredésével. Az ébredés és a megújulás együtt végezheti el kijelölt munkáját.”⁵

„A válasz hirtelen sebességgel és túláradó kegyelemmel érkezhethet, vagy napokat, heteket várathat magára, így hitünk próbára lesz téve. Azonban Isten tudja, hogyan és mikor válaszoljon imánkra. A munka ránk eső része, hogy az isteni csatornával kapcsolatba kerüljünk; a maga részéért Isten vállalja a felelősséget. Ő hűséges az ígéreteihez. Ami számunkra fontos, hogy egy szívvel-lélekkel imádkozzunk, félretéve minden irigységet, lenézést, és mint alázatos könyörgők, örködünk és várjunk. Jézus, a mi Szószólónk és Vezetőnk, kész cselekedni értünk, amint megtette pünkösdi napján az imádkozókért és várakozókéért.”⁶

3 Hogyan gondoskodik Isten az evangélium hirdetésének dicsőséges bevezetéséről?

„Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet, és engem ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is

ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és lesz egy nyáj és egy pásztor.” (Jn 10,14–16)

„Enyém az erdő minden vadja, az állatok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéheznék, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene.” (Zsolt 50,10–12)

„A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik kiáltottak a templomban, és ezt mondták: »Hozsánna a Dávid fiának!«, haragra gerjedtek, és mondták neki: »Hallod, mit mondanak ezek?« Jézus pedig mondta nekik: »Hallom. Sohasem olvastátok-e: A gyermekek és csecsemők szája által szereztlédicsőséget.«” (Mt 21,15–16)

„Istennek minden egyházban vannak kincsei, és nem nekünk kell a névlegesen vallásos világ ellen vádat emelnünk... János elmondja, hogy Isten kihívja népét Babilonból (Jelenések könyve, 18. fejezet). E szentírási kijelentés szerint Isten népe közül sokan még Babilonban vannak. Melyek azok a valósi közösségek, amelyekben ma Krisztus követőinek a többsége található? Kétségkívül a különböző protestáns egyházak... Nagyon sokan vannak a katolikusok között is, akik lelkiismeretesen keresztények, és a rájuk ragyogó világosságban járnak: Isten munkálkodni fog értük.”⁷

„Az Úr ma is munkálkodik a királyok és uralkodók szívében, népe érdekében. Azoknak, akik Istent szolgálják, élniük kell azzal a segítséggel, amelynek megadására Ő készlet embe-

reket, ügye előmozdításáért. Az eszközök, melyeken keresztül ezek az adományok érkeznek, olyan utakat nyithatnak meg, amelyek révén az igazság világossága eljuthat a szellemi sötétségben élő országokba. Az ajándékozók nem rokonszenveznek Isten művével, nem hisznek Krisztusban, nem ismerik igéjét, az e célra szánt adományaikat azonban így sem szabad visszautasítanunk.

Ki a világ valódi ura? Kié annak házai és földjei, kié minden aranya és ezüstje? Istené a javak nagy bősége, és javait mindenki rendelkezésére bocsátja, az engedelmeseknek éppúgy ad belőlük, mint az engedetleneknek. Kész munkálkodni a világi emberek, akár a bálványimádók szívében is, hogy dús javaikból juttassanak Isten művének támogatására. Teremtőnk meg is cselekszi ezt, mihelyt népe megtanulja bölcsességgel megközelíteni ezeket az embereket, és felhívni figyelmüket arra, aminek a cselekvése kiváltságuk. Ha az Úr művének szükségletei helyes megvilágításba kerülnek azok előtt, akik javakkal és befolyással bírnak, sokat tehetnek a jelenvaló igazság ügyének előmozdításáért.”⁸

„Isten az utolsó időben a megszokottól eltérően fog munkálkodni, minden emberi tervvel ellentétesen. Lesznek közöttünk, akik mindig ellenőrizni kívánják Isten művét... Teremtőnk olyan utakat és eszközöket használ majd, amelyek által láthatóvá lesz, hogy saját kezébe veszi az irányítást. A munkások meglepődnek az egyszerű eszközök láttán, amelyek felhasználásával Isten tökéletesíti igazságosságának munkáját.”⁹

„Azok, akik elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, kiállják az utolsó napok megpróbáltatásait. Megerősödve a Megváltónkba vetett kétségbevonhatatlan hit által, még a tanulatlan Krisztus-követők is ellenállnak majd a hitetlenséget előidéző kételyeknek, megfelelnek a kérdésekre, megszügyenítve a gúnyolódókat és bölcselkedőket.

Tanítványainak az Úr Jézus nyelvet és bölcsességet ad, amelyet ellenfeleik nem tagadhatnak, s amelynek ellenállni nem tudnak. A tanulatlanok ajkáról oly meggyőző erővel és bölcsességgel hangzanak a szavak, hogy bizonyágtételeik ezreket térítenek az igazsághoz.

Miért van meg ez az erő a tanulatlan emberekben, és miért nincs meg a művelt férfiakban? Krisztusban való hite által a tiszta, világos igazság légkörébe jut az ember akkor is, ha nem volt alkalma műveltséget szerezni, míg sok tanult ember elfordul az igazságtól. Az egyszerű ember Krisztus tanúja. Nem tud a történelemre vagy az úgynevezett magas tudományokra hivatkozni, de Isten Szavából hatalommal teljes bizonyítékokat gyűjt. Az igazságot a Lélek ihletése nyomán szólja tiszta, figyelemre méltó és magával ragadó erővel, oly vitathatatlanul, hogy bizonyágtétevése nem lehet cáfolni.”¹⁰

4 Milyen belső előkészítő munkát végez el a Szentlélek Isten evangéliumot hirdető népe életében?

„És megzendül az Úr szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úr napja, és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, s bánkódik a gonosz miatt... A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, ne uralkodjanak rajtuk a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenük? Erre buzgó lett az Úr szeretete az ő földje iránt, és kegyel-

mezett népének. És válaszolt az Úr, és mondta az ő népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között.” (Jóel 2,11–19)

.....

.....

.....

„Amikor alázatos szívvel kutatjuk a Szentírást, amikor tudatában vagyunk gyengeségünknek és méltatlan voltunknak, akkor nyilatkozik meg Jézus a lelkünknek teljes szépségében. Ha az isteni természet részesei leszünk, irtózva tekintünk az önfelmagasztalásra, és amit addig bölcsességként melengettünk, salaknak és szemétnak látjuk majd. Akik vitára nevelték magukat, akik éles eszű, gyors felfogású embernek tartották magukat, szomorúan, szégyenkezve szemlélik majd munkájukat, és megértik, hogy áldozatuk ugyanolyan értéktelen, mint Kain áldozata volt, hiszen hiányzott belőle Krisztus igazságossága, azaz igaz élete, jelleme.

Bárcsak megaláznánk a szívünket Isten előtt, és könyörögnénk, hogy részesüljünk Lelkében, adományozza nekünk Szentlelkét! Ha alázatosan és megtört lélekkel járulunk az Úr elé, akkor meghallgatja kéréseinket, hiszen azt mondta, hogy szívesebben adja nekünk Szentlelkét, mint ahogy a szülők adnak jó ajándékokat a gyermekeiknek.

Bár a sötétség fejedelme azt akarja, hogy homály borítsa a földet, Isten mégis ki fogja nyilvánítani megtérésre vezető hatalmát. Olyan tevékenységet végez majd, mely hasonló lesz a Szentlélek kitöltéséhez az első tanítványok napjaiban, amikor ők hirdették Jézust, a megfeszítettet. Egyetlen nap alatt sokan fognak megtérni, mivel erő és hatalom kíséri az üzenetet... Mérföldtől nagy a Szentlélek munkája...

A Szentlélekkel betelt tanítványok a feltámadott Üdvözítő hatalmát hirdették. A meny fénye behatolt azok elsötétült értelmébe, akiket Krisztus ellenségei félrevezettek. Ennek hatására most már Királynak és Üdvözítőnek látták Őt, aki megtérést és bűnbocsánatot ad Izraelnek. Az apostolok leírták előttük az Atya egyszülöttjének dicsőségét, így háromezer embernek érintették meg a szívét, háromezren ismerték fel valódi helyzetüket: hogy bűnösök, szennyesek. Háromezren ismerték fel Jézust mint Megváltójukat... Krisztust emelték magasra, Ő dicsőült meg azáltal, hogy a Szentlélek megnyugodott az embereken.”¹¹

5 Milyen ígéret teljesedik a Krisztust váró hívők életében?

„Miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víz fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.” (Eféz 5,25–27)

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. És mondta nékem: Ird meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (Jel 19,7–9)

.....

.....

.....

„A világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – a megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét. Saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!”¹²

„A Krisztushoz megtért ember első szeretete mindig mélyeséges, teljes és forró. Az ismeret növekedésével semmiképpen sem kell csökkennie a szeretetnek, hanem éppen az ellenkezőjének kell történnie: az újabb világosság befogadásával csak erősödhet. Minél jobban megismerjük Mesterünket, szeretetünk annál forróbbá lesz.

Boldog, aki hitélete kezdetétől megőrzi első szeretetét, s növekszik a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében...

Ha Krisztus kegyelméből Isten népe új tömlővé válik, akkor újborral tölti meg. Isten újabb világosságot ad nekünk – a régi igazságok megújulnak, és a munkások bárhová mennek, győzedelmeskedni fognak. Minden mást túlszárnyal a hitvallás: Krisztus a mi igazságunk! Isten azt szeretné, hogy mindenki visszatérjen az első szeretethez. Az a vágya, hogy a hit és a szeretet aranyát őrizzük, és továbbadjuk azoknak, akiknek nincs... Amikor a gyülekezetek ezt megteszik, mindenekfelett fogják szeretni Istent, felebarátaikat pedig úgy, mint önmagukat... A pártoskodás eltűnik, a sebek begyógyulnak, és a viszálykodás durva hangja nem lesz többé hallható.”¹³

„A Lélek ülteti szívünkbe az igazságot, felrázva a lelkiismeretet, hogy az megismerhesse az egyedül igaz Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. Így hit által szemléljük Isten végtelen szeretetét, amely abban nyilvánult meg, hogy világunknak ajándékozta Jézust. Hit által látni fogjuk, hogy kárhozatunk ítéletét törölték, s helyette az élet könyvébe vezették be nevünket. Látjuk, hogy Krisztus igazságosságának öltözékét kapjuk ajándékba, felkészítve bennünket mennyi lakóhelyünkre, hogy folt nélkül állhassunk meg az Atya előtt. Ezek

Krisztus tettei, amelyek az értelmet megragadva életet adnak a léleknek.

A hamis tanítások zűrzavarában Isten Lelke vezető és pajzs lesz azoknak, akik nem szegültek szembe a megértett igazsággal. A Lélek elhallgattat minden más hangot, amely nem attól jön, aki az igazság és az élet. Isten minden léleknek lehetőséget ad, hogy meghallja az igaz pásztor hangját, s befogadja Isten és a Megváltó ismeretét. Amikor a szív drága kincsként örül ennek az igazságnak, akkor Krisztus formálódik ki benne, »a dicsőségnek ama reménye«, miközben az egész világ-mindenség ezt kiáltja: Ámen, ámen!”¹⁴

6 Miért lesz öröm az embernek és miért Istennek a végső szabadítást követő találkozás?

„Amikor eljön az embernek Fia az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek... Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.” (Mt 25,31–34)
„Ha meghal az ember, vajon feltámad-e? Akkor az én hadakozásom minden idejében remélnék, míglen elkövetkeznék az én elváltóságom. Szólítanál, és én felelnék néked, kívánkoznál kezéd alkotása után.” (Jób 14,14–15)

„Jézus padlásszobákból és viskókból, börtönökből és vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, barlangokból és tengerparti üregekből fogja magához gyűjteni gyermekeit. A földön mindenüktől megfosztották, megszorították és meg-

gyötörték őket. Milliók tértek a sírba úgy, hogy elborította őket a gyalázkodás, mert nem engedtek Sátán megtévesztő hatalmának. A világi törvényszékek a leghitványabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták ki Isten gyermekeire. De közel van már az a nap, amikor az Úr lesz a bíró, és a földi ítéleteket semmissé nyilvánítja. »Népe gyalázatát eltávolítja.« Mindnyájan fehér ruhát kapnak, és »hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak.«¹⁵

„Úgy látszott, mintha ott lennék, ahol minden békés, ahová a viharos földi viszályok sohasem érnek el. A menny az igazságosság királysága, ahová minden szent, tiszta és áldott össze van gyűjtve, tízezerszer tíezren és ezerszer ezren boldogságban, tiszta meghittségben, Istent és a trónon ülő Bárányt dicsérve élnek, tökéletes összhangban.

Sohasem tesznek rosszat egymásnak! A menny fejedelmei és hatalmas uralkodói felülmúlják egymást a jóban, keresvén a másik boldogságát és örömét. Ott nincs sötét tévedés, amely elborítja az értelmet. Az igazság és ismeret, amely világos, erős és tökéletes, minden kételyt eltávolít, és a kételkedés homálya nem vetül a menny boldog lakóira. Semmi vita nem rontja meg az édes, tökéletes békét. Az ott lakók nem ismerik a bánatot, szomorúságot, könnyet. A menny olyan otthon, ahol együttérzés él minden szívben, és minden tekintet ezt fejezi ki. A szeretet ural mindent.»¹⁶

„Szeretem látni mindazt, ami szép a természetben ezen a világon. Úgy gondolom, hogy teljesen megelégedett lennék itt – körülvéve Isten jó adományaival –, ha ezt a földet nem rontotta volna meg a bűn átka. De nekünk új egünk és új földünk lesz! János látta ezt látomásában, és így írta le: »Hallottam nagy szózatot, amely ezt mondta az égből: Íme Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.« Áldott reménység, dicsőséges látvány!»¹⁷

JEGYZETEK

- 1 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 65. o.
- 2 Ellen G. White: *Gospel Workers*, 519. o.
- 3 Ellen G. White: *Words of Encouragement to Self-supporting Workers* (1909), 16. o.
- 4 Ellen G. White: *Keresztény szolgálata*, 375–377. o.
- 5 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. február 25.
- 6 Ellen G. White: *Spirit of Prophecy*, III. (1878), 272. o.
- 7 Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, 139. o.; *Korszakok nyomában*, 342. o.; *Testimonies*, IX., 243. o.
- 8 Ellen G. White, *Southern Watchman*, 1904. március 15.
- 9 Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* (1885), 300. o.
- 10 Ellen G. White: *Manuscript Release*, VIII. (1905), 187–188. o.
- 11 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, III., 1075–1076. o.
- 12 Ellen G. White: *Krisztus példázata*, 287. o.
- 13 *Jelenések könyve magyarázata – Ellen G. White írásaiból*, 61. o.
- 14 Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, III., 1016. o.
- 15 Ellen G. White: *Christ's Object Lessons*, 179–180. o.
- 16 Ellen G. White: *Manuscript Release*, IX. (1882), 104–105. o.
- 17 Ellen G. White, 62. levél, 1886.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Április

1. vasárnap	1Kor 1,10	
2. hétfő	Zsid 9,14	
3. kedd	Jak 3,13	
4. szerda	Jak 1,19	
5. csütörtök	Ésa 50,4; Péld 12,17	
6. péntek	2Kor 2,15–16	Napnyugta: 19.21
7. szombat	Rm 13,11	
8. vasárnap	Zsolt 90,17	
9. hétfő	2Kor 9,10–11	
10. kedd	1Thess 4,1	
11. szerda	Zsolt 112,4–5	
12. csütörtök	Lk 16,10	
13. péntek	Zsolt 143,10	Napnyugta: 19.31
14. szombat	Rm 5,5	
15. vasárnap	Kol 3,17	
16. hétfő	Fil 2,3–4	
17. kedd	Mal 4,2	
18. szerda	2Kor 8,9	
19. csütörtök	1Jn 4,10	
20. péntek	1Pt 2,21–22	Napnyugta: 19.40
21. szombat	Zsolt 28,7	
22. vasárnap	Ésa 42,1–2	
23. hétfő	Jn 15,4	
24. kedd	Zsolt 40,9	
25. szerda	1Pt 5,8–9	
26. csütörtök	Mt 9,37–38	
27. péntek	Ezék 36,26–27	Napnyugta: 19.50
28. szombat	Jn 3,14–15	
29. vasárnap	Gal 5,25–26	
30. hétfő	Jn 4,14	

Május

1. kedd	Jel 5,11–12	
2. szerda	Eféz 2,8–9	
3. csütörtök	Zsid 11,8–10	
4. péntek	Dn 12,10	Napnyugta: 19.59
5. szombat	2Kor 5,19	
6. vasárnap	Rm 8,32	
7. hétfő	Mt 10,37–38	
8. kedd	Ésa 53,5–6	
9. szerda	1Pt 2,19	
10. csütörtök	Zsolt 34,8–9	
11. péntek	Ap csel 4,33	Napnyugta: 20.09
12. szombat	Zsolt 45,3–8	
13. vasárnap	Zsolt 16,11	
14. hétfő	Jn 17,18	
15. kedd	Rm 2,4	
16. szerda	Hős 14,5–6	
17. csütörtök	Zsid 4,13	
18. péntek	Péld 22,19	Napnyugta: 20.18
19. szombat	2Kor 12,9	
20. vasárnap	Péld 2,6–7	
21. hétfő	Zsolt 16,8–9	
22. kedd	Eféz 5,8–9	
23. szerda	Zsid 3,14–15	
24. csütörtök	Rm 6,12–13	
25. péntek	Zsolt 118,1–5	Napnyugta: 20.26
26. szombat	Péld 3,3–4	
27. vasárnap	Kol 4,5–6	
28. hétfő	Zsolt 56,4–5	
29. kedd	Zsolt 27,8	
30. szerda	Mt 14,16–18	
31. csütörtök	Lk 6,38	

Június

1. péntek	Zsolt 119,71	Napnyugta: 20.33	
2. szombat	Zsolt 126,5-6		
3. vasárnap	Fil 4,5-7	Napnyugta: 20.39	
4. hétfő	Péld 28,25		
5. kedd	1Thess 3,12		
6. szerda	Mt 5,17		
7. csütörtök	1Pt 2,9		
8. péntek	Csel 10,38		
9. szombat	2Kor 5,14-15		
10. vasárnap	Zsolt 19,13-14		Napnyugta: 20.43
11. hétfő	1Jn 5,3		
12. kedd	Jer 17,14		
13. szerda	Ésa 50,10		
14. csütörtök	Ésa 55,6-7		
15. péntek	Zak 8,16-17		
16. szombat	Sof 3.13	Napnyugta: 20.45	
17. vasárnap	Péld 11,24		
18. hétfő	Ésa 26,3-4		
19. kedd	Gal 6,9		
20. szerda	Zsolt 104,24		
21. csütörtök	1Jn 3,1		
22. péntek	Efé 4,32	Napnyugta: 20.45	
23. szombat	Jak 1,12		
24. vasárnap	Rm 14,10		
25. hétfő	Péld 17,9	Napnyugta: 20.45	
26. kedd	Zsolt 25,4-5		
27. szerda	Efé 6,13		
28. csütörtök	Jak 1,25		
29. péntek	Hós 6,6		
30. szombat	Jn 14,1		

2012-ben a reggeli igék az *Istenünk beszéde mindörökre megmarad* c. könyvből valók.

Könyvajánló

www.bikiado.hu

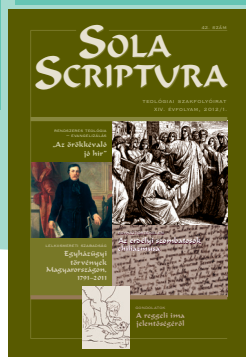
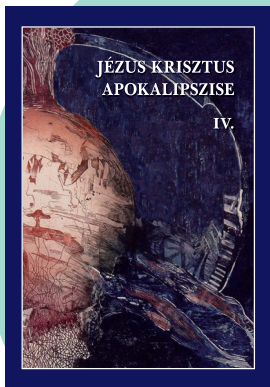
Vankó Zsuzsa

Jézus Krisztus apokalipsze

IV. kötet

A könyvben a közeljövőben bekövetkező események tárulnak fel, amelyekre mindenkinek szükséges felkészülni. A IV. kötet önmagában is jól érthető, a Bibliát nem ismerők is bátran kézbe vehetik.

Megrendelhető a Spalding Alapítványnál:
06-20/569-7510 • spalding@spalding.hu

Biblia-tanulmányok
gyermekeknek

Égi szó

Jézus példázatai

A kisiskolás korosztálynak ajánljuk önálló, mindennapi Biblia-tanulmányozásra

Állatok a Bibliában

Napi egy feladat
övodásoknak

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46. • 06-1/267-3947
• 06-20/379-6020 • bik@bibliakiado.hu